Lull
1.750.000
Nisan 2002
sayı 5
Jim Jarmusch
Ed Harcourt
Yann Tiersen
Leftfield
Paul Auster
Low
White Stripes
Dancer in the dark
Beta Band
En iyi 100 ingiliz filmi
The Notwist
Rufus Wainwright
Rembrandt
Plaid
James
Todd Solondz
Melville-Kafka
Ryan Adams

Lullspor yazarları:

Lull:
Alkan Avcıoğlu
Alper Bahçekapılı
Bora Şimşek
Devin Komar

Haber Editörü: Hande Demiray
Grafik Tasarım: Lull

-Lull Ankara Sorumlusu:
Bora Bey 0532 5691466
-Lull İstanbul Sorumlusu:
Fatih Bey 0532 5509676
- Lull İzmir Sorumlusu:
Nazım Bey 0535 7819633
-Lull Eskişehir Sorumlusu:
Sanem Hanım 0535 6151813
-Lull Antalya Sorumlusu
Özgür Bey 0535 7894545

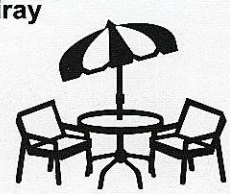

Lull'un satış yerlerini unuttum
Bu konuda birşey sormak isteyenler
telefon veya mail yolu ile ulaşabilirler.

Lull iletişim/reklam işleri:
0 535 2274948 Alper

AYDA BİR YAYINLANIR

lullmail@yahoo.com

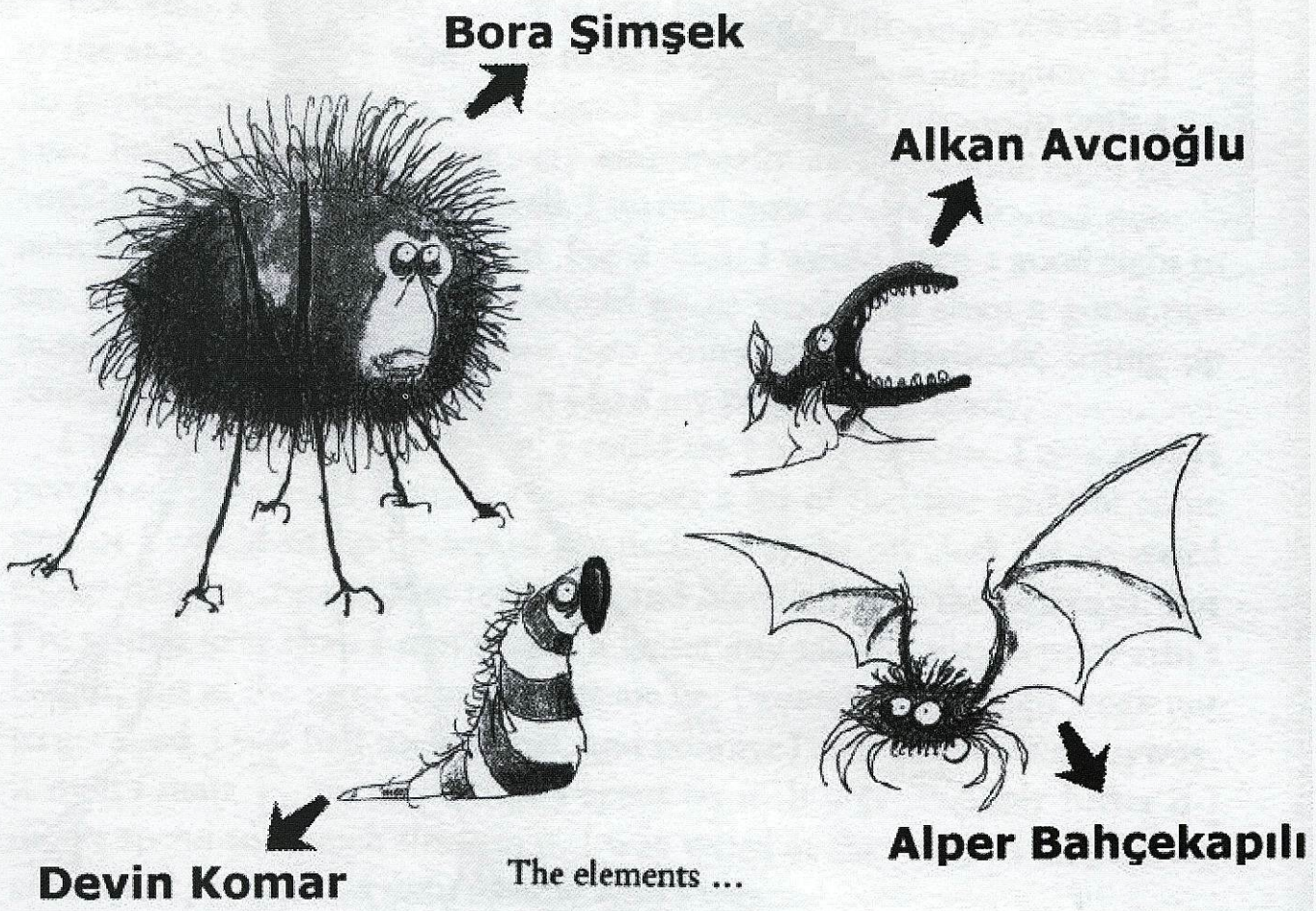

Lull Nisan Menüsü

4- Haber Muhabiriniz Cevat Kelle

6- Yann Tiersen

7- Todd Solondz

8- Notwist

10- Polaroid Android: Paul Auster

13- Glory Box: James

16- Jim Jarmusch

19- Ryan Adams

23- YazıJazz

25- Snoopy» Sally Brown

26- Beta Band

29- En iyi 100 İngiliz filmi

31- Ed Harcourt

32- Plaid

34- Borges»Melville+Kafka

35- White Stripes

37- Dancer in the Dark

40- Low

42- Arıza: Justine F.+Run Lola Run

44- Rembrandt

46- Leftfield

48- Laterna;albüm kritikleri

50- Rufus Wainwright

51- idioteque;birtakım listeler

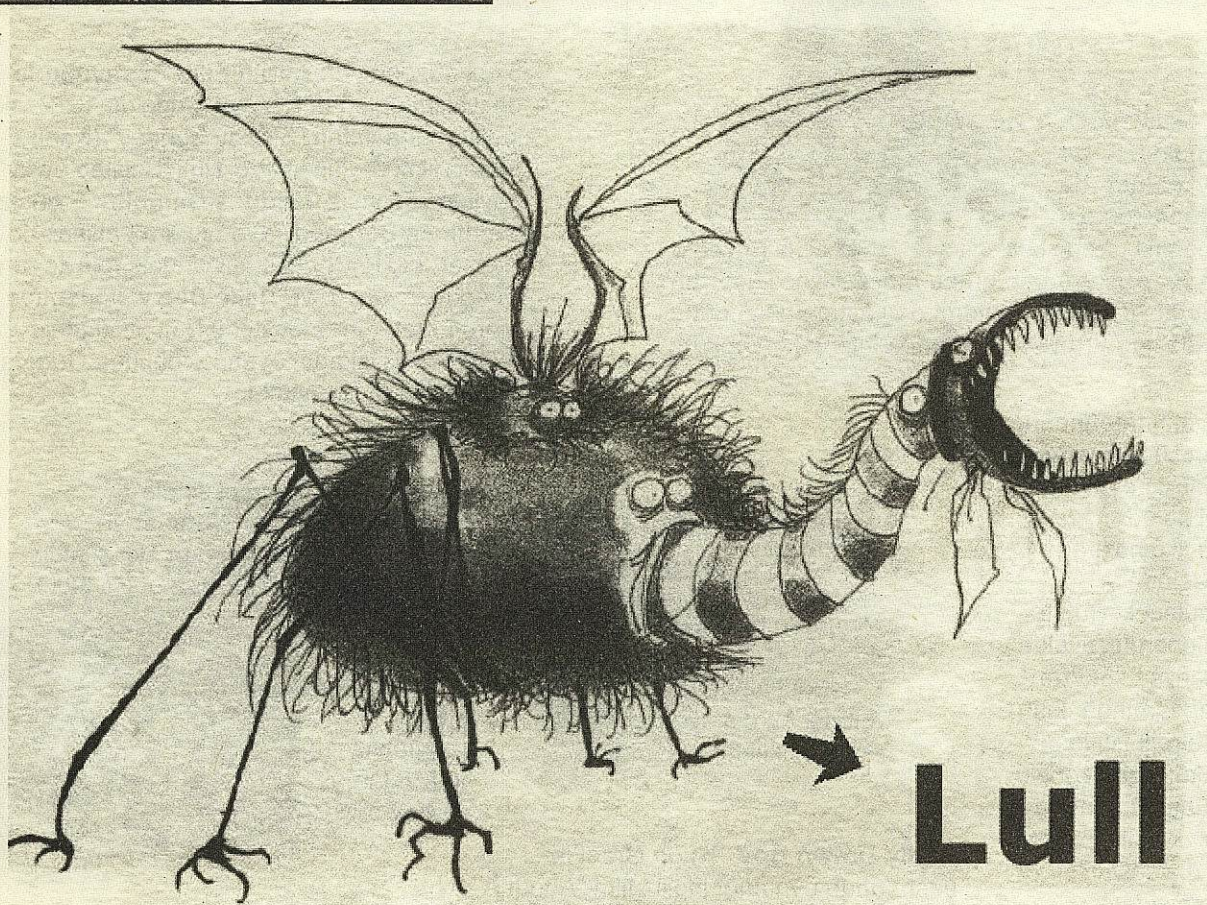

Lull

... joined together

Lull Voltran Dergi

CEVAT KELLE

haber girmeyen eve cevat girer

Mercury Rev yeni albümleri "All is Dream"i içinde grubun canlı performansnı da ekleyerek tekrar piyasaya sürme hazırlanıyor. Yeni versiyon grubun canlı performası dışında iki single'ın videosunu ve grup hakkında kısa bir belgeseli de kapsıyor, 15 nisanda piyasaya çıkması planlanıyor.

1990'dan beri birlikte olan ikili **Leftfield**, 12 seneden sonra ayrılıyor. Paul Daley ve Neil Barnes kendi solo projeleri üzerinde çalışmak istediklerini açıkladılar.

Courtney Love'ın izniyle **Kurt Cobain** için yeni bir biyografi **"Heavier Than Heaven: A Biography of Kurt Cobain"** bu sene içinde yayınlanmak üzere hazırlanıyor. Kitap, **Kurt Cobain**'in el yazısı şarkı sözlerini ve Courtney Love'ın onun ölümü üzerine yazdıklarını da kapsıyor

Doves'in yeni albümü "The Last Broadcast" ın 5 haziran tarihinde yayınlanması planlanıyor. Yeni albümün daha optimistik bir hava taşıdığını açıklayan Jimi Goodwin, bu albümün geçmişi geride bırakmak ile ilgili olduğunu ekledi.

6 martta stüdyoya giren **Beck** yeni albümü için Mutations'dan hatırlayacağımız Nigel Godrich ile çalışıyor. Şarkı sözleri hazır olarak çalışmalara başlayan Beck hergün bir şarkı kayıdı yapmayı planlıyormuş.

7 Nisan Pazar gecesi Trip'te Lull dj'liğe geçiyor birbirinden nezih ve müstesna şarkılar çalıyor. Lull Nisan Party'si saat 9da başlayacak

Gomez'in yeni albümü "In our gun" 26 Mart'ta yayınlanıyor.

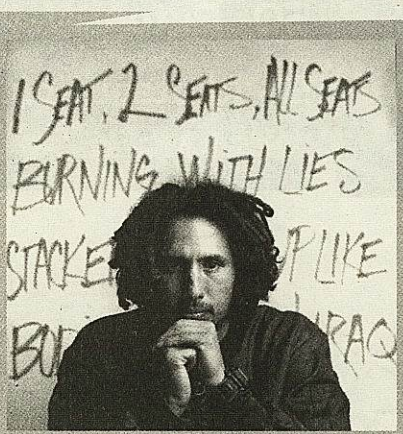

Zack de la Rocha'nın **Rage Against the Machine** sonrası solo albümü bu sene bekleniyor. Şimdilik de la Rocha'yı San Francisco'lu rap grubu Blackalicious'un Ben Harper gibi diğer sanatçıların da katkıda bulunduğu Blazing Arrow albümünde dinlemek mümkün.

52.si düzenlenen **Berlin Film Festivalinde** en iyi film ödülünü Kuzey İrlanda'da 1972 yılı katliamını anlatan "Bloody Sunday" (Kanlı Pazar) filmi ve Japon çizgi filmi "Spirited Away" paylaştı. Fransız **Jacques Gamblin**, Fransız yönetmen Bertrand Tavernier'in "Laisser-Passer" (Safe Conduct) filmindeki rolüyle "en iyi erkek oyuncu" ve **Halle Berry**, yönetmen Marc Forster'ın "Monster's Ball" filmindeki rolüyle "en iyi kadın oyuncu" dalında Gümüş Ayı ödüllerini kazandılar.

TÜRSAK Vakfı tarafından düzenlenen **Uluslararası Çevre Filmleri Festivali** bu yıl İstanbul'da ve Bodrum'da 1-6 haziran tarihleri arasında gerçekleştirilecek. Bu yıl 6.sı düzenlenen festivalde konu "Dağlar ve Ekoturizm". Festival kapsamında kısa ve uzun metrajlı filmler yanında "Ekoturizm "konulu panel ve fuar, "Dağlar ve Dağ insanı" konulu fotoğraf yarışması, dia gösterileri ve fotoğraf sergiside bulunuyor.

White Stripes, Moby, Mercury Rev, Grandaddy gibi grupları da bünyesinde barındıran, Virgin ile birleşen V2Records ile yeni bir albüm için anlaşıyor. Yeni albümü bu sene bitmeden dinleyebileceğimiz olasılıklar arasında...

Morcheeba'nın yeni single'ı **Lamchop'**dan Kurt Wagner ve Styke'ın dueti olarak gerçekleştirildi. Sarkı "What New York Couples Fight About" az sayıda yayınlandı ve çeşitli bağımsız plakçılarda bulunabiliyor.

Badly Drawn Boy, Hugh Grant'ın başrolünde oynadığı ingiliz film "About A Boy" soundtrack'ı için stüdyoya girdi. Albümden çıkacak ilk single "Silent Sigh" olarak belirlendi ve mart ayında yayınlanacağı duyuruldu.

Todd Solondz'un son filmi "Storytelling"in de müziklerini kapsayan ve aynı ismi taşıyan yeni **Belle & Sebastian** albümünü haziran ayında dinleyebileceğiz. Albüm film müzikleri dışında grubun Stuart David'in diğer grubu Looper'ın yeni albümü "The Snare"in ve Isobel Campell'ın henüz ismi belli olmayan solo albümünün bu sene içinde cıkması planlanıyor

Blur vokalisti Damon Albarn, yeni albüm için 14 şarkının hazır olduğunu ve muhtemel single'ın ise **'Don't Bomb When You Are the Bomb'** olacağını ekledi

Moby'nin yeni albümü "18"den "We Are All Made of Stars" ilk single olarak belirlenmiş ve şarkının videosu için Joseph Kahn ile görüşülüyor. Albümde Moby'e Sinead O'connor ve Angie Stone gibi sanatçılar eşlik ediyor.

21. İstanbul Film Festivali 13-28 nisan tarihleri arasında Beyoğlu'da **Emek, Atlas, Sinepop** ve **Beyoğlu** sinemalarında Kadıköy'de ise **Rexx** sinemasında gerçekleştiriliyor. Festival programında 180'in üstünde film bulunuyor. Festivalin bu seneki özel bölüm konuğu **Alain Delon**, festivalde aktörün 9 filmi gösterilecek. Bu seneki ustalara saygı bölümünde ise Japon sinemasının önemli isimlerinden **Shohei Imamura**'ya ve **Nanni Moretti**'ye yer veriliyor. Festivalde Shohei Imamura'nın 11 filmini, Nanni Moretti'nin ise 6 filmini izleyebileceğiz.

İnegöl Psychedelic akımının öncü grubu Rear Window, Nostalji-23 toplaması için Muazzez Ersoy ile beraber stüdyoya girdi.

Blondie üyesi **Gary Valentine** yaşam üyküsünü anlattığı, "New York Rocker: My Life in the Blank Generation With Blondie, Iggy Pop, and Others, 1974-1981" adlı kitabı yayımladı. Kitap Blondie'nin müzik sahnesindeki yerine gelişini ve aynı dönem gruplarının birbirleri üzerindeki etkisini Valentine'ın gözünden anlatıyor.

Pedro Almodovar'ın son filmi "Habla Con Ella"nın (Konuş Onunla) çekimleri gecen yıl bitmiş olmasına rağmen, film 15 martta İspanyada ilk kez gösterime girdi. Önümüzdeki aylarda film Türkiye'de de gösterime girecek.

Korn 5. albümleri "Untouchables "i tamamladi ve ilk videolari için çalismalara basladi. Ilk single "Here to Stay" olarak belirlendi. Albüm ilk defa kullanilan Euphonix 96k dijital kayit sistemi ile Micheal Beinhorn tarafindan kaydedildi.

Micheal Stipe da, 'den Chris Martin ve **Flaming Lips**'den Wayne Coyne'in ardından İngiliz elektronik grup **Faultline** 'ın "Your Love Means Everthing" adlı albümünde yer alıyor. Stripe "Greenfields" adlı sarkıyı seslendirirken, Martin, "Where Is My Boy?" ve "Your Love Means Everything Part 2", Coyne "The Colossal Gray Sunshine"ı seslendiriyor.

İdlewild vokalisti, Roddy Woomble son 14 ay içerisinde hazırladıkları yeni albüm, "The Remote Part"ın tamamıyle Idlewild'ın müziksel gelişimini anlatan bir albüm olduğunu açıkladı. İlk single, **"You Held The World In Your Arms"** 15 nisanda yayınlanıyor. Grup nisan ayı boyunca İngiltere'de turnede olacak.

Yönetmen, Jeroen Berkvens'ın hazırladığı, folk sanatçısı, kült ikon, **Nick Drake** belgeseli "A Skin Too Few: The Days of Nick Drake" Avrupada nisan ayında çeşitli bağımsız sinema gösterimlerinde izleyiciye sunuluyor. Türkiye'ye de uğraması dileği ile...

Radiohead ve **Ewan Mcgregor** tartışmaya yol açan yoksulluk karşıtı kurum "War on Want" ın reklam çekimleri için biraraya geldi. Reklam 13 martta "Tobin Tax Day" içeriğinde gösterildi. Orijinal reklam kurumun web sitesinden izlenebilir. www.waronwant.org

Garbage, yayınlayacağı "Breaking up the girl " single'ında B-side olarak **Velvet Underground**'un "Candy Says" ini yorumluyor. Singleda **Brothers in Rhtym** ve **Timo Mass**'in remixleri ile toplam, "Breaking up the girl"ün 3 ayrı versiyonunun yayınlanması planlanıyor.

Yann Tiersen

Rüya gibi müzikleri ile yıllardır zihnimizi ve ruhumuzu meşgul eden Yann Tiersen, Amelie'nin soundtrack'i sonrası adından çok sık söz ettirmeye başladı.

Başarısı hala devam etmekte olan Fransız filmi Amelie'nin yönetmeni Jean Pierre Jeunet geçen yılın en popüler film yönetmeniydi. Ancak bu her yerde iyi karşılanmasını sağladı.

Film, bu yılki Golden Globe'a en iyi yabancı film kategorisinde aday oldu. Aynı zamanda bu hafta İngiltere'de "Bafta Ödülleri" için 7 dalda adaylık kazandı.

Birçok enstrüman çalan Yann Tiersen'in bestelediği film müziği de, soundtrack kategorisine aday olarak alındı.

Tiersen'in soundtrack'i bu Fransız bestecisine olumlu eleştirilerin yanı sıra pek çok yeni hayran kazandırdı. Chanson (Fransız müzikleri) mixleri, özellikle yazılmış şarkılar ve Tiersen'in diğer 4 albümünden alınan materyallerle tamamlanan bu iş, Tiersen'i Michael Nyman'ın en iyileri ile mukayese noktasına getirdi.

"Delicatessen"(Şarküteri) ve "Alien: Resurrection" ile Fransa dışında meşhur olan Jeunet, bir gün araba sürerken Tiersen'in müziğini duymuş. Hemen katalogdan onun bütün çalışmalarını ısmarlamış. Sonra da Tiersen'e Amelie'nin sountrackini yapmasını teklif etti.

Tiersen şunları anlatıyor: "Ben en son albümüm L'absente üzerinde çalışıyordum ve ona fazla vaktim olmadığını söyledim. O da benim önceki albümlerinden materyaller aramaya başladı. Ben de yeni şarkılar ilave ettim." Bittiğinde oyuncak piyano, daktilo gibi muhtelif enstrümanlar yer almıştı.

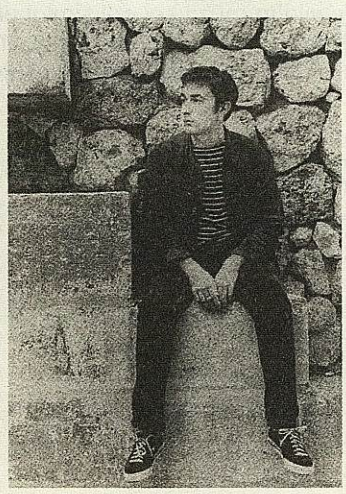

Tiersen, soundtrack'i nasıl tamamladığını ve uygun enstrümanları nasıl seçtiğini anlattı: "Benim için oyun gibiydi. Bazen en sevdiğim enstrümanların olduğu dönemlerim oldu. Mesela, şu an vibrasyonlardan çok hoşlanıyorum. O biraz içgüdü. Neyin uygun olduğunu görmeye çalışıyorum."

Amelie'nin başarısı Tiersen'e bir sürpriz oldu. "Fransa'da başarılı olması bile sürpriz oldu. Bir proje üzerinde çalışıyorsanız, onun ticari başarısından, değerinden çok işin kendisini düşünürsünüz."

-divine-

Amelie, Golden Globe ödülü alamadı ama kendisi bundan hiç rahatsız olmadı.

"Bu çeşit seremonilerden hoşlanmam." diyor Tiersen. "Aynı evrendeki insanlar kendi kendilerine karar veriyor, bu iyi bir fikir değil. Bana okul günlerimi hatırlatıyor."

5 Şubat'ta Tiersen ve grubu, Neil Hannon(Divine Comedy) ile beraber Royal Festival Hall'da (İngiltere) çaldılar.

Tiersen ve Hannon'ın işbirliği yıllar öncesine dayanır. Hannon bugüne kadar Tom Jones ve Ute Lemper da dahil olmak üzere çok çeşitli sanatçılarla çalıştığını ve en çok Tiersen'den memnun kaldığını söyler. "David Bowie'nin Life On Mars'ını coverlamaya karar verdik. Onun Geronimo'sunu da coverlamıştık. Ben onu son albümüm L'absente'ye davet ettim."

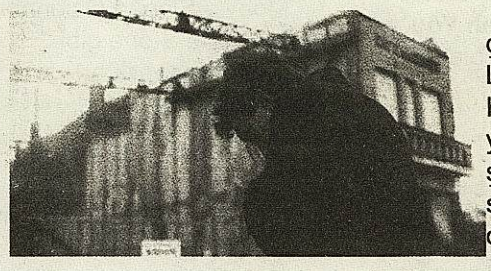

Son çalışması olan Les Jour Tristes'i Hannon kendi yazdığı sözlerle şarkıyı söyleyerek destekledi.

-enerji-

"The Piano" filmindeki müziğiyle çok iyi tanınan Michael Nyman ile Tiersen -Tiersen'in daha iyi olduğu yönünde- mukayese edilmeye başlandı.

"Galyalı Michael Nyman" denilmesi onu rahatsız etmedi, ama insanların ona bu tür şeyler söylememesini tercih edermiş.

Tiersen "Nyman'ın ilk çalışmalarını seviyorum. Onun klasik konulara farklı bir enerjiyle yaklaşımı, rock grubuna daha yakın. Ama müziklerimizin birbirine yakın olduğunu düşünmüyorum." diyor.

Yann Tiersen çok sürpriz isimlerden etkilenmiş birisi. 1980'lerin başlarında oldukça gençken post-punk kültüründeki The Stooges ve Joy Division gibi gruplardan ilham almış.

"Onların kayıtlarındaki enerji ve müziğe yaklaşımlarından hoşlanıyorum. Bu çok içgüdüsel. Onlar hiçbir tekniğe aldırmadan çalıyorlar ve ondan gelen zevki de yaşıyorlar." diyor Tiersen.

Tiersen müzikteki tarzların yolunu kendince kesiyor diye yazılır hep. Şöyle diyor: "Müziği tarif etmek benim işim değil. Yaratma heyecanına sahip bir sanatçı türlere aldırmamalıdır."

derleyen: [Devin Koma

TODD SOLONDZ

...Ben filmlerime "üzgün komediler" diyorum...

Storytelling

İstanbul Bağımsız Film Festivali'nde çok fazla ilgi görmüş olan son filmi "Storytelling" hakkında alternatif sinemanın müstesna şahsiyeti Todd Solondz'a sorgu sual

Filmlerinizin politik diye nitelendirilmesi hakkında nasıl hissediyorsunuz?

Solondz: Kabul etseniz de etmeseniz de, farketseniz de farketmeseniz de bu vardır. Bu olguyu yurtdışına gidince daha iyi farkediyorum; herşeyin sosyo-politik olarak kritik edildiği yerler.

Filminizi yaparken izleyicinizi de düşünüyor musunuz?

Solondz: Daha önce "Benim filmlerim herkes için değildir, özellikle de benim filmlerimi sevmiş insanlar için değildir." demiştim. Bunu söylerken işimi ciddiye aldığımı kastetmek istemiştim. Bazı insanlara göre benim filmim bir şakadır, bu şakayı severler ve filmimi bir şaka olarak bağırlarına basarlar. Bana göre bu talihsizliktir. Bu bir abartı türevi, tıpkı benim yeryüzündeki en şeytan, insanlardan en çok nefret eden birisi olduğum abartı türevi gibi. Oldukça rahatsız edici bir durum, çünkü ideal olarak izleyici başa çıkmaya çalıştığın ciddiyeti, ağırlığı anlamalı veya saygı duymalıdır. Böyle izleyiciler var tabi ki. Sadece bu şekilde yaklaşmayan insanlar olduğunu da kabul etmem gerekiyor.

Kendinizi hınzır bir yönetmen olarak mı görüyorsunuz?

Solondz: Kesinlikle, bu kulağıma doğru geldi. Ama bunla ilgili tek problem bu kavramın çocuksuluğu ve olgunlaşmamışlığı beraberinde taşıması. Eğer hınzırlık daha masum olmak, tahtanın boş olması ve böylece bildiklerimizi tekrar öğrenebileceğimiz ile bağlantılı ise öyle olduğumu söylerim.

Filmin içinde yer almayan şeylere çok fazla önem veriliyor. Değişik versiyonlarla ilgili olasılıklardan bahsedebilir misin?

Solondz: Benim DVD'lerimde filmim vardır ve hepsi budur. Ne bir yorum vardır, ne bir silinmiş sahne, ne de eksik bir şey. Eğer filmin içinde olmayan şeyler hakkında yazmak isteyenler varsa hiç durmasınlar. Kimseyi durdurmaya çalışmam. Eğer 1000 sayfalık bir roman yazmışsanız ve bunu 250 sayfaya keserseniz, insanlar bu 750 sayfa hakkında yaygara koparmaz. Bunu kontrol edemem ve kontrol etmeye de çalışmayacağım. Tek yapabileceğimiz varolan film hakkında konuşmaktır.

Neden film bir sürü değişikliğe uğradı?

Solondz: "Welcome to the Dollhouse", "Happiness" ve bu filmde(Storytelling) oldu bu. Ne yazık ki diğer 2 filmde insanlar beni takip etmiyordu. Keşke ilk yazdığı, final versiyonuyla aynı olan bir yazar olabilseydim, ama hepsi bir süreç. Filmi çekmek de bir süreç, kurgulamak da bir tür yeniden yazma süreci gibi. Eğer ilk seferinde istediğimi tuttursaydım daha kolay olurdu, veya planladığım gibi gitseydi..Ama bu konuda hep şanssız oldum.

Filmleriniz komiklik ile yıkıcılık arasındaki çizgide gidip gelen acımasız kara filmler gibi. Bu ikisi arasındaki dengeyi nasıl koruyorsunuz?

Solondz: Herşeyden önce ben asla "kara komedi" kelimelerini kullanmam. Bence bu bir soğukluk ve kalpsizlik ima ediyor, ve bunu filmlerimde hissetmiyorum. Ben filmlerime "üzgün komediler" diyorum; bazı insanların komik bulmayacağı komediler, bazılarınınsa fazlasıyla mizah bulduğu komediler. Bir şey komikse demek ki ortada ifşa edilen bir şey , yasak bir şey vardır demek. Tabuların altında yatan gerçekleri sorgular gibi hissedersiniz. Benim kişisel analizlerim oldukça inanılması güç şeyler olur. Ama çalışmalarımda "yaşam"a veya "gerçek"e dokunan bir doğru olmasaydı, böyle etkili olamazdı diye düşünüyorum.

derleyen: [Alkan Avcıoğlu]

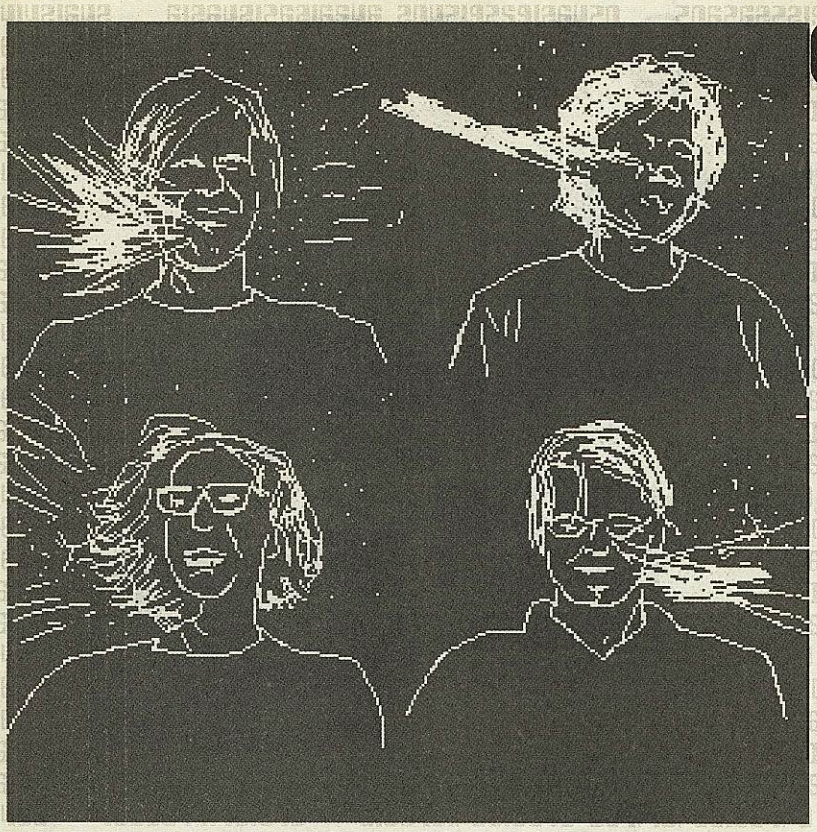

NOTWIST

« NEON GOLDEN

Notwist'in yeni albümü yine olağanüstü. Birbirine uymayacak gibi duran elementleri birleştirerek gerçekten alternatif bir müzik yapan Alman grup, elektronik müziği rockla, free-jazzla özgün bir şekilde harmanlıyor. Neon Golden'da ise Notwist müziği eskisine oranla çok daha sinematik, ve dikiş izi bırakmadan ses deneyleri yapan grup adeta fütüristik ninniler sunuyor bizlere...

Nedense iyi Alman grupları sınıflandırılması ve anlatılması güç albümler yapıyor. Kraftwerk ve Einstürzende Neubaten kadar Notwist de böyle bir grup. Bir yerlerde, "Nick Drake bestelerini söyleyen, Bolton'da değil de Berlin'de büyümüş bir Badly Drawn Boy'un, Stereolab'in müzikal altyapısı ile birleştiğini hayal edin, Notwist'e biraz yaklaşacaksınız" diye okumuştum. Böyle garip anlatım çabalarına sebebiyet veren topluluğun kökleri 90'ların başına dayanıyor. Almanya'nın Weilheim kentinde heavy metal teçhizatlarıyla kurulan grubun, o dönem yaptığı müzik, yoğun gitar soloları ve baterinin dövülüşü ile şekillenen şu anki Notwist'ten oldukça uzak bir müzikti. Çelik bile değişti biliyoruz ama Notwist hakikaten değişmiş, o dönemki müziği ile son albümleri Neon Golden'ı dinleyen bir insan, bunların aynı grup olmadığında dair sizinle iddiaya bile girebilir. Zamanla grubun müzikal zevkleri ve amaçları da daha kompleks yapılara ve ritmlere doğru kayar. Grubun asıl kaale alınan diskografisi 90lar ortasında Zero Hour adında bir Amerikan distribütörü ile anlaşıp "12" albümünü yayınlamasıyla başlar. "12" daha çok indie-rock'a yakın duran bir albümdü. Kusursuzu bile aşan bir sonraki albümleri "Shrink" o dönem çıkan albümlere pek benzemeyen zamanın ötesinde bir albüm olarak Notwist adına da elektronik müziğe sağlam bir ayak basma sayılabilirdi. Sivri minimalist beat'ler temelinde rock ile pop'u free jazz ile harmanlayan albüm pek az şanslı kişiye ulaşabilmiş bir albümdü. Bu albümden sonra grup Almanya'ya dönerek birkaç yıl ortadan kayboldu. Martin Console bu yıllarda bir sürü solo proje ile uğraştı. Björk'ün Vespertine albümündeki en iyi şarkılarından "Heirloom"un programlamasını ve prodüksiyonunu üstlenmesi bunlardan en göze çarpanı. Kabarık bir yan projeler listesini geride bırakarak "Neon Golden" ile geri dönen Notwist'in sitesi bu uzun beklemeye değdiğini yazıyordu. Oldukça da haklılar aslında. "Neon Golden" yumuşaklık/sertlik derecesi iyi dokunulmuş nabzı sürükleyen sound'lar ve hipnotik ritmlerlerle büyüleyici bir narinlikle karşımıza çıkıyor. Ayrıca Neon Golden, Notwist'in basında kendine en fazla yer bulan albümü oldu. Disc'i cd deckinize koyup çıkartışınız 10u geçtiğinde albüm hakkında oluşan imgelemleriniz tamamen yenileniyor. Neon Golden her Notwist albümü gibi herşeyden önce, birkaç dinleyişle bıkılmayacak aynı zamanda birkaç dinleyişle anlaşılamayacak, zamanaşımı kavramını reddeden bir albüm. "Shrink"in sürükleyici gitarlarının yoğunluğu düşürülmüş durumda. Dijital bip sesleriyle ve loop'larla organik enstrümanların sentezlendiği bir elektronik sızlanış Neon Golden. En çok da Markus

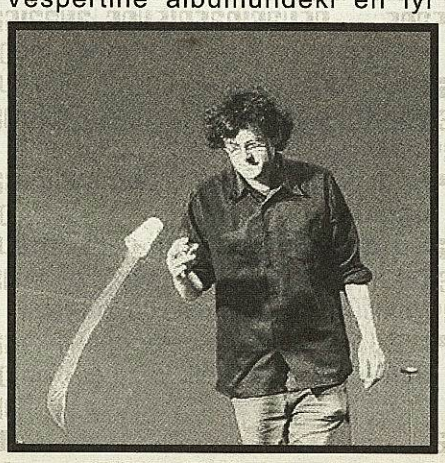

Acher'in vokali ile akılda kalan türden. Markus Acher'ın sesinde öyle kayboluyorsunuz ki çoğu zaman liriklerin anlamları üzerine bile kafa yoramıyorsunuz. Acher'ın vokalinin bu özelliği Arto Lindsay dinlerken yaşanılan duyguları da andırıyor. Kelimeleri yuvarlayışı ve hakim oluşu ile şarkılar akıldan çıkmayan bir halete bürünüyor. Şarkıları kendiniz söylemeye çalışırsanız Acher'ın sizin sahip olmadığınız birşeye sahip olduğunu anlarsınız (tıpkı benim anladığım gibi). Acher'ın vokalinden konuşmuşken "This Room"daki sürükleyici perküsyonların birden kesilip, küt küt atan sakin ritmlere ve elektronik lıkırtılara teslim olduğu bir yerde (şarkıda bir buçuk dakika henüz geçerken) Acher'ın vokalinin baş döndürücü bir loop ile cut-uplandığı, anlamsız hecelerin vertigo etkisi yaptığı yeri unutmamak gerekir. "This Room" Notwist'in denemekten bıkmayacağının kanıtı olan, drum'n'bass moduna yakın beat'ler ile işlenmiş bir şarkı. Açılış şarkısı "One Step Inside Doesn't Mean You'll Understand" alçak bir saksafon iniltisi ile çerçevelenmiş. Notwist'in eski gitar tonları da hafif olarak beliriyor. Acher "Prepare your shoes...not to come back soon/prepare your heart...not to stop too soon" gibi uyarılarını yaptıktan şarkının olağanüstü bitişine teslim ediyor sizi. Pikap iğnesi takılmışasına şarkı solmaya başlıyor, ve beat'ler kesilip cızırtı hakimiyetini kuruyor. İnce ses katmanları kendilerini açığa çıkarıyor gitgide. Bu Notwist'in bu albümünün bütün şarkılarında hissedilen bir olgu. En sürükleyici şarkı olan "Pilot"ta bile grup bu elektronik tınılara yer ayırmış; şarkının boyutunu genişleten tınılara. Yine bu albümde Notwist'in en mühim özelliklerinden biri daha kendini meydana çıkarıyor. Grup, bestelerine nefes alacak boşluğu bırakma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip. 2. şarkı "Panic" kuvvetli bir underground hit olabilecek kadar sürükleyici bir parça. Hemen bu şarkıdan sonra uyuşuk ve kırılmış bir ruh haletine geçiyoruz. "Pick up the Phone" fısıltıya yakın vokaliyle albümün en acıtan parçalarından biri olmaya aday. Ayrıca albümü dinledikten sonra akılda rahatça yer eden ilk şarkı. "Trashing Days" banjosu, saksafonu ve hüzünlü vokali ile kağıt üstünde tutmayacak bir formül gibi, ama mükemmel bir uyum sağlanmış.

..Grup, bestelerine nefes alacak boşluğu bırakma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip..

Albümdeki birkaç şarkı gibi bu da bilim-kurgu ninnisi gibi. 7. şarkı "One with te Freaks"e kadar Notwist'in sizi ittiği derin düşüncelerden kurtulamıyorsunuz. Sound katmanlarının en iyi kullanıldığı "This Room"dan sonra gelen "Solitaire" ise bir film müziği gibi. Perküsyon sound'larıyla Bjork'ün Homogenic albümünden çalınmış gibi duruyor, hatta etkileyiciliğine şaştığınız yaylı kullanımlarını bile en azından "Joga"da bulabileceğinizi düşünebilirsiniz ama, bunlar dışındaki ses zenginliği öyle bitmek bilmez ki, Notwist'in müzikten öte bir şey olabileceğini düşünebilirsiniz. Notwist'in en verimli sound'u diye nitelendirmekte zorlanmayacığım bir şarkı "Solitaire". Benliğinizi alıp götüren elektronik derinliklerden sonra "One with the Freaks" vurucu melodileri ve gitar'a biraz daha abanışı ile yaşama geri döndürüyor insanı. Shrink albümündeki önde gitarlar arkada elektronik sesler formülüne en yakın parça bu. Şarkı bitişinde sesleri reverse ederek adeta insanı boşluğa düşürüyor. Düşünce dalgınlığı "Neon Golden" ve "Off the Rails" ile iyice avucunun içine alan bir müzikal yapı ile çıkıyor tekrar karşımıza. Akustik gitarın yumuşatılmış, durgun güzelliği, Markus Acher'ın vokali ile yıkanıyor. Kararlı bir ağıt gibi başlayan "Neon Golden" yine derinlerde bir saksafon mırıltısına yer veriyor. Şarkı daha sonra damla damla serpilmiş perküsyonlara, ritmik beatlere teslim olarak Martin Console'un elektronik manipülasyonlarına bırakıyor kendini. Neon Golden albümü çoğu insanın bilmediği, bilenlerin de unuttuğu bir grup için şaşırtan bir ustalık içeriyor. Notwist tıpkı Shrink gibi verilebilecek değerlendirme puanlarının yetmediği bir başyapıta daha imza atmış. Her albümde bu kadar gelişeceklerse ben kendi adıma bir sonraki albümlerini hayal bile edemiyorum. Notwist'in elektronik müzikle haşır neşir oluşu ve tüm enstrümanları edit'e dayalı bir plan üzerine yerleştirişine rağmen grup hep alternatif ve dolaylı olarak da indie-rock gruplarıyla alakalı yerlerde bahsettirdi kendinden. Popüler olandan kaçınıp ona alternatif yaratan marjinal silüetlerin "alternatif müzik" sayılmasından net bir çizgi ile ayrılması gerekiyor Notwist'in. Notwist müzikte konvansiyonel formüllerden kaçınan gerçekten özgün bir grup. Tıpkı sinemada son derece sıradan öyküleri bile, bir araya gelince uyuşmayacak parçaları birleştirerek anlatan Coen kardeşler gibi gerçek anlamda özgünler. Aynen Shrink albümündeki gibi birbirine uymayacak gibi gözüken elementleri, sesleri dikiş izi bırakmadan işleyerek olağanüstü bir bütün oluşturuyor Notwist bu albümünde. Einstürzende Neubaten'ın gürültüyü müziğe ikame edişi kadar gerçek anlamda alternatif. Üzücü olansa insanı büyüleyip bırakan bu grubun albümlerini yine çoğu insanın bulamayacak olması. Sadece Türkiye'de değil, Avrupa'da bile yerli distribitörlerin dikkatini çekememiş bir albüm şu an Neon Golden. Umarım gerekli yerlerin dikkatini çeker bu albüm ve 2002'nin en iyi albümünü şimdiden yayınlayan Notwist'e ulaşmak bu kadar zor olmaz. Neon Golden'ın kapanış şarkısında Acher dokunaklı bir şekilde " Leave me hypnotized..Leave me paralyzed.." diyordu..Söyledikleri kesinlikle bu albümde gerçekleşiyor.

[Alkan Avcıoğlu]

POLAROID ANDROID

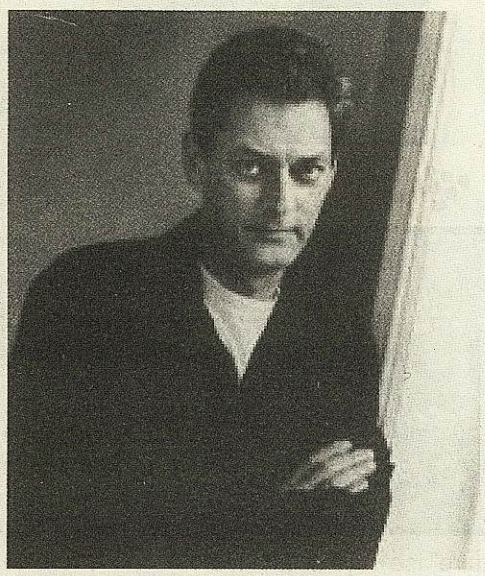

Çağdaş Amerikan edebiyatının güçlü ismi Paul Auster bu kez farklı bir proje ile karşımıza çıkıyor. Yaklaşık bir buçuk yıl önce Auster "National Public Radio" dan insanlara az ve öz bir şekilde gerçek hikayeler yazmaları ve bunları postalamaları için bir çağrı yapmıştı. Bir yıl içinde 4000 yazı gönderildi ve Auster yazıların tamamını okuyup içlerinden zekilikle, içtenlikle, coşkuyla yazılmış 179 tanesini seçti ve ortaya beklenmedik şekilde etkileyici bir kitap çıktı. Farklı yaşlardan, yaşamın farklı kulvarlarından insanların yalın bir dille yazdığı, çarpıcı hikayeleri Auster 10 kategori altında toplamış; hayvanlar, objeler, aileler, rüyalar, yabancılar, bayağı güldürüler, aşk, savaş, ölüm ve meditasyonlar. İşte karşınızda yaşamın farklı kesitlerinin eşsiz bir bileşimi. "I Thought My Father Was God" (Babamın Tanrı olduğunu sanıyordum) henüz Türkiye'de basılmadı. Basılıp basılmayacağı ise bir muamma. Sözü, daha fazla uzatmadan Paul Auster'ın kendisine bırakıyoruz.

PAUL AUSTER

Seçtiğin yazılar senin estetik kaygılarını da yansıtıyor mu?
Paul Auster : Şüphesiz evet. Eğer başka bir yazar bu projeyi yönlendirseydi eminim ki sonuçlar tamamıyla farklı olurdu. Kendi burnumu takip ediyordum, kendi tatlarımı, kendi ilgi alanlarımı...
Hikayelerin sayısını 179'a indirmek zor oldu mu?
Paul Auster : Zordu ama tahmin edildiği kadar da değil. 4000 hikayeyle başlayıp ilk sayıyı elemede 300'e kadar düşürdüm. Bunlar arasında seçim yapmak zordu. 4000'de 300 iyi hikaye, yani yaklaşık yüzde yedi, hiç fena bir oran değil.
Hikayelerin kalitesi seni şaşırttı mı?
Paul Auster : Kabul etmeliyim ki evet! (gülüşler) Başlangıçta neyi ummam gerektiğini bilmiyordum ama ilk hikayeler gelmeye başladığında içlerinde gayet iyi olanları olduğunu gördüm. Beni çok şaşırttılar, "Bunlarda iyi bir yazma yeteneği var" diye düşündüm.
Yeni yazarlar keşfettin mi?
Paul Auster : Yazım kalitesi birkaç farklı kategoriye ayrılıyor. Daha önce ellerine hiç kalem almamış insanlar tarafından yazılan işlenmemiş, basit yazılar var. Aniden bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyorlar, önemli ve ilginç şeyler olduğu için kitaptalar. Yıllardır gizli gizli yazılar yazıp, bunları hiç açığa çıkarmamış ve muhtemelen gönderdikleri hikayeleri çekmecesinde saklı duran diğerleri. Bunların kimileri iyi yazılmış. Birde gerçekten genç olan kimileri katkıda bulundu. Sanırım içlerinden bazıları çok ilginç yazarlara dönüşebilirler.
Bu yazıları yazan kimi kişilerle ilk kez karşılaşmak nasıl bir şeydi?
Paul Auster : Telefonda birileri ile konuşmak nasıldır biliyorsun, sese göre bir vücut yakıştırırsın kafanda.

> "Kitabında adı olan "I Thought My Father Was God" 'ı (Babamın Tanrı olduğunu sanıyordum) çok sevdim. Hikayenin son paragrafı, sizi apayrı bir aleme sürüklüyor; çok sinematik ve etkileyici."

Sonra o kişiyle karşılaştığında her defasında yanılmış olursun. Aynı şey National Story'den kişiler içinde geçerliydi. Onları daha kısa, uzun, şiman, zayıf, genç, yaşlı olarak hayal ettim ve bu onlarla karşılaşmayı müthiş bir şeye dönüştürdü. Bütün beklentilerimi suya düşürdüler.
Seninle karşılaştıklarında tepkileri ne oldu?
Paul Auster : Sanırım bundan mutlu oldular; onların yaptıklarını geliştirip yayınladım. Projeye dahil olmaktan heyecanlıydılar ve istisnasız hepsi bundan memnundu, gurur duyuyordu. Projeyi tam olarak tanımlamak biraz zor.
"I Thought My Father Was God – And Other True Tales From NPR's National Story Project" bir oturuşta mı okunmalı?
Paul Auster : Bunun yapılabileceğini sanmıyorum. Hikayeleri sırasıyla okumayı tavsiye ediyorum .Çünkü kitapta onları bir sıraya soktum; bir şeyler oluşuyor.
Basılmış olanlar içinde senin favorin hangisi?
Paul Auster : Kitabında adı olan "I Thought My Father Was God" 'ı (Babamın Tanrı olduğunu sanıyordum) çok sevdim. Hikayenin son paragrafı, sizi apayrı bir aleme sürüklüyor; çok sinematik ve etkileyici. Küçük bir çocuk dürbünle yolun karşısındaki arkadaşının evine bakıyor, evin önünde bir taksi durduğunu görüyor. Uzun boylu bir denizci taksiden iniyor; bu onun savaştan dönen amcası. Büyükannesinin evden fırlayıp, ağlayarak oğlunun kollarına atılmasını izliyor. Çok güzel yazılmış bir şey.**Birazda yaşamın üzerine konuşalım...Ailenden kimse koleje gitmedi, sen de gitmemeyi**

düşünmüş müydün?
Paul Auster : Evet bir şekilde düşündüm ama her hangi bir entellektüelite ile yapılmış bir şey değildi. Daha çok gençlik isyanıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir iştahla kitaplar okuyordum ve bir yazar olduğumu düşünüyordum. Ama gittiğime memnunum.

Yaşamının iki periyoda bölündüğü söylenir; 1979'dan öncesi ve 1979'dan sonrası. O yıl ne olmuştu?
Paul Auster : O yıldan bir iki yıl öncesine kadar sürekli yazıyordum ama yazdığım şeyler sadece şiirler ve tercümelerdi. 1978'de yaptığım şeylerle bir duvara doğru koştuğumu düşündüm ve her şeyi bıraktım. Artık daha fazla yazamayacağımı düşünüyordum. 1979'un başında aninden bir şey oldu ve tekrar yazamaya başladım. Yazdığım ilk şey bir düz yazıydı, şiir değildi. Garip bir şekilde 10-15 sayfalık yazıyı yazmaya başladığım gece, babam öldü. Bunu sabah uyanınca öğrenmiştim. Birkaç hafta sonra onunla ilgili bir kitap yazamaya başladım ve bugün ki bütün çalışmalarımın başlangıç noktası oldu.

1961'de yaz kampında hemen yanındaki arkadaşının yıldırım düşmesi sonucu öldü ve sen ölümden kıl payı kurtuldun. Bu nasıl bir deneyimdi?
Paul Auster : Sanırım yaşadığım en önemli şeylerden biri bu. Dünyayla ilgili düşüncelerimin çok daha bilinçli olmasına neden oldu. Geriye dönüp baktığımda benim için çok önemli olduğunu görüyorum. Dünyada her şey ne kadar kırılgan ve tesadüfi. Bir dakika önce yanında duran kişi, sonraki dakika ölmüş olabiliyor.

Neden romanlarında şans bu kadar önemli bir unsur?

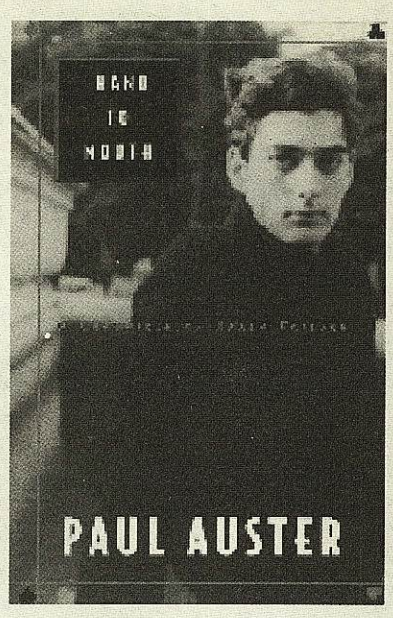

Paul Auster : Edindiğim bilgilerle dünyayı elimden geldiğince iyi keşfediyorum. Yanında duran biri yıldırım düşmesi ile ölmüşse seninki şans değilse nedir bilmiyorum.

Kimi kitaplarının filmlerini de çevirdin. Film yapmakla roman yazmanın farkı ne ?
Paul Auster : Ortak bir yan bulmak zor. Galiba tek benzerlik bir hikaye anlatıyor olmak. Ama hikayeyi anlatış biçimleri son derece farklı, kıyaslama yapmak mümkün değil. Birinde yalnız başına bir odadasın, diğerinde elliden fazla kişiyle çalışıyorsun

Cannes'da jüri olmak nasıl bir şeydi?
Paul Auster : Hem eğlenceli hem de yorucu. Bir sürü film izledik, toplantılar yaptık. Kimi hararetli tartışmalar oldu. Kesinlikle eğlendim. Ama bunları tekrar yaşamak istermiydim bilmiyorum.

Senin için sırada ne var?
Paul Auster : "The Book of Illusions" (İllüzyonlar Kitabı) isimli yeni bir roman bitirdim. Ekimde basılacak.

[Derleyen : Alper Bahçekapılı - Işıl Karabacak]

* Dimaggio bir can almıştı , o da Dimaggio'nun canını almıştı.Şimdi sıra kendindeydi , kendi canının da alınması gerekiyordu.Bu içsel yasaydı ve Sachs kendini yok etme cesaretini bulmadığı sürece , lanet çemberi hiçbir zaman tamamlanıp kapanmayacaktı. - Leviathan

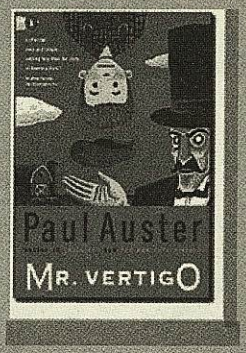

Yazarın'ın Lull tarafından tavsiye edilen kitabı; Mr. Vertigo.

Mr. Vertigo'yu yazmaya seni ne itti?
Paul Auster : Bu benim için de bir gizem. Nereden geldi bilmiyorum. Yıllarca kafamda bir üstadın ve düzenin hikayesi vardı ama hiçbir zaman net bir şey olmadı, bir hikayeden çok tanımla gibiydi. Yazmak için oturduğumda 20 sayfa bir şey olacağını düşünüyordum ama yanılmışım.

Bir defasında "çok güçlü duygular, hatta travmalar, benim hikayelerimi oluşturuyor" demişsin. Mr. Vertigo için de geçerli mi bu?
Paul Auster : Her kitabımı yazışımda ne yaptığı ve neden yaptığımı bilmiyorum. Bir zorlama var sanki; hikayeyi kağıda dökmem kesin bir zorunlulukmuş gibi. Bazen bir kitabı yazdıktan sonra nerden geldiği konusunda çok az şey biliyorum. Mr Vertigo'da sanırım yüksek bir yerden düşme korkusu vardı. Yazdığım daha bir çok kitapta bir yerlerden düşen birileri var ve sanırım tüm bunlar çocukken babamın yaşadığı bir olayla alakalı. Jersey City'de bir çatıda çalışırken düşmüştü. Ayağı kayıp, yuvarlanmaya başlamıştı ve çamaşır ipleri düşüşünü kesmese ölecekti. Ben olayı görmedim ama çoçukluğum boyunca kafamda hep şu görüntüyle dolandım : boşlukta uçan babam... Galiba bu acayip saplantının kaynağı bu.

Kitapta en hoşuma giden şey; ilahi üstünlük taşıyanla, fazlasıyla sıradan olanın kombinasyonu. İkisi de Master Yehudi'nin karakterinde var : Bazen bir zen rahibi, bazense karnavaldaki bir işportacı...
Paul Auster : Evet çok kompleks bir kişilik. Bir yanda üç kağıtçı bir adam, bir şarlatan, çok para kazanmaya çalışan biri. Amerika'daki diğer herkes gibi. Bir yanda da derin bir manevi yönü var. ruhsal gerçeklerle ilgileniyor. Doğanın kanunlarına karşı gelen, kendini tanrıya, dünyayla ve insanlarla

trip v2.0 @HERA

4 mayıs cumartesi

Lull Gecesi

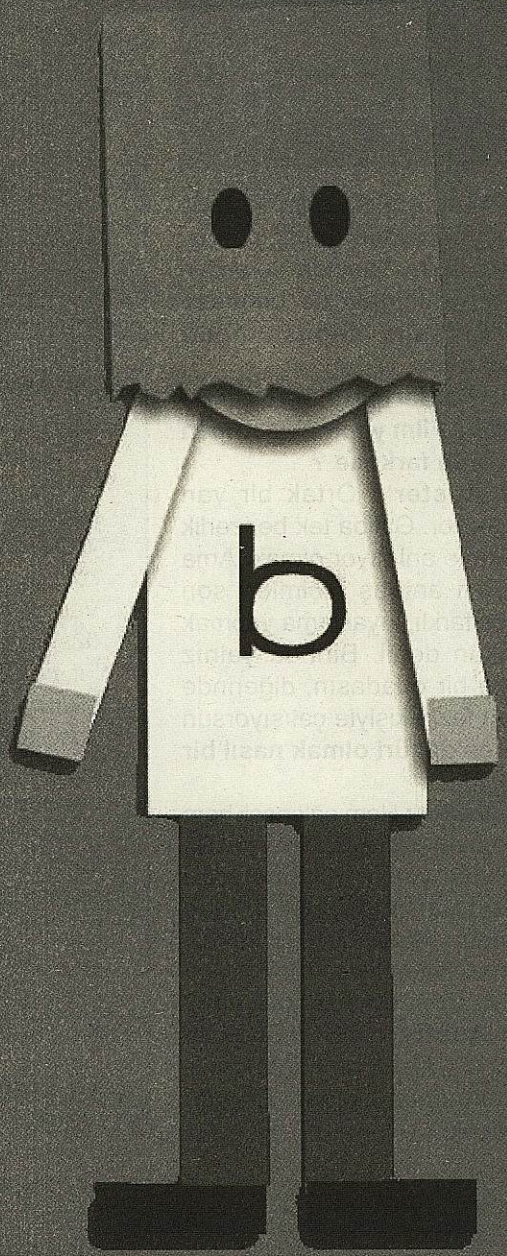

sAAt: 21:00

Lull

Miller GENUINE DRAFT

Kadife Sokak No: 10/1 Kadıköy 0216 346 04 13

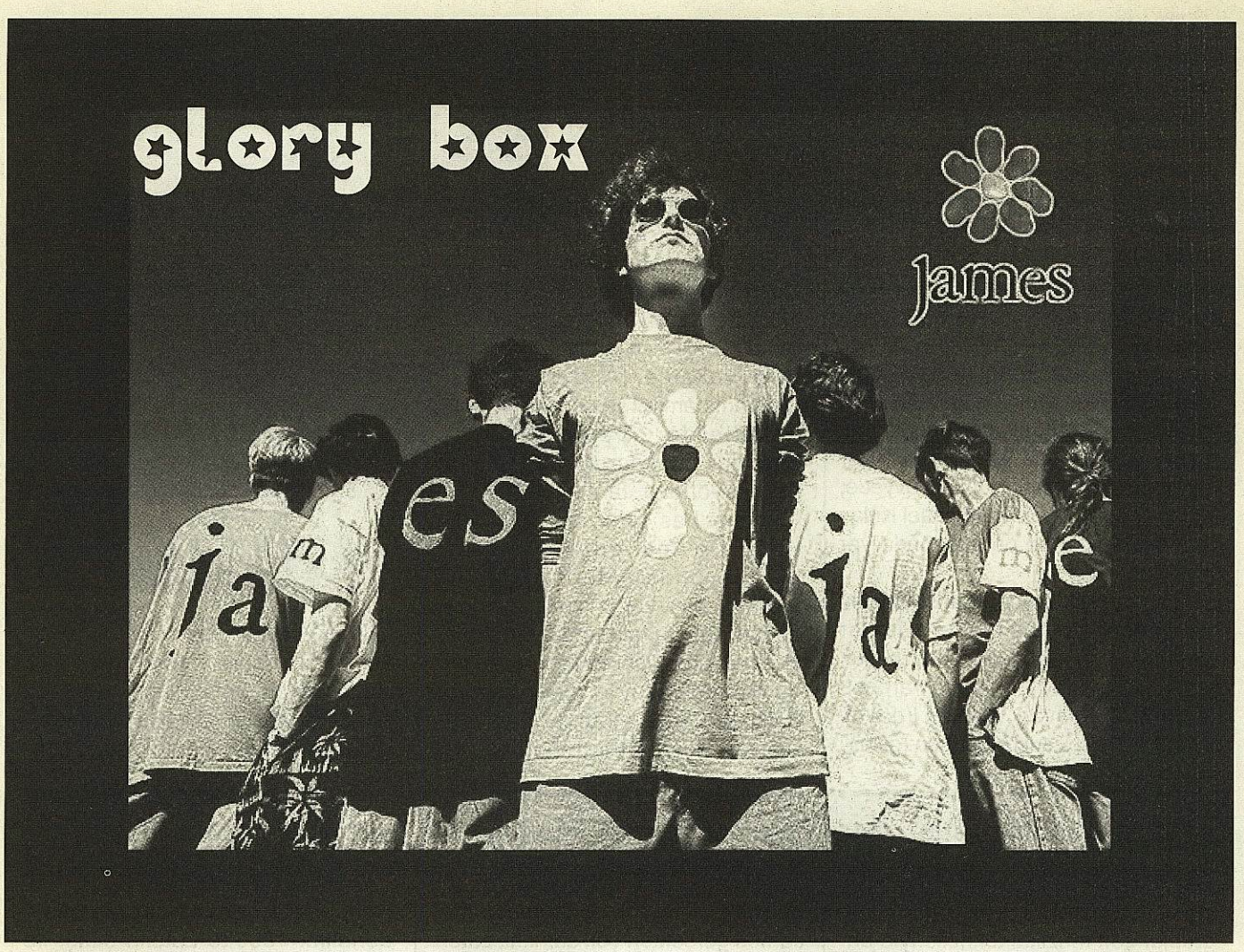

Britanya'nın en karizmatik, en sıcak ve en samimi grubundan bahsetmek çok zor olsa gerek. Söylenecek fazla söz var ama her söz ince elenip sık dokunulmalı. Zira bu özel şahsiyetlerden bahsederken kelimeler kifayetsiz kalabilir. Değerli arızalar, başlıkta da okuduğunuz üzere James denince ilk akla gelen "Britanya" dır. Şahsi fikrim, bu adamların bu kadar güzel müzik yapmalarının altında yatan en önemli sebebin Ada'da yaşıyor olmalarıdır. Zaten İngilizler'in bildiğimiz mizacı bu. The Who'da olsa, Radiohead'te olsa veya Portishead'de olsa Ada mefhumunu bir şekilde hissediyorsunuz. Girizgahı fazla uzatmadan konumuz James'e geçelim. Bu adamlarla tanışmam 1991 yılında 'zaten sınırlı olan TV. programlarının birinde' "Born of Frustration" in videosunu izlemekle başladı. Videodan çok etkilenmiş ve şaşırmıştım. Zira, o dönemlerde rock grubu anlayışım maksimum 5 kişi ile sınırlıydı. Ancak bu adamlar adeta küçük bir ordu gibiydi. Videodaki herifler dağlarda-ovalarda dolaşıyor, acayip samimi görünüyorlardı. Onlardaki farklı hava hemen seziliyordu. "Bu adamlar gerçekten çok özeldi." İzlediğim ve vurulduğum bu video sonradan öğrendiğim kadarı ile "Born of Frustration", Seven albümünün ikinci 45'liğiydi. Seven'dan çıkan ilk single ise "Sound" adını taşıyordu. 70'lerin sonunda punk ve new wave akımı patlamıştı. Genç James üyelerinin buna kayıtsız kalması olanaksızdı. Bu akım ile bünyelerindeki potansiyel müzik aşkı ortaya çıktı ve nihayetinde James, 1982'de İngiltere Manchester'da kuruldu. Patti Smith (özellikle 'Horses'), Joy Division ve The Fall gibi müzisyenlerden etkilendiler. Kurulduktan bir sene sonra Kasım 1983'te "Jimone" adındaki debut single'ları Factory Records'tan çıktı. Ufak çapta da olsa "James" ismi duyulmaya başlandı. Bir sonraki sene İrlanda'da The Smiths ile beraber ilk turnelerine çıktılar. İlk kadroda Tim Booth (vokal), Jim Glennie (bas), Gavan Whelan (davul, piyano, vokal) ve Paul Gilbertson gibi ustalar yer alıyordu.

1986 yazında Stutter çıktı. 1988'deki Strip-Mine'ın çıkışı biraz askıya alınmıştı. 1989 yılında konser albümü "One Man Clapping" çıktı. Ancak finansal sorunlar yüzünden bu albümü çıkarabilmek için bankadan borç aldılar. Bir sene sonra 1990'da "Gold Mother" ile sıkı bir dönüş yaptılar. "Come Home" ve "How is it For You" gibi hitlerle uzun süre Modern Rock camiasını meşgul ettiler.

1991 yılında çıkan "Seven" a kadar birçok çalışmaya imza attılar, indie barlarında çaldılar, birçok grupla sahne aldılar ama "Seven" onlar için dönüm noktası oldu ve artık indie dünyasında "tanınanlar" kervanına katıldılar.

90'ların başında Stone Roses, Charlatans, Happy Mondays gibi gruplar gözdeydi. James, onlarla bir kefeye konulmak istemiyor ve Manchester hareketinden olmadıklarını iddia ediyordu. Bana kalırsa iddialarında haksız değillerdi. 1992 sonbaharında Neil Young ile

turneye çıktılar. Tam bu dönemlerde Brian Eno ile işbirliği başladı. (İlerde çıkacak olan "Millionaries" albümünün prodüktörü Brian Eno olacaktı.) Eleman sayısı fazla olduğu için gruba giren çıkan da çok oldu. Kronoloiik olarak grup elemanlara göz atacak olursak;

Şu an ki kadro ile (gerçi Tim Booth ayrıldı ancak Tim Booth yazısı değil bu. O yüzden James'in son kadrosundan bahsetmekte fayda var) Tim Booth kurulduğundan beri vokallerde yer aldı, David Baynton davul&perküsyonda, Jim Glennie bas gitar ve geri vokalde, Saul Davies gitar ve geri vokalde, Mark Hunter klavyede, Adrian Oxxal gitarda ve Michael Kulas geri vokal, gitar ve perküsyonda yer alıyorlar.

Eleman değişikliğinden bahsetmiştik. Bir dönem James'te yer alanlar arasında Larry Gott (gitar, klayve, flüt, geri vokal), Andy Diagram (trampet, geri vokal), Gavan Whelan (davul, piyano, vokal), Paul Gilbertson (gitar)'ı sayabiliriz.

Efsanevi albüm Seven'ın, grubun resmi sitesinde albüm tarihinin 1992 olduğu belirtiliyor. Ancak Cd'ye bakıldığında 1991 tarihi göze çarpıyor. Kaldı ki ilk single'ın 1991'de çıktığı düşünülürse single çıkışı 91, resmi çıkış ise 92 diyebiliriz. Bu albümde Tim Booth yine vokalde, Andy Diagram trampet ve geri vokallerde, David Baynton Power davul ve perküsyonda, James Glennie bas gitarda, Saul Davies gitar, perküsyonda, Mark Hunter klavyede ve James Gott'ta gitarlarda yer almış. İlk çıkan single'lar Born of Frustration ve Sound dışında diğer çarpıcı parçalar, yine albümle aynı adı taşıyan Seven, Ring the bells ve

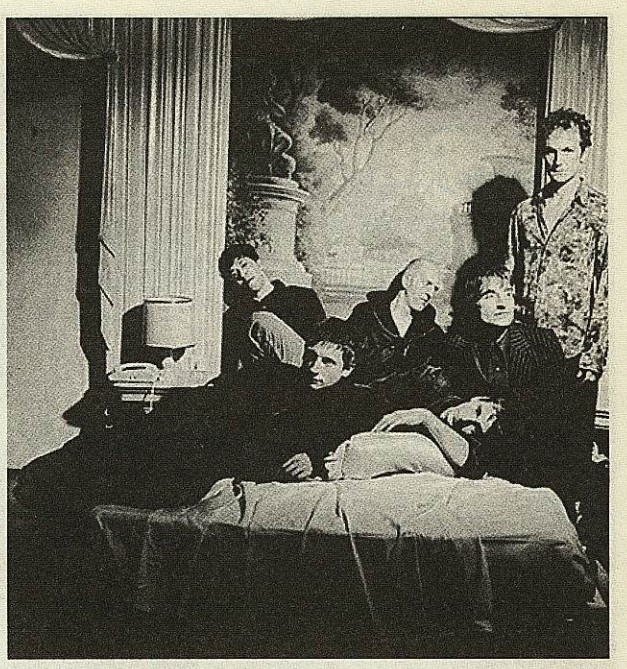

Mother'ı sayabilirim.

Seven'dan sonra en sevdiğim James albümü olan "Laid" 1993 yılında piyasaya çıktı. Bu albümde, kötü şarkı bir yana defolu şarkı bile

Orange Juice'in gitaristi James Kirk'i çok sevdikleri için gruba "JAMES" ismi vermişler.

inanılmaz güzel söz yazıyorlar. Kimi gruplar salt müzikal teknikleriyle ön plana çıkarlar. Bazı grupları dinlersiniz ve melodi size muhteşem gelir. Ancak liriklere baktığınız zaman hayal kırıklığı yaşarsınız. Çünkü çok sıradandır. James'in her iki tarafı da iyi kotardığı bir gerçek.

"Laid" te toplam 13 şarkı mevcut. Seçim yapmak gerçekten zor. Albüm "Out to Get You" ile başlıyor. Daha ne oldum demeden en sevdiğim James parçası "Sometimes" sizi kucaklıyor. Dream Thrum, One of the Three, Say Something, Five-O, P.S. derken albüm sizi sarıp sarmalıyor. Böylesi samimi bir müzikle ilk kez karşılaşıyorsunuz belki de...Fire yok bu albümde hiç. James gerçekten çok samimi, zaten mühim olan da bu. Aslında tüm olay samimiyet. İstersen en pahalı prodüksyonu yap, istersen işinin ehli bilmem kaç tane müzisyeni bul getir, götür stüdyoya...Ruh yoksa olmaz! Eğreti durur, bilirsiniz. James, Radiohead, Suede veya Pulp gibi gruplar ruhun derinlikliklerine hitap ediyor, bizi darmaduman ediyor. Belki de bu adamların en büyük meziyetleri 'müzikten önce' samimiyetleri.

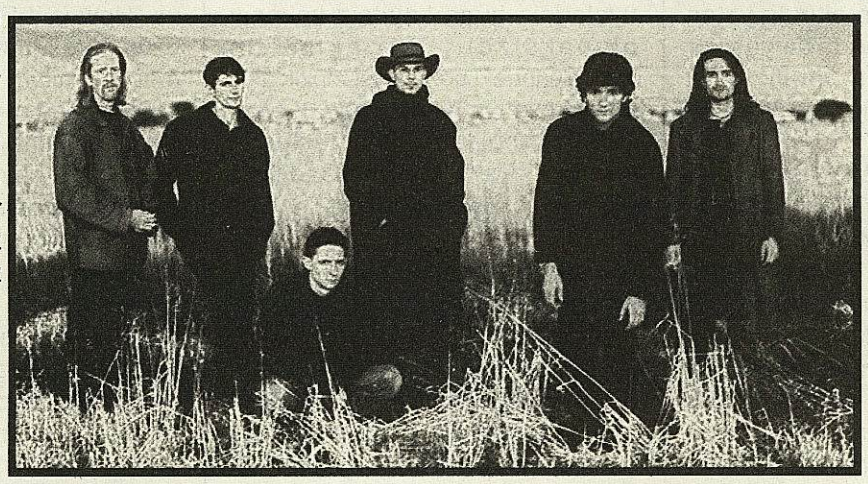

Konu fazla dağılmadan James'e dönelim. 1993'te Laid'in çıkışı ile James, Britanya'nın en ünlü indie guplarından biri haline geldi. 1994'te Wah Wah piyasaya çıktı. Wah Wah güzel bir albümdü elbette ama Laid'in etkisi öyle güçlüydü ki James severler o sıcaklığı bulmaya çalıştılar. 1997'te Whiplash çıktı ki özlenene biraz daha yaklaşıldı sanki. Albümün açılış şarkısı "Tomorrow" bir nevi milli marş gibi sardı bizi. She's a Star, Waltzing Along albümdeki diğer iyi parçalardandır. 1998'de bence bugüne dek yapılmış en güzel "Best of" albümü çıkar. Albümde tam 18 tane James şarkısı.....

- Alo, iyi günler Lull kaldı mı acaba?

vardır. Come Home'dan, Sometimes'a, Say Something'ten, Seven'a, Born of Frustration'dan, Laid'e...Daha önce James'le tanışma fırsatı yakalayamamış olanlar için biçilmiş kaftandır bu albüm. 1999'da Millionaires çıkar. Bu albüm, pek beklenen&özlenen bir albüm değildir ne yazık ki...James fanları hayal kırıklığına uğrar. Bir parça elektronika girmiştir işin içine. Hani öyle pek ahım şahım arıza şarkılar da yoktur. Bana kalırsa albümde Just Like Fred Astaire, Hello, We're Going To Miss You iyi şarkılar. Yukarıda da söylediğim gibi bu albümün prodüksiyonunu ise Brian Eno yapmıştır.

25 Haziran 2001 yılında "Getting Away With it (All Messed Up) single'ı, ardından da 2 Temmuz'da grubun 11. stüdyo albümü "Pleased to Meet You" 'nun çıkışı ile James fanlarının yüzü güler. Bu albüm, grubun –ne yazık ki- Tim Booth'lu son albümüdür. Bir önceki albüm "Millionaries" e göre daha iyi şarkıları barındırır bünyesinde. "Space" ile başlayan albüm "Falling Down" ile devam eder. Albümdeki ilk arızalar, çıkan ilk single 'radyolarda sıkça duyduğunuz' Getting Away With it, Pleased to Meet You, Senorita, Alaskan Pipeline sayılabilir.

Bu albüm, Tim Booth'un son olarak içinde yer aldığı James albümü olur. Böylece 20 yıllık beraberlik bozulmuştur. James fanları büyük bir hayal kırıklığı yaşarlar. Çoğumuz Tim Booth'suz bir James düşünememekteyiz. 20 yıl gibi uzun bir zamana sığdırılmış 11 albüm var. Bunlarla yetinmek zorundayız belki de. Ancak Tim Booth vakt-i zamanında iletişim kurduğu Angelo Badalementi adındaki müzisyen dostu ile beraber "Booth and the Bad Angel" projesi ile yine gündemde. Angelo Badalementi, Blue Velvet, Twin Peaks gibi filmlerin müziklerine imza atmış bir şahsiyettir. James, son konserlerini de Aralık ayında İngiltere'nin değişik bölgelerinde (Brighton, Leeds, Newcastle, Birmingham, Manchester, Glasgow, London) verdi.

Tim Booth'un ayrılması ile büyük bir üzüntü yaşayan müzik dünyası bakalım kendini nasıl toparlayacak? Biz James fanlarına düşen, eldeki albümlerle yetinmek değil. Tim Booth'un gruba geri dönmesi, muhteşem albümlerle bizi mutlu kılması için dua etmek.

Yasemin Kanat

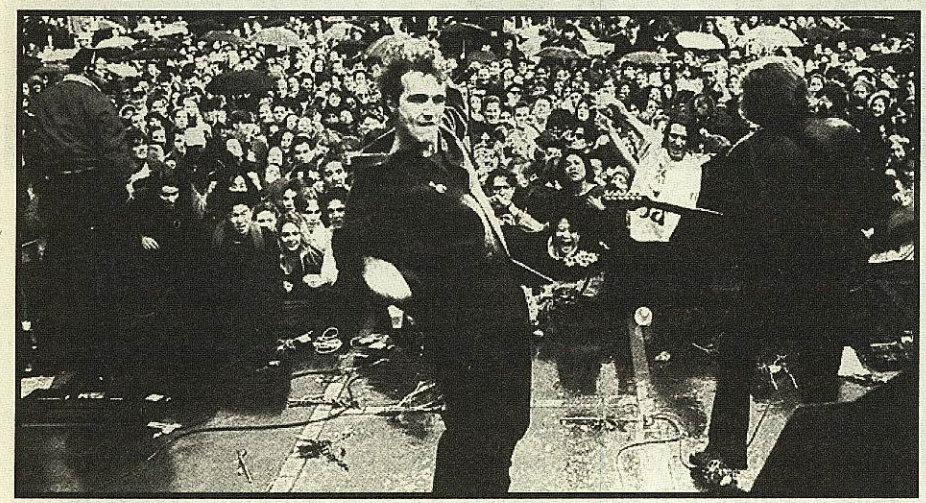

JAMESMANIA

JAMES, hangi grupların şarkılarını cover'ladı?

Morrissey - "We Hate it When Our Friends Become Successful"
Leonard Cohen - "So Long Marianne"
Velvet Underground - "Sunday Morning"
David Bowie - "China Girl"

JAMES şarkıları hangi gruplar tarafından cover'landı?

The Smiths - "What's the World
Unrest - "Folklore"
Voice of the Beehive - "Sit Down"
Carter the Unstoppable Sex Machine - "Sit Down"
Kulas - "Laid" (live, NXNE Müzik Festivali, Haziran 1997)
Better Than Ezra - "Laid" (1999 turnelerinde)

JAMES elemanlarının doğum tarihleri:

Tim Booth 4 Şubat 1960
David Baynton Power 29 Ocak 1961
Jim Glennie 10 Ekim 1963
Saul Davies 28 Haziran 1965
Mark Hunter 5 Kasım 1968
Adrian Oxxal bilinmiyor
Michael Kulas Nisan 1969

ALBÜMLERİ
Pleased To Meet You (2001)
Millionaires (1999)
James: The Best Of... (1998)
Whiplash (1997)
Wah Wah (1994)
Laid (1993)
Seven (1992)
Gold Mother/James (1990)
One Man Clapping (1989)
Strip-mine (1988)

JIM JARMUSCH

BAĞIMSIZ BİR KÜLTÜR İNSANI

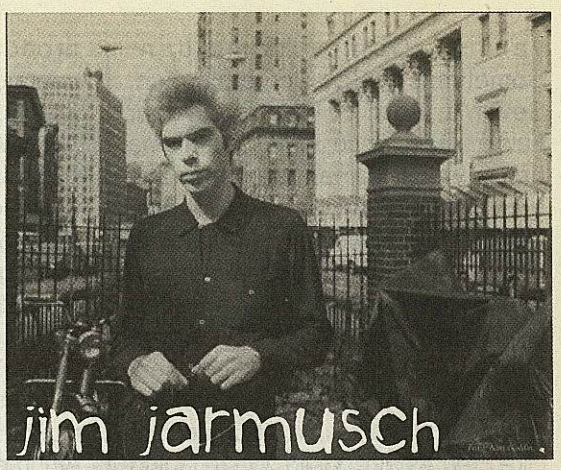

"Yapmaya çalıştığım şey hikayeler anlatan filmler yapmak, ama bu hikayeleri yeni bir şekilde anlatmak, önceden tahmin edilemeyecek bir şekilde anlatmak, filmlerin seyircilerin üzerine çöken manipülatif şekillerinin dışına çıkmak"

Jim Jarmusch 1953'te Ohio'nun endüstriyel Akron şehrinde doğmuş. Sanata olan ilgisini ateşleyenin, lastik fabrikasında çalışan babası değil, sinema eleştirileri yazan annesi ve modern sanat ve edebiyata aşık olan babaannesi olduğunu kolayca çıkarabileceğimiz Jarmusch, geleceğinin Akron'da yatmadığını görüp 1970'te Northwestern Üniversitesi'nin Gazetecilik Bölümü'ne kaçtı. Ancak, burada da huzursuz olmuş olacak ki, içindeki şair dürtüsüne karşı koyamayıp, bir sene sonra, New York'taki Columbia Üniversitesi'ne geçip David Shapiro ve Kenneth Koch gibi avangard şairlerin hocalığında İngiliz ve Amerikan edebiyatı okumaya başladı.

Jarmusch, küçüklüğünde birçok Japon korku filmi ve James Bond filmi izlemiş ancak içinde sinema ateşini yakmaya başlayanın iki siyah-beyaz Amerikan filmi olduğunu itiraf ediyor. Bunlardan biri Robert Mitchum'un bir kolunda "sevgi" bir kolunda da "nefret" yazan cani bir pederi canlandırdığı "The Night Of The Hunter", diğeri ise aynı oyuncunun rol aldığı "Thunder Road" isimli bir B tipi film. Columbia'daki son senesinde Paris'e gidip dev bir arşive sahip *Cinematheque Française*'te daha önce sadece isimlerini duyduğu Imamura, Ozu, Mizoguchi gibi Japon yönetmenlerin eserlerini, Bresson ve Dreyer gibi Avrupalı örnekleri ve hatta Amerikalı Samuel Fuller'ın retrospektif çalışmalarını izleme şansı bulması olaya son noktayı koyuyor. Jarmsuch'un ilk işi New York Üniversitesi'ne gidip prestijli bir bölüm olan sinema araştırmaları bölümüne girmek ve 'Rebel Without A Cause' ve 'Johnny Guitar' gibi ünlü filmlerin yönetmeni, Amerikan 'auteur'ü Nicholas Ray'in asistanlığına gelmek oluyor. Bu arada, o zamanın New York'unda herkesin bir müzik grubu olduğu için Jarmusch da punk olayına karışıyor ufak ufak.

Nicholas Ray bir gün adamımıza, "Eğer bir film yapmak istiyorsan, hakkında konuşma. Yap," diyor. Bu gazı alan Jarmusch, okul parasını ödemesi için kendisine verilen bir burs parasını kullanıp bir öğrenci projesi olan ve hayatta hiçbir hırsı olmayan, ne okula giden ne de çalışan Chris Parker isimli bir gencin iki buçuk gününü anlatan 1980 tarihli 'Permanent Vacation'ı yapıyor. Jarmusch'un hayatını

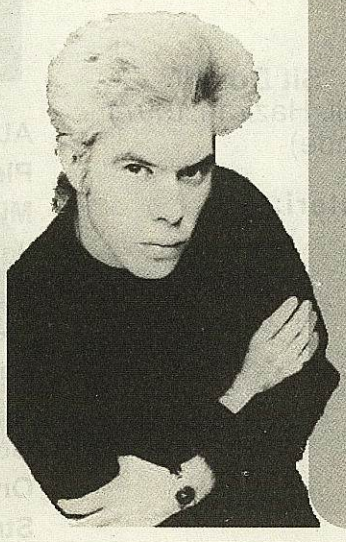

Jim Jarmusch'un mutlaka görülmesi gerekir dediği filmler

-Branded to Kill (Seijun Suzuki)
-Samuel Beckett's Film (Alan Schneider)
-Pull My Daisy (Robert Frank & Alfred Leslie)
-The Flavor of Green Tea Over Rice (Yasujiro Ozu)
-Sherlock, Jr. (Buster Keaton)
-Bob le flambeur (Jean-Pierre Melville)
-Performance (Nicolas Roeg & Donald Cammell)
-Don't Look Back (D.A. Pennebaker)
-Point Blank (John Boorman)
-Accattone (Pier Paolo Pasolini)
-The Story of the Last.. (Kenji Mizoguchi)
-They Caught the Ferry (Carl Th. Dreyer)
-Crimewave (Sam Raimi)
-The Evil Dead (Sam Raimi)
-Videodrome (David Croneberg)
-Village of the Damned (Wolf Rilla)
-Il sorpasso (Dino Risi)
-The Big Heat (Fritz Lang)
-They Live by Night (Nicholas Ray)
-Pickpocket (Robert Bresson)
-Faster Pussycat! Kill! Kill! (Russ Meyer)
-Out of the Past (Jacques Tourneur)
-Un Chant d'amour (Jean Genet)

değiştiren ise ikinci filmi 'Stranger Than Paradise' (1984). Bu filmin hikayesi gerçekten ilginç. Ünlü yönetmen Wim Wenders'ın filmlerinin yapımcısı Chris Sievernich, çalışmasından etkilendiği Jarmusch'a 40 dakikalık ham film hediye ediyor. 'Eğer bir sahne varsa, film de vardır' felsefesini benimseyen ve bu düşünceyle her sekansı uzun süreli olarak planlayan ve değişik kamera açıları kullanmayan Jarmusch, bu ham filmden 30 dakikalık bitmiş bir film çıkarıyor. Oyunculardan John Lurie, çekim aşamasını şöyle anlatıyor: "Jim'in delirdiğini düşünmüştüm, çekim esnasında birileri hapşırsa bu filmin sonu olacaktı". Daha sonra bu 30 dakikalık filmi genişletiyor Jarmusch. Film, işsiz Willie (saksafonist John Lurie)'nin kendisini ziyaret etmesinden menun kalmadığı 16 yaşındaki kuzeni Eva (Ezster Balint)'yı gittikten sonra özlemesi ve onu tekrar bulup onunla arkadaşı Roberto (Roberto Benigni)'nun da katıldığı bir Florida gezisi yapması hakkında. Jarmusch bu filmiyle, 1984'te Cannes'da Altın Palmiye'yi eski arkadaşı Wim Wenders'ın 'Paris, Texas'ına kaptırsa da Altın Kamera ödülünü alarak büyük bir iş başarıyor. Sonra zaten filmler çorap söküğü gibi geliyor.

1986 yapımı Tom Waits ve John Lurie'nin hapishanede aynı hücreyi paylaşan iki arkadaşı, Roberto Benigni'nin ise hapishaneye gelip bu iki arkadaşla kaçış planı hazırlayan İtalyan mahkumu canlandırdığı 'Down By Law'u, 1989 yapımı 'Mystery Train' izliyor. Mystery Train'in formatı bugün çok sık kullanılan ama kendi zamanında taze olarak görünen "birbirleriyle alakasız gözüken ama içiçe geçen yaşamlar" formatı. Filmin hikayesi üç ayaktan oluşuyor. İlk hikayede, Memphis'e giden Elvis hayranı, 50'lere obsesyon derecesinde bağımlı bir Japon çifte rastlıyoruz. Kızı Youki Kadoh oynuyor ve insanı şirinliği ve komikliğiyle çarpan bir performans sergiliyor. Jarmusch, bu hikayeyi anlatırken hiçbir zaman 'salak yabancı' portresi çizme hatasına düşmüyor, bu da hikayeyi itici hale getirmiyor. İkinci hikayede, Nicoletta Braschi'nin oynadığı elindeki kutuda kocasının cesedini taşıyan Luisa ile tanışıyoruz. Luisa, bir geceliğine Japon çiftin kaldığı otelde kalmak zorunda kalıyor ve odayı Elizabeth Bracco'nun canlandırdığı Dee Dee isimli bir kadınla paylaşıyor. Üçüncü hikayede, 70'lerin sonunda punk'ı patlatan The Clash grubunun üyesi Joe Strummer (Johnny), Rick Avillez (Will) ve Big Lebowski ve Fargo'nun yıldızı Steve Buscemi (Charlie)'nin canlandırdığı üç serseri bir dükkan sahibini vuruyorlar ve bahsedilen otele saklanıyorlar. Ne tesadüf ki, Dee Dee, Charlie'nin kız kardeşi. Mystery Train için Jim Jarmusch'un en kolay ulaşılabilir, en komik ve en mainstream filmi denebilir.

Bu filmi, 1991 tarihli dünyanın 5 farklı şehrinde aynı anda beş taksinin içinde geçen beş hikayeyi anlatan, Winona Ryders, Beatrice Dalle ve Roberto Benigni gibi yıldızları kadrosunda barındıran 'Night On Earth' izliyor. Daha sonra da Johnny Depp'in başrol oynadığı 1995 yapımı 'Dead Man'i görüyoruz Jarmusch filmografisinde. Depp, 19. Yüzyılın ikinci yarısında kaybolmuş ve yaralı bir halde Amerika'nın batısına yolculuk yaparken Nobody isimli biri tarafından bulunup komik ama vahşi bir maceraya sokulan William Blake isimli (şair olan değil) genci oynuyor.

Jim Jarmusch'un sinemalarda oynayan son projesi ise 'Ghost Dog: The Way Of The Samurai'. Ancak bundan önce 1997 tarihli, Neil Young ve grubu Crazy

Stranger than paradise

Ghost dog

"Amacım beni en çok etkileyen iki sinemayı, Avrupa ve Japon sinemalarını, Hollywood'la birleştirebilmek, bu kültürler arasında köprüler kurup yeni bir sinematik dil yaratmak."

Jim Jarmusch'un çektiği videoklipler

Talking Heads: The Lady Don't Mind (1985)
Big Audio Dynamite: Sightsee M.C! (1987)
Tom Waits: It's Alright with Me (1990)
Tom Waits: I Don't Wanna Grow Up (1992)
Neil Young: Dead Man Theme (1995)
Neil Young: Big Time (1996)

Horse'u anlatan bir belgesel var 'Year Of The Horse' isimli. Bu filmde yönetmenin eski punk geçmişinin izlerini görebiliyoruz. Ghost Dog'da ise Forrest Whittaker'ın canlandırdığı, etkilendiği eski samuray yaşamını günlük yaşamıyla birleştirmeye çalışırken bocalayan bir mafya tetikçisinin hikayesine rastlıyoruz. Whittaker bu filmde iki dünya arasında sıkışmış, fakat bu dünyalardan hiçbirine ait görünmeyen karakterin iç çelişkilerini yansıtırken oyunculuğuyla parlıyor.

1992 yılında Rolling Stone dergisi ünlü isimlerden bir film, bir kitap, ve bir albüm seçmelerini istedi. Jarmusch'un seçimleri şöyleydi:
-Kitap: "Moravagine" Blaise Cendrars.
-Film: "Branded to Kill" Seijun Suzuki.
-Albüm: "Jail Bait" Andre Williams.

Jim Jarmusch'un 'Coffee and Cigarettes' adı altında çektiği ve yayınladığı 3 kısa filmi var. İlk ikisini 1986 ve 1989'da tamamlayan Jarmusch, 1993'teki Coffee and Cigarettes–Somewhere In California isimli kısasıyla Cannes Film Festivali'nde En İyi Kısa Film dalında Altın Palmiye almış. Film, bir barda karşılaşan Iggy Pop ve Tom Waits'in nereye gittiği belli olmayan bir sohbet yapmaları ve ardarda sigara yakıp kahve içmeleri üzerine kurulu.

Jarmusch, bir röportajında başarısının sırrının Amerika'ya bir yabancı gözüyle bakabilmek olduğunu söylemiş. "Amacım beni en çok etkileyen iki sinemayı, Avrupa ve Japon sinemalarını, Hollywood'la birleştirebilmek, bu kültürler arasında köprüler kurup yeni bir sinematik dil yaratmak."

Son olarak Jarmusch'un katkıda bulunduğu bir projeden bahsedelim. 2002 yılında ortaya çıkması beklenen 'Ten Minutes Older' isimli bir proje bu. Bernardo Bertolucci, Mike Figgis, Jean-Luc Godard, Werner Herzog, Spike Lee, Wim Wenders ve Aki Kawismeki'nin de aralarında bulunduğu (breh breh) 15 yönetmen bir araya gelip teması zaman kavramı olan 10'ar dakikalık kısalar çekiyorlar. Jarmusch da bu yönetmenlerden biri ve tüm bu kısalar bir araya gelince ortaya ne çıkacağı merakla bekleniyor.

Yiğit Atılgan

Jarmusch'un ilk aldığı albüm Doors'un "Strange Days"i ile Jimi Hendrix Experience'ın "Are you Experienced?"

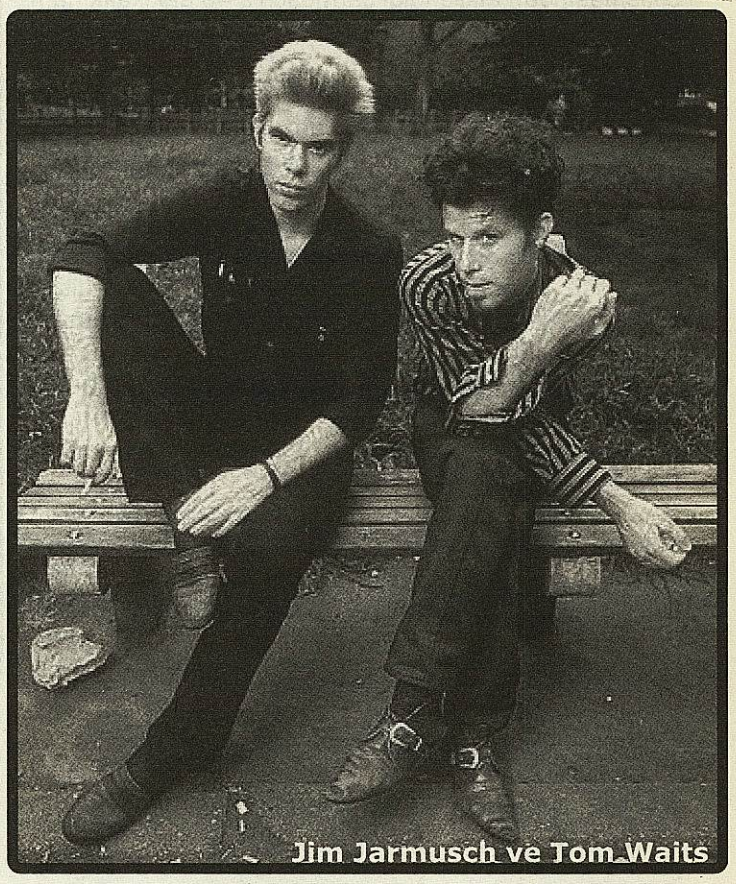

Jim Jarmusch ve Tom Waits

Jim Jarmusch kendi filmlerinin eşlerini açıklıyor

DOWN BY LAW / Bob le flambeur (Jean-Pierre Melville, 1955)
DEAD MAN / The Big Sky (Howard Hawks, 1952)
GHOST DOG / Branded to Kill (Seijun Suzuki, 1967)
17 MYSTERY TRAIN&COFFEE AND CIGARETTESX3 / The High Sign (Buster Keaton, 1921)
NIGHT ON EARTH / Love Streams (John Cassavetes, 1984)
PERMANENT VACATION / The Devil, Probably (Robert Bresson, 1977)
YEAR OF THE HORSE / Thelonious Monk: Straight No Chaser (Charlotte Zwerin, 1989)
STRANGER THAN PARADISE / Tokyo Story (Yasujiro Ozu, 1953)

İLK YARDIM VE SARGI BİLGİSİ

ŞOK

Mekanik, kimyevî, fizikî veya ruhî v.s. gibi iç veya dış tesirlerle kanın damarları dolduramaması neticesi dokuların kâfi miktarda Oksijen gazı ile beslenememesinden meydana gelen belirtilerin hepsine birden (ŞOK) denir.

1953

Ryan Adams şu sıralar ülkemizde pek fazla tanınmasa da ülkem sınırları haricinde rock star olma yolunda önemli adımlar attı. Ününün bu kadar hızlı yayılmasına hazır olmadığını "daha yeni iniş yaptım bu dünyaya ve burası gerçekten garip" cümlesiyle anlıyabiliyoruz. Geçen sene L.A'e taşındı ve burada hırsız diye itam edilen Winona Ryder ile gönül eğlendirdi bir süre(şu an ayrılar). Ve artık bazı önemli şahsiyetlerin takdirini toplamakla meşgul Adams. Elthon John başta olmak üzere Alanis Morissette ve Mick Jagger'ın da aralarında yer aldığı arkadaşları ve akıl danışmanları bu önemli şahsiyetlere örnek gösterilebilir.

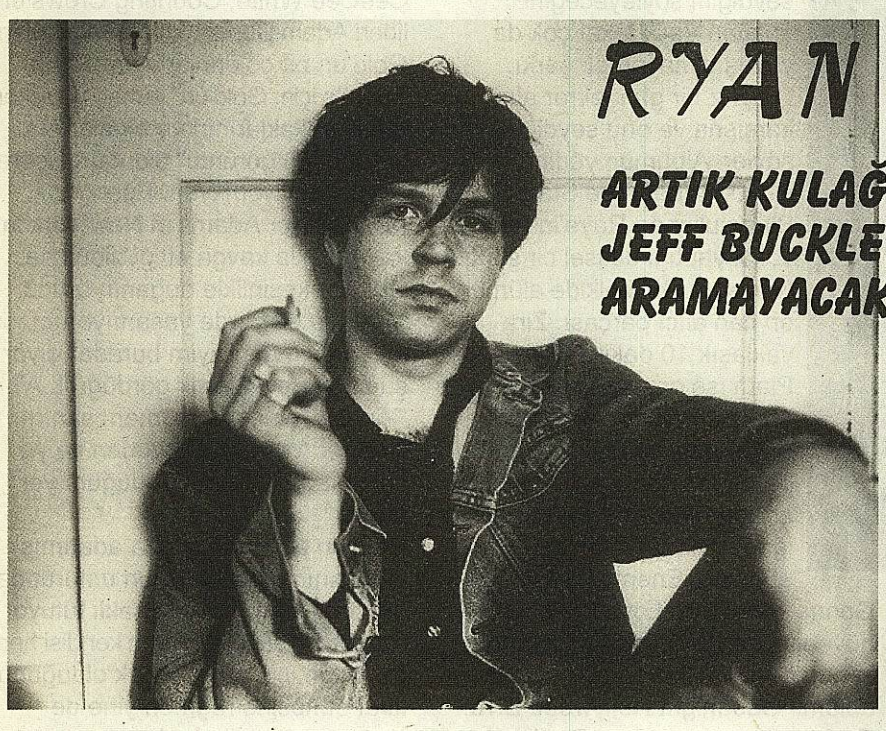

RYAN ADAMS

ARTIK KULAĞINIZ JEFF BUCKLEY'I ARAMAYACAK

Whiskeytown

Rock'n'Roll için güzel bir zaman. Sadece yaşamakla kalmıyor ayrıca öküz kadar da sağlıklı

Müziğe ilk adımını lise arkadaşlarıyla, Dead Kennedys ve Sonic Youth'tan ilham alarak kurdukları punk grubu olan Patty Duke Syndrome ile attı. Fakat bu ilk deneyimi onu bir yandan duygularını açığa çıkarmaya uygun müziği ararken country ve folk'a yakınlaştırdı. 1994 yılında Caitlin Cary,Phil Wandscher,Eric "Skillet" Gilmore ve Steve Grothman ile Whiskeytown'ı kurdu. Alternatif Country(Hatta Nirvana'nın country'si olarak da benzetmelere maruz kalmışlar zamanında ama kim yaptı bu benzetmeyi bi bulsam...)yaptığı grubunda yaşanan eleman değişiklikleri rahatsızlık yaratmaya başladı. Sanatsal ve kişisel görüş ayrılıkları, alkol ve uyuşturucuların etkisiyle hayranlarının beklentilerini tatmin edememe de grubun bölünmesinin başrol oyuncuları oldu ("Ne de olsa biz Whiskeytown'uz" diye açıklımış Adams). Ardında 3 albüm( ),aşk acıları ve kayıplar bırakan grubun 2 sene önce ölümünden sonra Adams'ın asi ama eşitlik güden kişiliği popülaritesini korumasına yardımcı oldu. Kısa süren düşüncelerini sorgulama ve yeni cevaplar arama döneminden sonra,kendi şarkıları üzerinde çalışmaya ve Gillian Welch ve David Rawlings ile olan müziksel dostluğunu geceleri çıktıkları bar programlarıyla arttırmaya başladı.Hayranı olduğu Gram Parsons için yapılan tribute albümde Emmylou Harris ile çalıştı.Düetin adı Return Of The Grievous Angel'dı. Sonraki dönemde kız arkadaşından ayrılmanın yarattığı duygusal yoğunluk onu 2000'in sonbaharında ilk solo albümünü yapmaya itti. "Heartbraker." Ryan'ın gitarı bize aşk acılarını, hayat hikayesini melankolik bir biçimde anlatıyor. Giriş parçasından adı geçen şahsiyet eminim sizi biraz daha akınlaştıracaktır Ryan Adams'a. Kim albümün giriş şarkısı olarak Morrissey ile ilgili bir parça (Argument With David Rawlings Concerning Morrissey) seçer ki? Ardından gelen To Be Young (Is to Be Sad, Is to Be High) bizde aniden şok etkisi bırakacak sıkkınlık veren, Ryan'ın kederleriyle dolu bölüme geçmeden önce son kez uyarıyor. Yine de bir country çocuğu olması kalbinin kırık olmadığı zamanlarda onun bestelerinin altında biraz olsun mutlu bir yan görmemizi sağlıyor. Bütün bunları toplarsak Heartbraker Adams'ın "kederli müzik en iyi country ve folk tarzlarında görülür" tezini doğrulayacak cinsten.

Gold,Ryan Adams'ın ikinci solo albümü ve söz yazma yeteneğinin dünyaya kanıtı. Albümün açılış parçası New York,New York. Etkileyici akortlar ve 60'ların kilise orguyla bezenmiş neşeli, eğlenceli,dinlenmesi gerekli bir şarkı. Country'nin

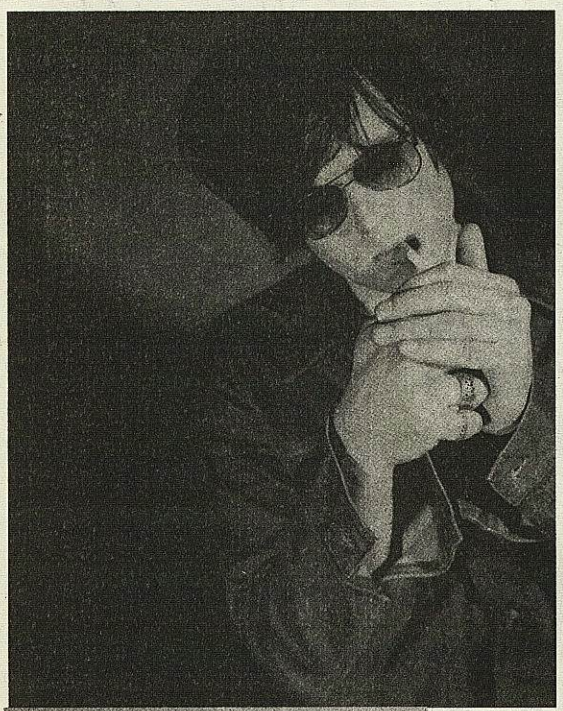

değişmez silahı mızıka ile canlı bir giriş yapıyor 2. şarkı Firecracker'a Ryan. "Let me be your baby tonight" nakaratı Gold'un aslında ilerde hüzünlü bir albüm haline dönüşeceğinin sinyallerini veriyor. Ryan'ın açıklaması basit "her şey bu şekilde gelişti." Albümün üçüncü şarkısı olan Answering Bell'deki klavyenin ve lead gitarın uyumu dikkat çekici. Le Cienega Just Smiled Ryan'ın aşık oluşuv e onun yüzünden çektiği acıların eseri. Gerçi albümün genelinin çıkış nedeni bu ama... Piyano insana ayrı bir hüzün veriyor. The Rescue Blues ise bir kızın acı çekmeyi sevmesi, herkesin onu intihara teşvik etmesi üzerine bir şarkı. Lead gitar sanki kızın bizimle konuşmaya çalışması. Somehow, Someday elinden kaçıp giden bir kıza "bir şekilde, bir gün" tekrar onu sevdiğini söyleyeceğini anlatan trajik fakat çok da yavaş olmayan bir şarkı. Umarız bir gün tekrar alır karşısına ve onu sevdiğini söyler. Albümün yedinci şarkısı When The Stars Go Blue Julianne Raye'in back vokal yaptığı düşsel bir şarkı. Nobodys Girl belkide alümün en can alıcı parçası. Zira yaklaşık 10 dakika. Sylvia Plath ise ona sahip olma arzusu. Piyano ve kemanın uyumunun verdiği hüzün. Bu parçadan sonra hafif ritmi arttıran Ryan bir yandan da iğne batırmaya devam etmekte. Enemy Fire ve Gonna Make You Love Me kendine güvenin verdiği duyguyla yaratılmış şarkılar. Albümün son parçası ise anlamlı Goodnight Hollywood Blvd. Eskiden kaçışın şarkısı. Değişimin ilk adımı.

Verdiği bir demeçte L.A'e gelişi dolayısıyla düştüğü şaşkınlık haliyle ilgili 15 şarkı yazdığını söylüyor fakat bunlardan hiç biri 16 şarkılık Gold'da yer almıyor. Aslında 2CD olarak planladığı albümün, tahammül sınırlarını zorlayacağını düşündüğünden(16 şarkının bile insanlara sıkıntı verebileceğini söylüyor) biraz eleme yapmış bestelerinden. Biz bu enfes albümü dinleye duralım Ryan'ın başka bir albümü tamamlamak üzere olduğunu da söyleyelim ama. Hem de Gold'dan çıkardığı 10 bestesinden farklı bestelerle. Bu bize gösteriyor ki bir insanın yazabileceğinden daha çok şarkı yazıyor Ryan Adams. "Bu benim ilk ve tek ilgim" diyor. Hollywood'da vakit geçirmesi sonrasında hazırlamış Gold'u. Geçen sonbaharın sonlarına doğru Hollywood Sound Factory'de bir arkadaşı ve Heartbraker'ın prodüktörü Ethan Johns ile çalışmaya başlamışlar. Ethan aynı zamanda Gold'da bateri ve ritim gitar da çalmış. Diğer ilginç bir nokta da albümde tek bas gitaristin çalışmış olmaması. Jen Condos ve Milos DeCruz bass kayıtlarını kardeş kardeşe değişe değişe yapmışlar. Yetenekli bir şarkı sözü yazarı ve Stephen Stills'in oğlu olan Chris'de lead gitarlara ön ayak olmuş. "Şarkılardaki boşlukları" doldurmuş Ryan'ın tabiriyle. Bu çekirdek haricinde de pek çok insanla çalışılmış Gold'da. Tom Petty, vokalist CeeCee White, Counting Crows'un lideri Adam Duritz bunlardan bazıları. Gold'un bir çok anlamı var Ryan Adam's için. Gold'un "güneş batarken L.A'in sokaklarının ve binalarının büründüğü görüntü" olduğunu işaret etmeyi seviyor Ryan. Eğer Heartbraker Adams'ın New York'ta kayıp aşkla kavga ettiği albümse, Gold'da kesinlikle doğanın ürünü. "Aslında bir yerde yaşamıyorum, şu an sadece geçiciyim burada" diyor şu sıralar evi olarak gördüğü L.A'i. "Yinede her şeye rağmen, sanırım şu an L.A'deyim. Turneden ve ya çalışmadan sonra döndüğüm yer burası"

Gold'un aslında bir kıza adanmış olmasını ve bunun onun umurunda olmadığını(kızın adını saklı tutuyor), albümdeki şarkıların hem kendisi hem de hatun için açık bir çek olduğunu itiraf etmesine rağmen yine de şarkıların kendileri adına konuşması gerektiğini söylüyor. İnsanların kendi düşüncelerinin ve yorumlarının olmasını istiyor. "Ne anlama geldiklerini izah etmem çok kişisel olurdu. Bir şeyler meydana getirdikten

sonra diğerlerini meydana getirmek için çalışmaya başlamam beni şanslı kılıyor. Bu şekilde kişisel analiz yapmaya vakit ayırmaktan kurtuluyorum."

Son olarak Ryan'in sözlerine kulak verelim ve sonra da röportajımıza geçelim.

“Kendimi affetme uğraşım açıkca görülüyor bu albümde. Şarkılar kişisel acılarımı ve üzüntülerimi anlatmıyor. Bu albüm bir şeyleri düzelte ve onlarla yüzleşme uğraşı. Kendime temiz hava verdim ki nefes alabileyim. Etrafıma bakma fırsatı tanıdım ve artık tek kurban ben olmayacağım. Benim için önemli olan artık bazı şeyleri tanımlayıp onlardan bir anlam çıkartmak değil, neler olduğundan konuşup neler hissettiğimi aktarmak. Artık yeni kurallarım var. Birincisi yazdığımı analiz etmemek. İkincisi hakkımda yazılanları okumamak. Üzerinde tartışma yapmadan üretmek istiyorum sadece. Bunun özrü yok. Sadece yap ve işte oradadır artık. Bu yolla bu üretim süreci daha saf olacaktır. İnsanlar sevmiyor olabilirler bu tarzı ama benim için fark etmez. Çünkü sadece yapmak istediğim için yapıyorum bu işi.”

[Bora Şimşek]

Ryan Adams'ın en büyük hayranlarından biri de(önemli mi demeliyim) Elthon John.Gold piayasaya sürüldükten sonra Adams'la sohbet etmek çin fırsat kolladığını söyleyen Elthon Johnsonunda onu Atlanta'ya davet edip oturtmuş karşısına..

ELTON JOHN: Atlanta'ya geldiğin için teşekkür ederim Ryan. Önce şunu söylemeliyim ki ilk solo albümün Heartbraker'ı dinledikten sonra favorilerim arasına girdin. Baharda ikinci solo albümün Gold'u çıkardın. Eski grubun Whiskeytown'la üç albüm yaptın ve bunlardan sonuncusu da, *Pneumonia*,geçen mayısta çıktı değil mi?

RYAN ADAMS: Hayır. Biz onu 99'da kaydettik fakat sonra herkes kendi yoluna gitti.

EJ: Sence albümün kaydedildikten iki sene sonra piyasaya sürülmesi ve listelerde yer alması garip değil mi?

RA: Evet öyle. Geçen gece bir partide Heartbraker'ın hayranı olan bir kızla tanıştım ve bana "whiskeytown'ın albümü yeni elime geçti" dedi. Ben de "benimde" dedim. Ona cevap verebilmemin tek yolu buydu..

EJ: Ailedeki tek müzisyen misin?

RA: Aslında evet. Abim matematikçi. Şaşırmış bir şekilde abimin daha lisedeyken kolej öğrencilerine matematik dersi verdiğini hatırlıyorum. Ben de diğer yanda Black Flag albümleriyle avazım çıktığı kadar bağırıyordum, bir de okumaktan büyülenmiştim. Kulağa çok klişe geliyor ama bu doğru. Şiir okuyor, gazetecilerin yazılarını takip ediyor ve yazıyordum. Önceleri amacım gazeteci olmak sonra da yazar olmaktı. Müzik ise kazara başıma gelen bir şeydi.

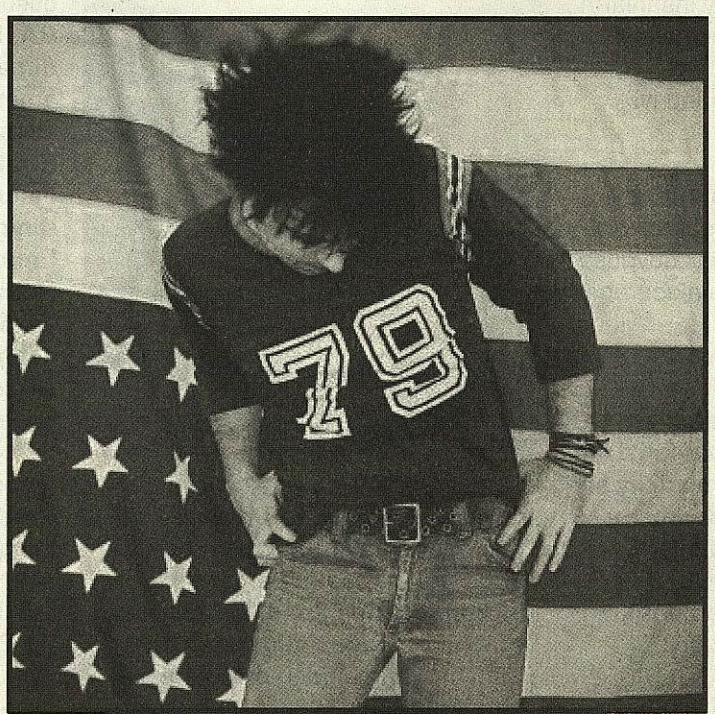

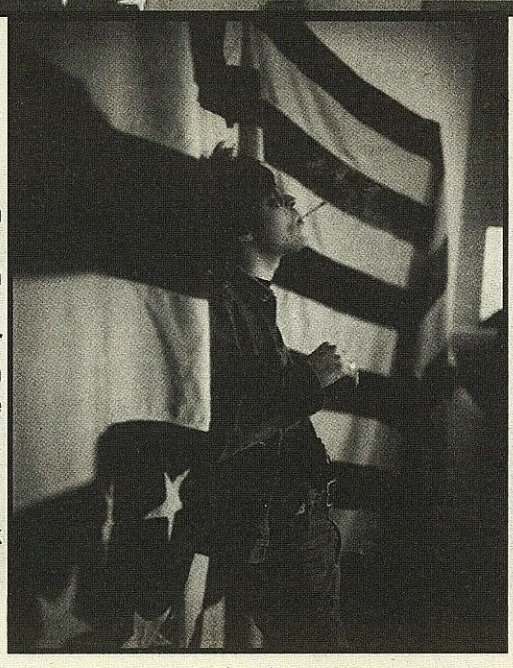

dinledin?

RA: Sanırım müziğe ilgim Black Sabbath ve Prince ile oldu.

EJ: Seni canlı izlerken onlardan etkilendiğin belli olmuyor.

RA: Tabii ki,ama resim yaparken,sanat yaparken ve ya yazarken dinlediğim şeylerdi onlar. Ve o ana kadar çok fazla müzik dinlemezdim sonra aniden idrak ettim müziğin varlığını. İlgimi çekmişti ki çok zor etkilenen biriyim. Beni hayatımın her yönünde değiştiren albüm Black Flag'in Damaged albümü olmuştu. Küçük bir şehirdeydim ve şehrin insanlarından farklıydım çünkü sanatla ilgileniyordum.

EJ: *Heartbreaker* çok güzel bir albüm fakat radyolarda duymak biraz zor sanki?

RA: Radyoda çalındığını hiç hatırlamıyorum.

EJ: Bu çok iğrenç.

RA: Kimseyi suçlamayı düşünmüyorum. İnsanlar arzu ettikleri müziği ararlar ama bunu müzik canlı olmayınca ne kadar saçma olduğu hakkında muhabbet etmek için yaparlar. Ben sadece albümü kaydetmesi gereken kişi olduğum için gururluyum. İşin komik tarafı pek çok insanın bunu yapmak için istekli olmasıydı.

O zamandan beri sanatsal kaygılarla dolu çok güzel anlar yaşadım. Bundan sonra ne yapacaktım? Çünkü düşünüyordum ki...neyse tüm bunlar saçmalık. Herkes bu albümü o kadar çok sevdi ki, herhangi birisi bundan sonra başka bir şeyi sevse ne farkeder.
EJ: Albümde her şey mükemmel, her şarkı, enstrümanlar, minimalizm. Beni en fazla etkileyen mükemmel kayıtlar ve çok yoğun duygularla bezenmiş melodiler olmuştu. Biraz kıskancım aslında çükü ben şarkı sözü yazmıyorum. Sadece melodileri buluyorum ki bunlarda içimden gelip de açığa çıkan şeyler. Kendimi bu şekilde ifade ediyorum. Ama her zaman düşündüğüm şey insanların düşüncelerini kağıda dökmelerinin inanılmaz bir şey olduğuydu. Rehabilitasyondayken bunu iyi yapıyorum.
RA: Doğru, bu şeytan çıkarma(exorcism) gibi bir şey.
EJ: Evet, sanki "şunu dışarı çıkarın" dermiş gibi. Bence sen çok duygusal birisin. Sahnedeyken de akıcı,rahat ve kendinde güvenerek konuşuyorsun(gift of gab) Gerçekten güzel konuşuyorsun.
RA: En yakın arkadaşlarımdan biri sahnede normal yaşantımdan daha rahat olduğumu söylemişti. İronik olan ise bunun beni korkutmaması.
EJ: Albüme dönelim. Şarkılarının çoğu genelde kişisel.
RA: Evet , tamamen saplantılılar.
EJ: Ve sende tam bir soğuk romantiksin öyle mi?
RA: Romantizmin abartısı bana mantıklı geliyor. Yani, biriyle tanıştığımda ona hemen ısınırım ve sevgi duyarım, kendimi yakın hissederim ki onunla ilgileneyim, ve gerçekten koruyucu ve aşırı kıskancımdır o konularda. Bazı zamanlar bu kıskançlığı kendime yansıtırım ve bunu yaptığımın farkına varıp bu seferkinin en çekilmezi olduğunu görürüm. Aslında beni öldüren şeyleri çok seviyorum.
EJ: Ben de.
RA: Bu beni deli ediyor ve bundan kurtulmak için sığınabilecek bir yer bulamıyorum. Yani,hayatımda romantik çöküşler yaşamakta başarılıyım ama hala bana bıkkınlık

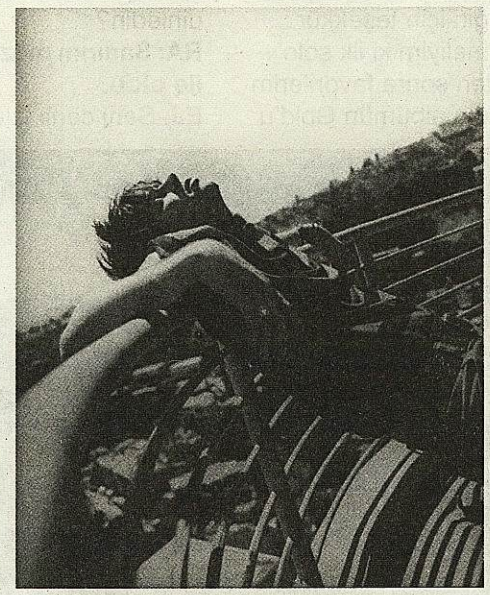

verecek o son noktaya varmadım. Öylece oturup işlerin düzelmesini bekleyeceğimi, tüm sorunların bir anda yok olmasını ve gerçeklerin bir hafta içinde kendi kendilerine ortaya çıkacağını düşünmüyorum. Tüm bunların aniden olacağını asla kabul etmem. Ertesi gün bir arkadaşa gidip, "Neyse, s*r, ben kendimle asla çıkmazdım. Gidip bir içki içerdim kesin ama, kendimle çıkmamın hiçbir yolu yok" derim. Görünüşe bakılırsa bu dünyada full-time yaşayan insanlar dinle uğraşanlar, vaiz, aziz, bir suçlu ya da sanatçı gibiler çünkü bu insanlar günün 24 saati bir şeylerin peşindeler. Yardım edemeyeceğimiz ama yeniden yaratabileceğimiz ve kendi doğrumuza çevirmeye çalıştığımız mahvolmuş bir dünyayı seviyoruz. We're so bust being in love with the world that we can't help but recreate it and keep trying to turn it into our own truth.**
EJ: Artık iyice tanınmaya başladın ve şimdiden inanılmaz önemli itibar elde ettin. Peki yüz binlerce albüm satmaya başlarsan ne olacak? Bu düşünce seni çılgına çevirmiyor mu?
RA: Hayır çünkü bunun olmayacağından olağanüstü eminim. Pazarlama yoluyla bir çıkışı da önceden kestiremiyorum. Etrafta bunun ikon olmuş önemli insanlar tarafından söylendiğini duydum. Mesela Stevie Nicks, Emmylou Harris, Tom Waits ve ya Neil Young gibi. Bir şarkı yazacağım ve bu şarkı sadece iletişim kurmak istediğim kıza, arkadaşıma, herhangi birine ama sadece o kişiye açıklama yapacak. Ve eğer hoparlörlerin karşısına geçip "inanışları ve davranışları üzerinde düşünecekler, akılları karışacak Bu tip bir şeyi ben sinirimden ötürü diyemem." Bu çok iyi.
EJ: Bende bu yüzden seni seviyorum.

Derleyenler: Bora Şimşek
Irmak Bahçeci

Lull aile fanzini

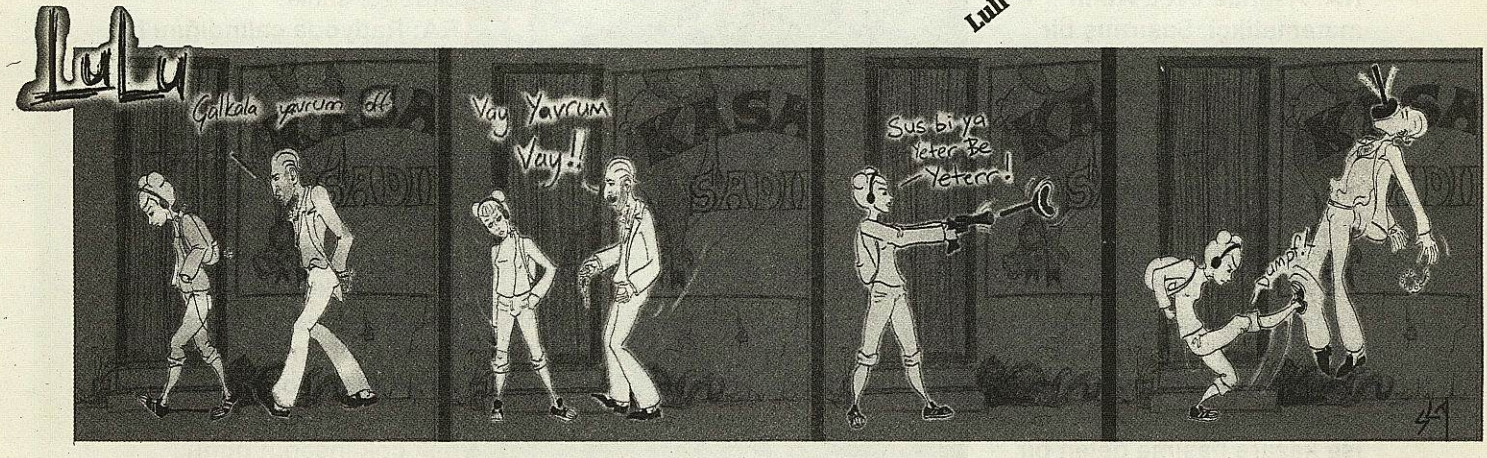

YAZIJAZZ

Jazz'ın Dünü Bugünü -1-

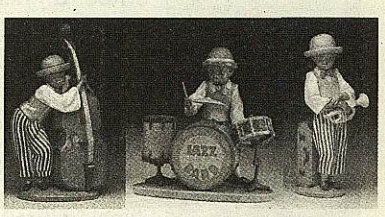

Caz, kökleri itibariyle ta 1800lerin ortalarına dayanıyor, çıkış yeri olarak da New Orleans ve çevresi kabul edilebilir. Amerika'yı fethetmiş Avrupalıların "elit" kültür ve müziğinin arasından, köle olarak getirilmiş Afrikalıların sesi sızar, ve cazın ilk örnekleri (her ne kadar bunlara daha caz denmese de) oluşur.
New Orleans'ın böyle bir gelişime mekan olma sebeplerinden en önemlisi herhalde coğrafik konumu. Mississipi Nehri ve ABD'nin en geniş limanlarından biri olması birçok insanı buraya gelmeye yöneltir ve doğal olarak buradaki eğlence sektörünü geliştirir. Ayrıca uygun iklimi sayesinde festivaller, yürüyüşler ve tabi bunlara eşlik eden müzik de etkili olur.
Beyazlara karışmaları engellendiğinden, kendi kültürlerini koruyan siyahlar, pazarları toplanmalarına izin verilen "Congo Square"de kendi müziklerini yaparlar ve bu, zamanla beyazların da izleyici olarak ilgisini çeker. 1850lerde New Orleans'lı bir beyaz, Gotchalk, bu müzikten çok etkilenir ve "Bamboula: the Dance of the Negroes"u besteler. Bunu takiben ragtime oluşur ve yaygınlaşır. Ragtime, senkoplar ve Afrika kökenli müziğin getirdiği doğaçlamalarla büyük yenilik getirir, haliyle. Zaten ismi, "ragged time" yani zamanı parçalara bölmekten geliyor. Bu dönemin en büyük müzisyenleri de Scott Joplin ve Eubie Blake olur.
Her ne kadar siyahların etkisiyle oluşmuşsa da Avrupa müziğinin evriminden gelen ragtime dışında, cazın köklerinin ikinci ayağı olan blues'un ilk örnekleri de bu döneme denk gelir. Afro-Amerikalıların işçi ve kilise şarkıları ve farklı söyleme şekilleri standartla**r, blues'u oluşturur. Avrupa müziğinde olmayan mavi notalar, siyahların hüzünlü yaşantılarını anlatırken, doğaçlamalar da çok büyük gelişmeler geçirir. Sonraları yöresel ve kırsal niteliğinden klasik kalıplarına ulaşır blues. Bu dönemde blues'un artık ille de hüznü yansıtması gerekmediği fikirleri,

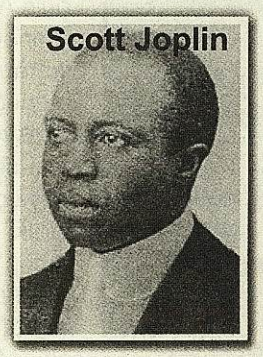

rhythm&blues'u oluşturur ve bu daha sonraları rock&roll'un ve İngilizlerin Amerika'ya kazandırdıkları beat müziğinin atası olur. Kısacası daha önceleri cenazelerde, mezarlığa giderken hüznü, dönerken neşeyi yansıtan bu müzik, artık birilerinin illa da ölmesi gerekmeden çalınmaya başlanır.
Bu şekilde gelişen New Orleans müziği, Dixieland müziği olarak anılmaya başlanır; bunu açıklayan iki ayrı hikaye var. İlki iç savaş sırasında Dixie diye bir adamın kuzeyle güneyi ayıran bir çizgi çekmesi, diğeri ise önceleri Fransızlara ait olan New Orleans'ta 1 dolarla 10 doları karıştırmamak için 10luklara "dix" (Fransızca 10) denmesinden doğuyor. (Bu arada "jazz" kelimesi de Fransız 'elit'ten çıkıyor. "Jass", yani saçmalık diye isimlendirmişler ve sözcük değişip "jazz" olmuş.) ODJBler (Orijinal Dixie Jazz Band), bireysel müziği trompet, klarnet ve trombonları, daha

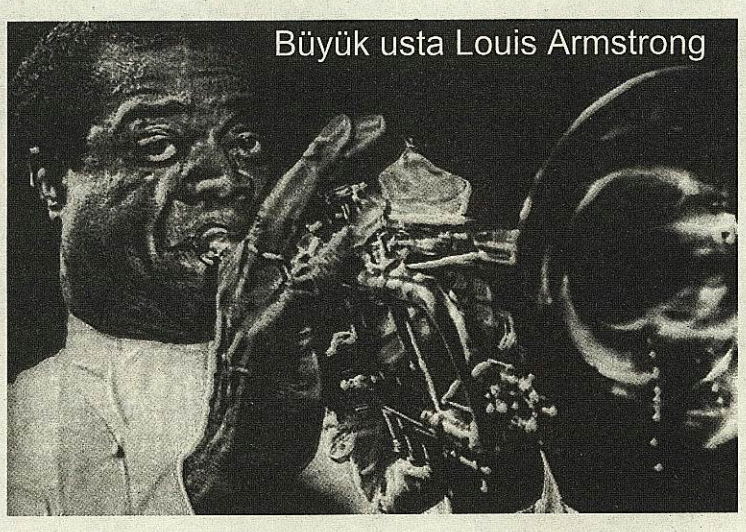

sonra Adolf Sax saksofonu bulduğunda onu da ekleyerek orkestra haline getirirler ve müzik, kaydedilebilmeye başlandığında ilk kaydedilenlerden olurlar. Modern caz öncesi dönemin ilk bölümünü sonuçlandıran Dixieland müziğinden sonra ikinci bölümü olan swing geliyor. 2. ve 4. vuruşları öne çıkarmaktan başlayan swing, çok çabuk benimsenir ve Dixieland müziği dahil her yerde kullanılmaya başlanır. Jelly Roll Morton ve Louis Armstrong'u swing'in ilk döneminin en önemli müzisyenleri olarak sayabiliriz. Louis Armstrong ayrıca trompetteki en yüksek sesleri çıkarabilen, ve müthiş solo yeteneğine sahip ilk caz müzisyenidir denebilir. Ayrıca "scat-singing" olayını da ilk kez ortaya çıkarmıştır. (Bununla ilgili olarak, bir gün konserde sözleri unutup birtakım anlamsız hecelerle olayı örtbas etmek istediği ama tesadüfen bunun çok beğenilerek bir tür olarak benimsendiği söylenir, ben söyleyenlerin yalancısıyım!) Bu arada beyazlardan da Bix Beiderback, eğitimli ve göze çarpan bir trompetçidir ama trompet çalmayı hapiste öğrenen Louis Armstrong'a göre çok daha kurallara bağlı bir eğitimden geçtiği için müziği o doğal tattan biraz yoksun kalır. Daha sonraları Lionel Hampton, vibrafonu cazla buluşturur ve klarnetçi Benny Goodman'a katılır. İkili, piyanoda Teddy Wilson ve davulda Gene Krupa ile birleşerek bir quartet oluştururlar ve ilk kez kullanılan vibrafonun yanı sıra Gene Krupa da davulları cazın değişmez bir parçası haline getirir.
Böyle oluşan topluluklar, kalabalık caz orkestralarını, yani big band'leri doğururlar. 16-17 kişilik bu orkestralarda 4-5 saksofon, 4 trombon, 4 trompetten başka, piyano, bas davullar ve gitarlar bulunur. Bu kadar fazla enstrümandan ve sesten çıkabilecek korkunç kaos ve kakofoniyi önlemek için de cazda besteci ve düzenleyicilere ihtiyaç duyulur. Sololarda serbestlik ve doğaçlamalara sadık kalarak düzenlemeler yapılır. Duke Ellington, Count Basie, Fletcher Anderson gibi besteci ve düzenlemeciler ortaya çıkar. Besteler klasik

Lionel Hampton

müzikten farklı olarak, sadece çalan topluluğa yol göstermek için kağıda dökülür, çalan kişi besteyi nasıl yorumlarsa beste o şekilde canlanır ya da ölür. Swing'in dominant olmasıyla modern caz dönemine geçiş başlar, ama o artık bir dahaki aya...

Nitsa Çukurel

PEANUTS

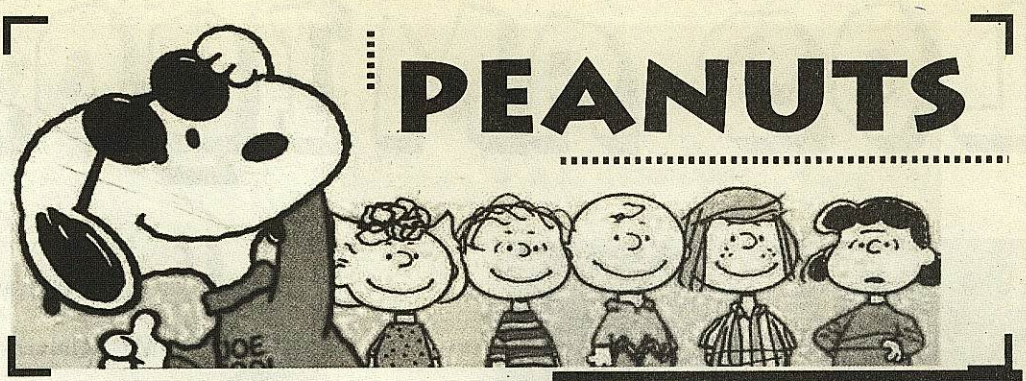

Sally Brown:

Charlie Brown'un doğduğu günden beri karakterini çözmeye çalıştığı bu küçük sarışın tatlı kızı, biz bir sayfada tanıyabilir miyiz acaba? Woody Allen'ın ismini hatırlamadığım bir filminde dediği gibi "Hey, bir deneyelim,ha?"...

Bir küçük kız kardeşe sahip her abi bilir ki, küçük kız kardeşler anlaşılmaz, heyecanlı, aceleci ve kibirlidirler. Sally de öyledir. Charlie "the paranoid android" Brown'da buna bir anlam verememektedir, kendisi zaten hiç türk tipi bir abi değildir; Sally, onu parmağının ucunda oynatıp durur. Sorunlardan kolayca sıyrılıvermesi, dümdüz bir mantıkla hayata karşı yaptığı yorumları, arkadan bakıldığında laleyi andıran saç şekli, işler yolunda gitmediği zaman "anarchy in the uk" yaratabilecek protest kişiliği (Her hangi bir şeye sinir olduğu zaman kurumun büyüklüğünü önemsemeksizin acemi el yazısıyla bir tepki mektubu yazmaya koyulur hemen, aman siz de pek bulaşmayın, bağırarak avukatını çağırabilir.) Sally'nin en belirgin özellikleridir. Ortalıkta sürekli kafayı birşeylere takmış vaziyette kızgın kızgın dolaşır. Bazen öğretmenine,ara sıra abisine, ya da onun aptal köpeğine, çoğunlukla da biricik tatlı balkabağı Linus'a köpürür. Charlie Brown'un "yemekten sonra kitabını okumayacak mısın?" sorusuna, "eğer yemekten sonra kitap okursam, ışığı açmam gerekir, ışıkta sivrisinekleri çeker, ve ben de sivrisineklerin olduğu bir odada kitap okuyamam." olarak verdiği sinir bozucu, hazırcevap, planlı-üşengeç cevabı sanırım onun düşünce yapısı hakkında bir fikir verebilir. Zaten hepimizin sıklıkla yaptığı şu "kendimizi kandırma" işi eğer para kazandırsaydı, Sally çoktan milyarder olmuştu. Hani şu "aman bu dersi çalışmasam nolur ki?" ya da "bir akşamlık rejimimi bozmaktan bir zarar gelmez" tarzı self-kandırmacalar. Sally'nin gene birçoğumuzla paylaştığı ortak bir özelliği de sabah erkenden sıcacık yataktan çıkıp, durakta üşüyerek bekleyip, tangur tungur bir minibüste(onlarda school-bus) yollar aşıp okula gitmektir, nasıl da haklıdır ama? Her sabah ayrı bir işkencedir onun için; otobüs durağındaki Bus-Stop levhasına yaslanıp uyumayı keşfettiği günü, hayatında bir kilometre taşı olarak görür. Gün içinde de okul bir angaryadır onun için, aslında çok kötü bir öğrenci de değildir Patty(bkz: Lull-mart) gibi. Ama en ince, en az yazılı, en büyük puntolu, hatta en küçük resimli kitapları sever işte. Bir keresinde de öğretmeninin özetini çıkarmasını istediği kitabı okumayıp, TV'de filminin verilmesini beklemişti, Charlie Brown ona kendini kandırıyorsun dediğinde de, ben çok kolay kandırılırım diyerek kendini kandırmıştı, aslında cin gibidir :)

Gelelim "tatlı balkabağım" hadisesine, daha önceki sayılarda da söylediğim gibi Sally'nin yaşıtı her küçük kız bir oğlana saplantısal olarak aşık olmak zorundadır. Sally de, dizide eğer kız olsaydım benim de aşık olacağım karakter olan Linus'a aşıktır. Linus da her yaşıtı oğlanın yapması gerektiği gibi bundan nefret etmektedir, öyle ki Sally, Linus'a tatlı balkabağım diye her seslendiğinde bir derviş sabrına ve bilgeliğine sahip olmasına rağmen Linus öyle bi öfkeyle bağırır ki, incecik saçları dimdik oluverir. Ama yine de arada bir o da dalıp Sally'e "The Great Pumpkin"den(bkz: Lull-şubat) bahsederken bulur kendini. Tahmin edeceğiniz gibi Sally gibi rasyonel bir hatun böyle The Great Pumpkin gibi efsanelere hayatta inanmaz, hatta enterasandır kendisi Noel Baba'dan bile şüphelenmektedir ki bu da pazarlama stratejileri içinde büyüyen amerikalı safın da safı çocuklar arasında az görülür bir özellik olsa gerektir...

(fati)

⇨25/11/1955 tarihinde Snoopy, Beethoven kişiliğine büründü

* 25/08/1967 tarihinde Snoopy'nin kulübesinde sahip olduğu bütün yemek tabaklarının resimlerini içeren bir fotoğraf albümü vardı.

-Gerçek PEANUTS fanatikleri için bulunması zor bir bilgi! Biliyorum geçen sayıyı Patty'e ayırmıştık ama, bu hadiseyi ben de yeni öğrendim: Peppermint Patty'nin gerçek ismi Patricia Reichardt'mış.

-Peanuts'ın çizgifilm bölümlerini Kanal7 veriyor uzun bir süredir. Bunu daha önce belirtmedim, çünkü yayın saati o kadar keyfi ki, bazen sabahın köründe bazen akşama doğru karşınıza çıkabiliyor. Aklınızda olsun dedim...

Bir dahaki ay : Schroeder

Sally Brown'ın Peanuts'daki debutu. (22/09/1960)

LOS AMIGOS DEL

"..Sanırım onlara: "Biliyor musunuz hepiniz aptalsınız çünkü MTV sizi öyle görüyor" dediğimi sandılar.."

Sizi Chicago'da izledim ve "Dry The Rain" ile "She's The One" gibi eski şarkıları da çalmanız dikkatimi çekti. Ama kendi isminizi taşıyan albümden bir şey çalmadınız. Onu "20. yüzyılın en kötü albümü" diye nitelendiriyorsunuz. Şimdi neden inancınızı bu kadar yitirdiniz?

Steve: Aslında o kadar kötü değil; ama ilk albümümüzü çıkarırken nasıl olacağına dair birtakım beklentilerim vardı ve sonuç bunların hiçbiriyle uyuşmadı. Bu yüzden benim için gerçek bir hayal kırıklığıydı.

Hepsi için mi böyle düşünüyorsun, yoksa sadece birkaç şarkı mı?

Steve: Hepsi. Birkaç tanesi idare eder ama hiçbiri iyi değil.

Bir keresinde eserin beklentilerinin dışında olduğunu söylemiştin. Eğer bir yolu olsaydı, neyin farklı olmasını isterdin?

Steve: Sadece daha az hata olurdu... Bana sanki 60'lı yıllarda kaydedilmiş gibi geliyor. Temiz bir üretim yok. Hiç bir bas sound'unu beğenmiyorum. Aynı bir çamur pisliği gibi.

Peki artık yeni kayıtlarından memnun musun?

Steve: Evet, gerçekten memnunum.

Sana yeni albüm hakkında bayağı soru soracağım ama eğer senin için de uygunsa biraz son albümün hakkında konuşmak istiyorum. Son albümün ruhani bir görüntüsü vardı. Gerçekte 60'lıların sound'undan gitmediğinizi biliyorum, ama burada modern ruhun birleşimi görünüyor. Sanırım sizlerin uyuşturucuyla bayağı deneyimleriniz olmuş.

Steve: En son 93 ya da 94'te uyuşturucu aldım. Eroin ve melek tozu dışında hemen hemen her şeyi yaptım. Ama şimdi aklımdan hiçbir şey daha ileri gidemez. O yoldan geçtim-- hepimiz o yoldan geçtik-- 89'dan 93'e kadar uyuşturucu kullandık. Ama şimdi onları gerçekten sıkıcı buluyorum. Uyuşturucu yüzünden aklımın bir kısmını kaybettim ve şimdi onu geri almak için çalışıyorum. Uyuşturucu bazı insanlarda işe yarıyor, ama diğer insanlara zarar veriyor. Ne yazık ki ben de onlardan biriyim.

Yeni albüm biraz açık sözlü, belki öbüründen daha geleneksel. Buna ne teşvik etti? Bu kasti bir şey miydi?

Steve: Sanırım biz bu albümü daha anlaşılır yapmak istedik, daha pop ve biraz daha kısa. Daha odaklanıcı. Bence bu gayet ilginç oldu. 10 dakika boyunca sürüklenen şarkılar yerine 4 dakikalık yapmaya karar verdik. Bugünlerde böyle yapmak daha iyi, uzun şarkılar artık bitti.

Ocak 2000'de bir röportajda bundan sonraki basamakta grupla ilgili:"Artık uzlaşmamızın zamanı geldi, çünkü her şey bir anda kayıp gidebilir" demiştin. Sence bu yeni albüm uzlaşma özelliği taşıyor mu?

Steve: Kesinlikle hayır. Asla

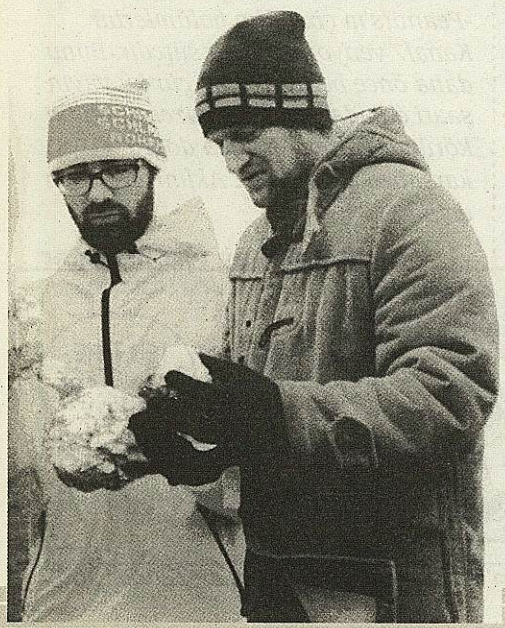

BETA BANDIDOS

"...Daha sonra Sex Pistols geldi ve ardından siyah müziğe kaymaya başladım..."

uzlaşamayacağımız tek şey müzik.
Sanırım "Al Sharp" albümdeki en sevdiğim şarkı. Bu şarkı American Reverand Al Sharpton'u mu anlatıyor?
Steve: Hayır, "AL Sharp" Amerika başkanlığı kampanyası sırasında yazılmıştı, bu yüzden Al Sharp şu ana kadarki bütün Amerikan başkanlarını kapsıyor, ama özellikle Al Gore ve Başkan Bush'u kapsıyor.
Konserinizde MTV'nin zararları hakkında yorumlarda bulundunuz. Gazeteden herkesin bildiği bir küpürü okuyordunuz. Buradaki amaç neydi?
Steve: Sanırım bunu o küpürü okumamış herhangi biri için, MTV'nin asıl görüşünü olduğu gibi göstermek için okudum-- insanca değil, sebze gibiler, markalanmayı bekliyorlar, bu korkunç bir şey. Eğer düşünürsen (bütün seyirciler) bütün ülkelerde (MTV'yi kapatmak için çalıyoruz) bu gerçek bir değişiklik yaratabilir. Bu insanlar gerçekten değişebilirler.
İnsanların bu davranışınla anlatmak istediğini anlayıp anlamadıklarını bilmiyorum.
Steve: Sanırım anlatamaya çalıştığım şey birazcık karışık. Sanırım onlara: "Biliyor musunuz hepiniz aptalsınız çünkü MTV sizi öyle görüyor" dediğimi sandılar. Ama benim anlatmaya çalıştığım nokta: "Bunu okudum. Şok oldum. Siz de gördünüz mü? Dinlediniz mi? Bu, o insanların bizim hakkımızda söylediği şeyler, insanlar hakkında" Bu sadece Amerikalılar için değil. Mtv Avrupa'da da var; bütün dünyada var.
Ama diğer tarafta-- onları savunmaya çalışmıyorum; onlara tamamen karşıyım-- ama MTV2'de "Squares" rotasyonunu gördüm. Eminim ki yükselmek iyi bir şey. Bu senin için bir şey değiştiriyor mu şimdi? Bu senin için sevgi/nefret ilişkisi mi, yoksa sadece nefret mi?

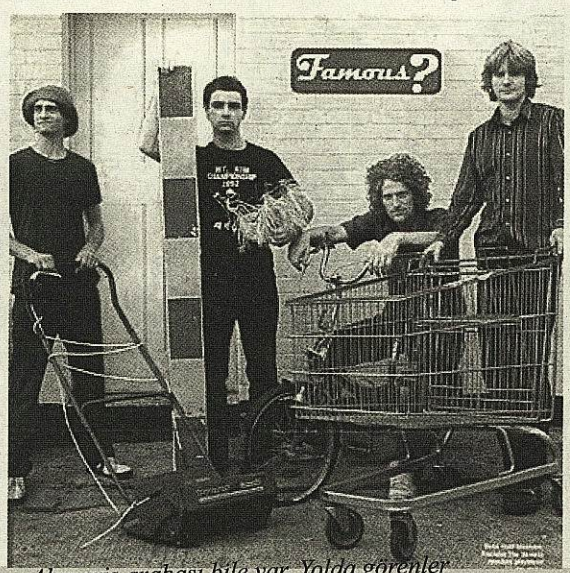

Alışveriş arabası bile var. Yolda görenler Lull ile Beta Band'i birbirine karıştıracaklar

Steve: Bence insanların yaşamları üstünde hakimiyet kuran organizasyonlar çok tehlikeli. Bunun müzik kanalı olması benim için bir şey değiştirmiyor; ben sadece World Bank, Microsoft ve bunun gibi şirketler hakkında endişeleniyorum. Bence bu konu dışı. Aslında konu ile ilgili çünkü bu müzik ve ben de açıkça bu dünyanın bir parçasıyım. Kimseden nefret etmiyorum, içinde bulunmak için inanılmaz derecede tehlikeli bir durum, ve gerçek şu ki bununla ilgili bir şeyler yapılabilir. Onların demografik yaş grupları 12-24 arası, ve bu yaş dönemi insanların en açık olduğu, fikir sahibi olduğu dönem. Korkunç olan şu ki, ne yazık ki, MTV bu insanları başkalarının yönlendirmesine fırsat vermeden kendilerine çekiyor.
Evet, bu yüzden "Life" şarkınızda anti-şirketçi temalar var. Örneğin "Sell to them the killing gem/Attack to get it back".
Steve: Dediğinizle biraz alakası var ama o şey hakkında yazıldı, ermm örneğin Körfez Savaşı'nda Amerikan ve İngiliz askerler Irak'a sattıkları silahlara karşı savaşıyorlardı. Bu bence çok saçma bir konsept.
Biraz daha müzik konuşalım. Bütün röportajlarınızda sürekli hip-hop dinlediğinizi okudum-- Company Flow, The Beatnuts... Bununla her zaman ingilendiniz mi?
Steve: Evet, evet, ben oldum olası hip-hop'ı hep sevmişimdir. Ben İskoçyalıyım ve bununla ilgilenmeye başlamam 83 ve 84'lerden başlıyor. Bundan önce elektroniğe merakım vardı ve bu yavaş yavaş rap'e dönüştü. Demek istediğim her çeşit müziği dinliyorum ama her zaman hip-hop'ta kalmışımdır.
Aslında bu ilginç. Çünkü demek istediğim; eğer sizin dinlediğiniz buysa, siz muhtemelen hip-hop albüm yaparsınız. Ben gerçekte "The Cow's Wrong" ve "Needles In

My Eyes"a hip-hop demem.
Steve: Evet. İlk başta gerçekten, ama gerçekten ilgilendiğim grup Adam and the Ants'di. Daha sonra Sex Pistols geldi ve ardından siyah müziğe kaymaya başladım--blues'dan hip-hop'a kayışım gibi--. Hala o (punk) albümlerini seviyorum, bu yüzden hepsi orda benim için;

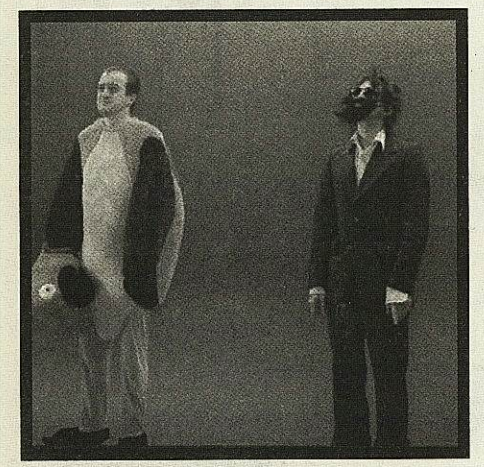

ama bu tamamen beyninde ona uygun bir yer vermenle ilgili. Anlarsın ya; o müzikle büyürsün ama onu asla unutamazsın gibi bir şey bu. O hala oradadır. Her sene, geriye döner ve onu dinlersin. Led Zeppelin veya bunun gibi bir durum işte orada seni bekliyordur. Ama şu an dinlediğim müzik ne olursa olsun, yenilerden Aaliyah ya da bunun gibi, birlikte büyüdüğüm şarkıları unuttuğum anlamına gelmiyor, onları şu an bile dinlediğimde beni hala kendimden geçirebiliyorlar.

Eski Blues'dan bahsettin. duyduğun eski blues'lar hakkında ne düşünüyorsun?
Steve: Bence Leadbelly güzel, öyle değil mi?

Evet, geçmi°te bekliyor, kesinlikle
Steve: Sanırım Leadbelly en eskisi. Bu çok zor çünkü o zamanlara dönüp Leadbelly dinlediğin zaman daha fazla ileriye gidemiyorsun çünkü çekimde neler olduğunu anlayamıyorsun, çok eskiler. **Aslında bende 2 CD'den oluşan Chicago blues'dan derlemeler var. Bayağı eski-- 40'lardan kalma. Ama çok şey dehşet verici. Blues'la pek ilgilenmiyorum ama Sunnyland Slim, Muddy Waters ve Robert Nighthawk gerçekten inanılmaz. Blues'dan konuşmuşken-- Bu turda meteliksiz kaldığını duydum. Son zamanlardaki para eksikliği ilhamına etkide bulunuyor mu?**
Steve: Pek değil. Aslında olay Radiohead'le turdayken projeksiyonlarımızı gösteremiyoruz-genelde çalarken film falan gösteriyoruz--. Ama bunun dışında gitar tech'ine ihtiyacımız var, ama MIDI tech'imiz var. Bu nedenle bütün çabamız buna gidiyor ve başka bir şey yapamıyoruz.

Grubun şu anki durumu ne? Hepiniz birlikte misiniz?
Steve: Evet, iyi. Her zaman iyiydi.
Demek bu konuda ümitsiz değilsin; her şeyi olması gerektiği gibi düzenlemişsiniz, değil mi?
Steve: Evet, demek istediğim, böyle turlarda hiç bir zaman para kazanamayız. İlk başta para kaybediyoruz, ama sonuçta daha önce adımızı bile duymayan binlerce insana konser veriyoruz. Asıl nokta da bu. Bu tamamen yükselmekle ilgili. Yani burada İngilizlere konser verip para kazanırsın, Radiohead seviyesindekilerden para kazanırsın. Para kazanmak bizim için hiç bir zaman önemli olmadı. Tabi faturalarımızı ve bunun gibi şeyleri ödeyebildiğimiz sürece. Bu gerçek bir fırsat, yani bizi hiç duymamış kişilere çalmak.

derleyen: [Devin Komar]

en iyi 100 ingiliz filmi

Film endüstrisinin önde gelen isimlerinin oylarıyla (1000 kişilik bir liste), İngiliz Film Enstitüsünün oluşturduğu yüzyılın en iyi 100 İngiliz filmi.

1 The Third Man (1949, Carol Reed)
2 Brief Encounter (1945, David Lean)
3 Lawrence of Arabia (1962, David Lean)
4 The 39 Steps (1935, Alfred Hitchcock)
5 Great Expectations (1946, David Lean)
6 Kind Hearts and Coronets (1949, Robert Hamer)
7 Kes (1969 Ken Loach)
8 Don't Look Now (1973, Nicolas Roeg)
9 The Red Shoes (1948, Michael Powell, Emeric Pressburger)
10 Trainspotting (1996, Danny Boyle)
11 The Bridge on the River Kwai (1957, David Lean)
12 If... (1968, Lindsay Anderson)
13 The Ladykillers (1955, Alexander Mackendrick)
14 Saturday Night and Sunday Morning (1960, Karel Reisz)
15 Brighton Rock (1947, John Boulting)
16 Get Carter (1971, Mike Hodges)
17 The Lavender Hill Mob (1951 Charles Crichton)
18 Henry V (1944, Laurence Olivier)
19 Chariots of Fire (1981, Hugh Hudson)
20 A Matter of Life and Death (1946 Michael Powell, Emeric Pressburger)
21 The Long Good Friday (1980, John Mackenzie)
22 The Servant (1963, Joseph Losey)
23 Four Weddings and a Funeral (1994, Mike Newell)
24 Whisky Galore! (1949, Alexander Mackendrick)
25 The Full Monty (1997, Peter Cattaneo)
26 The Crying Game (1992, Neil Jordan)
27 Dr Zhivago (1965, David Lean)
28 Monty Python's Life of Brian (1979, Terry Jones)
29 Withnail and I (1987, Bruce Robinson)
30 Gregory's Girl (1980, Bill Forsyth)
31 Zulu (1964, Cy Endfield
32 Room at the Top (1958, Jack Clayton)
33 Alfie (1966, Lewis Gilbert)
34 Gandhi (1982, Richard Attenborough)
35 The Lady Vanishes (1938, Alfred Hitchcock)
36 The Italian Job (1969, Peter Collinson)
37 Local Hero (1983, Bill Forsyth)
38 The Commitments (1991, Alan Parker)
39 A Fish Called Wanda (1988, Charles Crichton)
40 Secrets & Lies (1995, Mike Leigh)
41 Dr No (1962, Terence Young)
42 The Madness of King George (1994, Nicholas Hytner)
43 A Man for All Seasons (1966, Fred Zinnemann)
44 Black Narcissus (1947, Michael Powell, Emeric Pressburger)
45 The Life and Death of Colonel Blimp (1943, Michael Powell, E. Pressburger)
46 Oliver Twist (1948, David Lean)
47 I'm All Right Jack (1959, John Boulting)
48 Performance (1970, Nicolas Roeg, Donald Cammell)
49 Shakespeare in Love (1998, John Madden)
50 My Beautiful Laundrette (1985, Stephen Frears)

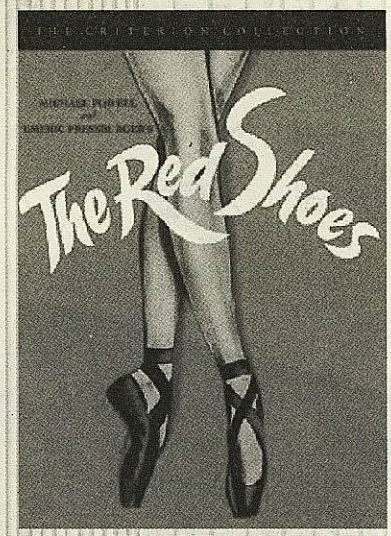

Lull'un Seçtikleri:

1- Brazil (1985, Terry Gilliam)
2- Blow Up (1966, Michelangelo Antonioni)
3- Peeping Tom (1960, Michael Powell)
4- The Repulsion (1965, Roman Polanski)
5- The 39 Steps (1935, Alfred Hitchcock)
6- The Belly Of an Architect (1987, Peter Greenaway)
7- The 3rd Man (1949, Carol Reed)
8- A Clockwork Orange (1971, Stanley Kubrick)
9- The Commitments (1991, Alan Parker)
10- If... (1968, Lindsay Anderson)
11-Prick Up Your Ears (1987, Stephen Frears)
12- Kind Hearts and Coronets (1949, Robert Hamer)
13- Sense and Sensibility (1995, Ang Lee)
14- Shallow Grave (1994, Danny Boyle)
15- My Left Foot (1989, Jim Sheridan)

51 Tom Jones (1963, Tony Richardson)
52 This Sporting Life (1963, Lindsay Anderson)
53 My Left Foot (1989, Jim Sheridan)
54 Brazil (1985, Terry Gilliam)
55 The English Patient (1996, Anthony Minghella)
56 A Taste of Honey (1961, Tony Richardson)
57 The Go-Between (1970, Joseph Losey)
58 The Man in the White Suit (1951, Alexander Mackendrick)
59 The Ipcress File (1965 Sidney J Furle)
60 Blow Up (1966, Michelangelo Antonioni)
61 The Loneliness of the Long Distance Runner (1962, T. Richardson)
62 Sense and Sensibility (1995, Ang Lee)
63 Passport to Pimlico (1949, Henry Cornelius)
64 The Remains of the Day (1993, James Ivory)
65 Sunday, Bloody Sunday (1971, John Schlesinger)
66 The Railway Children (1970, Lionel Jeffries)
67 Mona Lisa (1986, Neil Jordan)
68 The Dam Busters (1955, Michael Anderson)
69 Hamlet (1948, Laurence Olivier)
70 Goldfinger (1964, Guy Hamilton)
71 Elizabeth (1998, Shekhar Kapur)
72 Goodbye, Mr Chips (1939, Sam Wood)
73 A Room with a View (1985, James Ivory)
74 The Day of the Jackal (1973, Fred Zinnemann)
75 The Cruel Sea (1952, Charles Frend)
76 Billy Liar (1963, John Schlesinger)
77 Oliver (1968, Carol Reed)
78 Peeping Tom (1960, Michael Powell)
79 Far From the Madding Crowd (1967, John Schlesinger)
80 The Draughtsman's Contract (1982, Peter Greenaway)
81 A Clockwork Orange (1971, Stanley Kubrick)
82 Distant Voices, Still Lives (1988, Terence Davies)
83 Darling (1965, John Schlesinger)
84 Educating Rita (1983, Lewis Gilbert)
85 Brassed Off (1996, Mark Herman)
86 Genevieve (1953, Henry Cornelius)
87 Women in Love (1969, Ken Russell)
88 A Hard Day's Night (1964, Richard Lester)
89 Fires Were Started (documentary, 1943, Humphrey Jennings)
90 Hope and Glory (1987, John Boorman)
91 My Name is Joe (1998, Ken Loach)
92 In Which We Serve (1942 Noel Coward, David Lean)
93 Caravaggio (1986, Derek Jarman)
94 The Belles of St Trinian's (1954, Frank Launder)
95 Life Is Sweet (1990, Mike Leigh)
96 The Wicker Man (1973, Robin Hardy)
97 Nil By Mouth (1997, Gary Oldman)
98 Small Faces (1995, Gillies Mackinnon)
99 Carry On Up the Khyber (1968, Gerald Thomas)
100 The Killing Fields (1984, Roland Joffe)

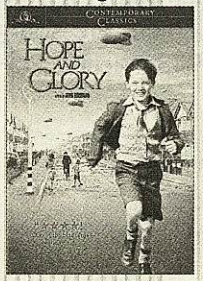

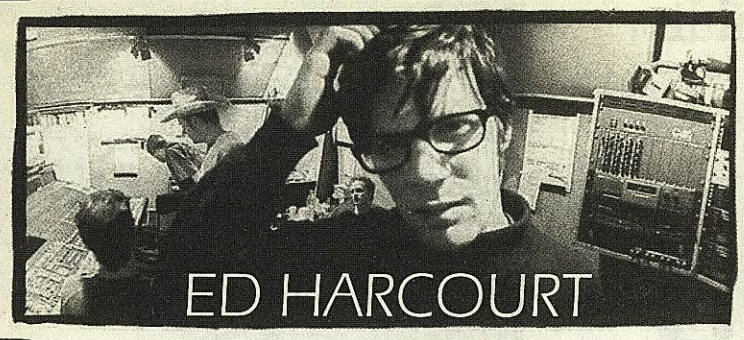

Indie-yeniyetme tabiriyle 20'li yaşların ortasına henüz ulaşmış nezih bir insan olarak karşımıza çıkan Ed Harcourt, 23 yaşlarında yayımladığı mini albümle (Maplewood) kendine zemin hazırlayarak Here Be Monsters'la gönülleri fethetti.

Zamanında arı kovanı müzesinde çalışmış, palyaço olmuş ve hatta vahşi köpek bakıcısı olmuş olan şahsiyet aynı zamanda kendine ayırdığı zamanlarda 23 yaşına kadar 300 tane beste yaparak dolmuş taşmış. Eline verilen hemen hemen her aleti çalmayı başaran (bas, bateri, gitar, piyano, banço, saksafon,...) Harcourt, işlerini tamamen bitirdikten sonra kendini müziğe bırakır. 6 ay içinde bir müzik şirketiyle anlaşmasıyla hayat onun için tam anlamıyla anlam kazanır ve kafasındaki projeler yerine oturmaya başlar.

6 şarkıdan oluşan ilk E.P.'si Maplewood'la 2000 senesinde adını yavaş yavaş duyurmaya başlar. Bu albümdeki vurucu şarkılardan 'Attaboy Go Spin A Yarn' ile nostaljiyle işi olmadığını hatta geçmişi sevmediğini aleni bir şekilde anlatmaya çalışan Harcourt'u aslında pek de ciddiye alamıyorsunuz. Ağzından dökülen kelimeler karışarak bir bileşim ve kafasındaki 21. Yüzyıl Britanya'sını oluşturmuş. 'I've Become Misguided'da ise fısıltılı diyaloglar ve bançolar Tom Waits'e olan borcun derinliğini hissettiriyor. Ancak bunun yanında, 'He's Building A Swamp' ve 'Apple Of My Eye' daki alkışlar, hüzünlü piyano ve Harcourt'un yumuşak sesi, Jeff Buckley'nin her koşul altında anımsandığının kanıtı. Sonuç olarak bu kısacık bile insanı hayran bırakmaya yetiyor.

Aradan az zaman geçmesine rağmen Harcourt çalışmalarına ara vermeden bir sonraki albüm hazırlıkları için kolları sıvıyor. Geriye kaldı 294 şarkı derken 2001'de Here Be Monsters ile tekrar karşımıza çıkar Harcourt. Bu albümde Maplewood'da bulunan 2 şarkının (Hanging With The Wrong Crowed ve Apple Of My Eye) yanında 9 şarkı daha bulunmaktadır. Hanging With The Wrong Crowed' daha bir yerine oturmuş havası taşırken, heyecanın doruğa çıktığı noktada zil seslerinin görkemliliği anlaşılıyor. Albümün ilk şarkısı; "God knows I'm really tired/ Let's make the big time/ Aiming to climb high" sözleriyle, akustik gitar nameleri üstüne boğuk bir vokalle 'Something In My Eye', insanı saran bir huzurla karşılıyor bizi. Başlangıçta Radiohead'in "No Surprises"ını andıran şarkı ksilofon ve minör değişimleriyle bunu açıkça belli ediyor. Bu şarkıyı takip eden tehditkar şarkı God Protect Your Soul "I need to build a world around me"deki alçalan ve kabaran namelerle devam ediyor. Harcourt'un kızgın gitarı, değişken vokali ve doyurucu piyanosuyla albümün doruğa ulaştığı noktalardan. Bu duygu yüklü, ateşli melodiden sonra hoş bir aşk şarkısı olan She Fell Into My Arms insanı istemeden de sevginin huzuruna bırakıyor (tavsiyem bunu dinlerken sevgilinizi yanınıza alın) ve muzip lirikleri beyinde mutlu bir tat bırakıyor. Those Crimson Tears ise bu neşeden sonra karanlığı ve melankolinin izlerini getiriyor yanınıza ama kaçışınız olmuyor, eliniz bu şarkıyı bitirmeden şarkının değişmesine izin vermiyor. Bu şarkının hemen ardından Hanging With The Wrong Crowd ve Apple Of My Eye'dan sonraki şarkı, Beneath The Heart Of Darkness sizi bir helikopter pervanesi sample'ı eşliğinde girdabın içine fırlatıyor. Bu şarkı Francis Ford Cappola ve Joseph Conrad'a saygı niteliğinde olduğunu apaçık belli ediyor. Nasıl olduğunu anlamadan albümün sekizinci şarkıya geldiğini fark ediyorsunuz. Wind Through The Trees başladığında insan kendini çoktan kaybetmiş oluyor. Yine burda da kendini belli eden hoş piyano melodileri ve zil sesleri birbirni tamamlar şekilde müzik odanın her yanına dağılıyor. Ardından gelen eser Birds Fly Backwords, Elliot Smith'in son albümüne lütufta bulunur bir keyfiyette. 10. Şarkıya geldiğimizde keyifler yerine gelmekle kalmıyor aynı zamanda insanın Shanghai'ya taşınası geliyor. Ne işimizi var canım burada? Gelelim son ve romantik şarkıya Like Only Lovers Can. Saksafon eşliğinde kapılarını açan şarkı adından da belli olduğu gibi aşkın büyüsünü içinize çekmenizi sağlıyor.

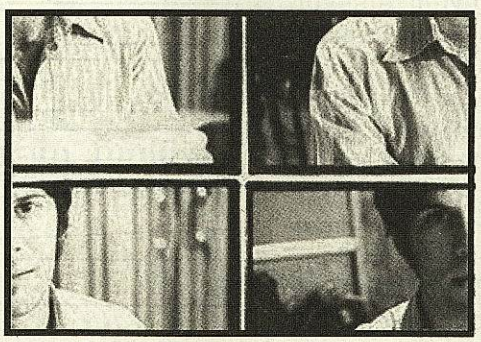

Evet böylece 52 dakikalık bir serüvenin sonuna geldik. Bu debutu dinledikten sonra Harcourt'un ve hatta kendinizin bir yerlerde saklı kalmış düşüncelerin açığa çıkışına tanık olacaksınız. Son zamanlarda edinebileceğiniz sevgi dolu, yaratıcı ve eşsiz bir albüm. Ed Harcourt'un da dediği gibi; albümü sarhoşken, ayıkken, mutluyken ve hüzünlüyken dinleyin. Mutlaka etkisini gösteriyor.

[Devin Komar]

Gitar çalan robot icat edildi:

Plaid

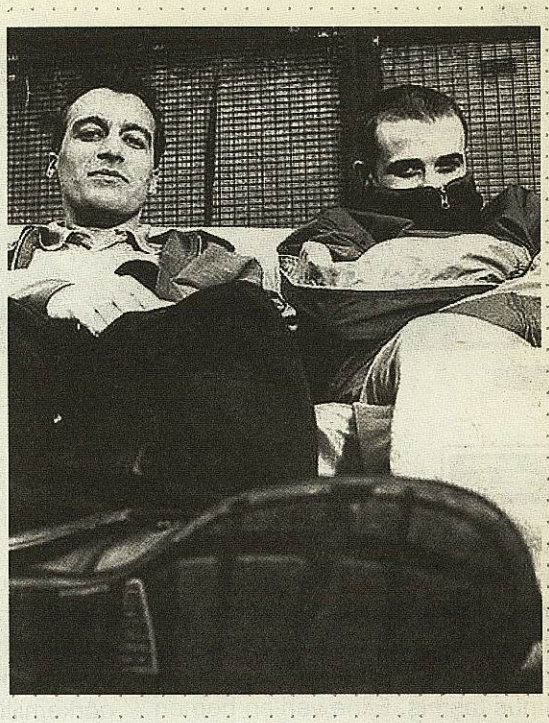

Black Dog'tan Plaid'e

Acılara dayanıklı ikili Plaid'in, Plaid olmadan önceki hali Black Dog'un tekno kavrayışı, Kraftwerk'den sonraki dönemi imledi; bugünlere taşınan elektronik müzik yolculuğunu öncelledi, bu uzun hikayede elektronik müzik dinleyicini yönlendirdi, gidişata yön verdi. Black Dog kadrosunun puristleri iken, Ken Downie ile birlikte deneysel techno standartlarını belirleyen bu müzisyenler, buluşçu uzaysal cesur bir alanin açılmasına neden oldu. Grubun dağılması kurucu elemanlar arasında yaşanan ticari sıkıntılar ve sonunda Ed Hanley ve Andy Turner'ın stüdyolarından mahrum olmaları üzerine gelişmişti. Bu sıkıntılar daha devam etseydi, herhalde grup elemanlarının ya müzik yapma hevesi bitecek, ya da underground dans müziğinin (mafyalarının elinde) su yolunda kırılan testi olacaklardı. Ed Hanley ve Andy Turner, tüm yaşadıkları üzücü olayların intikamını almak istercesine, yüzlerine palyaço maskesi takarak Plaid adı altında geri döndü. Hiçbir Black Dog materyalini kullanmayan ilk çalışmaları sakin ve yorgundu; Black Dog mirasının paranoyak tedirginliğiyle yoğrulmuştu. "Not For Threes", bu psikolojiden nasibini fazlasıyla olumlu yönde almış bir çalışma. Tuhaf müzikal fikirlerle yeni yapılar sunan Victoria'lı orphanların iniltileri ve bozuk ritimler, Plaid'in özel tarafını öne çıkaran yönler olarak karşımıza çıkıyor. Albümde dikkat çeken parçalardan 'Ladyburst' küçük sonik parçacıklar sunuyor. Björk'ün yer aldığı kısa pop electronica 'Lilith'de bir sonbahar Pazar gününün sıcaklığını hissedebiliyorsunuz. 'Rakimou'nun süzülen trajik havasının hüznü ve daha birçok detayla beraber Orbital'dan Plone'a kadar birçok şey hatırlatsa da, farklılığını ve hassasiyetini öne çıkaran bir karakter taşıyor. Baştan sona ele avuca sığmayan, birbirini kısmen takip ederek bütünleyen ve kompozisyon uyumları mükemmel bu gerçekten dikkate değer çalışmalar, daha onlar Black Dog

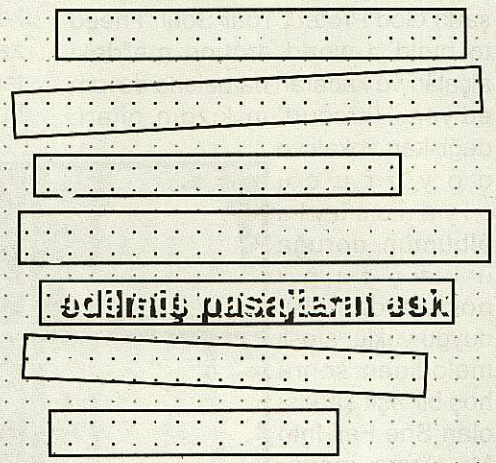

iken sinyal vermişti.

Modernist, Süslü ve Gururlu

Kendinizi bir kaç dakika için müziğin etkisiyle daldığınız kişisel hayal aleminden koparın ve Plaid'in ikinci albümü "Rest Proof Clockwork"ın uçuşan bulutlarla dolu güneşli bir oyun odası hayali imajını takip edin. Kendinizin değil, Plaid'in dünyasına bırakın kendinizi; göreceksiniz ki, onlar Modernist ve gerçekten farklı. Farkı da şurada; bu müzik, sokak kültürünün yada alt-kültürün parçası olmak için fazlaca süslü ve gururlu. Onlar aynı plak şirketinin bir başka hayal tacirleri olan elektronika grubu Boards of Canada'ya benzetiliyor ki, yanlış da değil. Bu ihtimalen ironi de olsa, Boards of Canada'nın Plaid'e bir gönül borcu olduğu aşikar; Black Dog, Boards of Canada ve Plaid üçgeni içerisinde Plaid, daha eğlenceli bir dans anlayışına sırtını yaslasa da, içindeki bütün aksaklık ve rahatsız edici etkilerle beraber standart dans-house müziğinden farkını ve ona karşı sevgisizliğini açıkça sergilemekten çekinmiyor.

Albümdeki 'New Bass Hippo' gibi öne çıkan bazı parçalar, bütüne oranla avangard ve elektro-exotica tatta olsa da, gaydadan elde edilen özgünlüğü ile, Morrissey gitarcısı Vini Reilly tarzı hafif gitarları ve zekice kurgulanmış orkestral müzikal kompozisyonları ile "Rest Proof Clockwork", optimist tavrını net olarak ortaya yansıtan eğlenceli bir albüm.

Eski tip mix'ler ve elektronik programlama yenilikleri, artı oyun dolu synth sunuşları ile örülmüş bu eğlenceli albüme sos olarak az hip-hop ve kaba turntablizm ilave edilmiş. Yeni bir tablonun ön eskizlerini çalışan Plaid, ufaktan da bir geçmişe saygı duruşunda bulunur; vocoderli bossa-nova parçası 'New Bass Hippo' ve 'Dang Spot', bir çeşit popcorn electronica'sıdır ve bizi Perrey & Kingsley devrine götürerek geçmişte yaşatır.

Şöyle kabaca bir bakıldığında Plaid'in ilk iki albümü arasındaki teknik farklılıklar minimal. İkisi de, Breakdance hareketinin gelişmesinden sonraki yılların olgunlaşmış ruhunu taşır kesinlikle. Parçalarda iki gerçek var; ilki ekolu efektlerin günümüze, ikincisi görkemli synth yaylılarla elde edilmiş pasajların eski medeniyetleri yaptığı göndermeler. "Rest Proof Clockwork", her haliyle ustalık işi bir Plaid prodüksiyonu. Her bir beat işçiliği, öylesine duyarlıdır ki, makinelerin duygusal bir şarkıyı seslendirebileceğine olan inancınız tamdır.

İki başlı mitolojik yaratık: Double Figure

İkili bir yıl sonra daha farklı kaynaşımlara girme cesareti gösterdi ve Orbital'in karasularına doğru yelken açtı; Warp etiketliyle çıkan 2001 tarihli "Double Figure", Orbital melodilerinden, Squarepusher altyapısından ve İbiza'nın gonzo teknosu ruhundan fazlasıyla nasibini almıştı.

Birbirine uzak farklı cemaatlerden, yerel tınılardan ilham alan ikilinin parlak fikirleri, daha çok elektronik noise'lar ve tuhaf mutsuz sample'larda açığa çıkar. Bu dolu dolu emek ve farklı heyecanların bulunduğu albüm, sizi farkında olmadan sonic uyarımları sayesinde farklı boyutlara kaydırır. Kendi yağıyla kavrulmakla yetinmeyen bir techno albümüdür; orkestral taşmaları, çağdaş funk havası veya atari'vari old-school tınıları, caz etkili chamber pop parçaları, dans müziğiyle ilgili tüm ihtiyacınızı karşılar. Plaid, sert bir geriye dönüş hareketi çekerek ilk çalışmalardan derlenen "Trainer"ın haşin yanını, "Double Figur"ün anateması yapar. Konseptleri, 90'ların melankolik beat-box tarzı single'lardan bugünün dinamik ses örgüsüne geçişi özetliyor. Gitar tınısı simülasyonlu açılış parçası 'Eyen' dışında, hiçbir geleneksel ses ve enstrüman bulunmuyor. Bunun dışında ikili ince davul programları ve ağır techno'yu kusursuzca dengeliyor; (ikisinin arası Plaid'in sürekli ayak bastığı yer), Black Dog'tan beri onlar için en belirleyici kriter olan mevcut değişken ruh hali, parçalarının maksimum detay efektlerine kadar işliyorlar. Kuyumcu titizliğinde işlenen elektronik kompozisyonlarına azar azar ilavelerle sürekli yeni efektler ekliyorlar. Aşağı yukarı hep aynı şablonla yazılan Plaid parçaları, electronica tarihi içinde artık, Plaid klasikleri olarak yerini alıyor; tutku ve hırs dolu bir çaba ile sürekli techno'da keşfedilecek yer olup olmadığını kolaçan ediyorlar; techno cemaatinin efsanesi olma yolunda emin adımlarla ilerliyorlar.

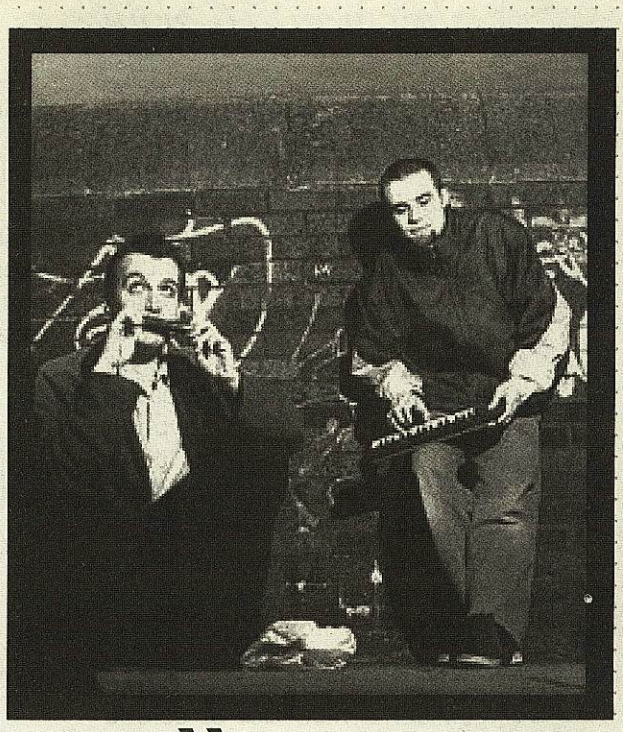

> "..Kuyumcu titizliğinde işlenen elektronik kompozisyonlarına azar azar ilavelerle sürekli yeni efektler ekliyorlar.."

"Trainer" ile ikinci bahar

Adeta İngiliz techno'sunun ilk dönemini ciro edercesine, daha sonra biraraya getirilmiş çalışmalardan oluşan retro albüm "Trainer", Plaid'in Aphex Twin/Paradinas (U-Ziq) eksenine yakınlığını gösterir. Şu detay gözardı edilmemeli; Plaid'in müziğini elektronik disorsiyonlardan kompoze edilmiş, içinden çıkılması zor bir labirent, çözülemeyen bir arap saçı, kopuk senkronizeli mekanik ve anagram bir tarz olarak görülmemeli. Karmaşa ve sürekli değişim gibi kelimeler bazı grupları tarif etmek için yeterli olabilir, ama söz konusu grup Plaid gibi marjinal sofistike imalatçıları olunca, mutlak başka disipliplinlere kırmızı alarm vermek icap eder. Eğer siz de müzikte yapısal zeka arıyorsanız, "Trainer" tam size göre. "Trainer"deki parçalar, halen bu müzik içinde nadir bulunan koleksiyon parçaları. Handley/Turner markalı işler, sahip oldukları muazzam denge ve estetik ile İngiltere'nin Techno baharını tekrar yaşatıyor.

Murat Beşer

herman Melville

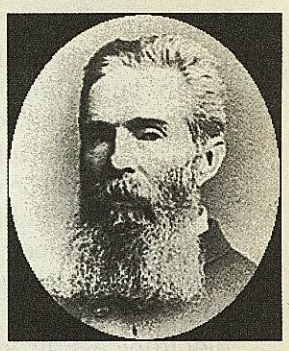

Bazı yazarlar vardır ki eserlerine, kaderlerine hiç benzemez, ama Melville bunlardan biri değil. O, hayatı boyunca şiddete ve yalnızlığa maruz kalmıştı. Alegorilerindeki sembollerin çoğu da buradan doğar. 1819'da New York'da doğdu. Sıkı Kalvinist gelenekten bir ailenin çocuğuydu ve babasını henüz onüç yaşında kaybetti. Büyük yolculuklarının ilkine ondokuz yaşında çıktı. Liverpool'a giden bir gemiye tayfa olarak yazıldı. 1841'de Nantucket'tan demir alan bir balina avı gemisine katıldı. Kaptan adamlarına karşı çok sertti, Melville de bunun üzerine Pasifik adalarından birinde gemiden ayrıldı. Kısa bir sürede yamyam olan adalılar tarafından yakalandı ve yüz gün yüz gece sonra Avustralya bandıralı bir gemi fidyesini ödeyerek onu kurtardı. Melville bu gemide çıkan bir isyana elebaşılık ettikten sonra New York'a geri döndü.

1846'da ilk kitabını yazdı. 1851'de *Moby Dick*' i, hemen hemen hiçbir duyurusunu yapmadan yayınladı. Edebiyat dünyası bu romanı 1920'de keşfetti, şimdilerde ise pek meşhur. İnsanoğlunun hafızası da denen heterojen mitolojide, Kaptan Ahab ve Beyaz Balina da artık bir yer sahibi. Gizemli ve şen cümlelerinde şu ifadelere pek sık rastlıyoruz: "Dizleri üstündeki vaiz öyle bir iptilayla dua ediyordu ki, denizin önünde dize gelmiş bir adama benziyordu." Beyazın da lanetli bir renk olabileceğini Poe'da zaten görmüştük. Tabi Carlyle ve Shakespeare'in gölgeleri de oralardan geçmedi değil.

Melville de Coleridge gibi,

> "...Beyazın da lanetli bir renk olabileceğini Poe'da zaten görmüştük. Tabi Carlyle ve Shakespeare'in gölgeleri de oralardan geçmedi değil..."

öfkeyi ve umutsuzluğu alışkanlık edinmişti. *Moby Dick* aslında işte bu yüzden bir karabasandır.

Onu son yolculuğuna teşvik eden, incile olan tutkusuydu. 1855'de Mısır ve Filistin topraklarında bir yolculuğa çıktı.

Nathaniel Hawthorne'un yakın arkadaşıydı. 1891'de New York'da neredeyse unutulmuş olarak öldü.

1856 tarihli Bartleby Kafka'nın öncülüdür. Kitabın bozguncu kahramanı harekete karşı olan, inatçı, karanlık bir adam biçiminde ortaya çıkar. Bunu yazar bu şekilde söylemiyor ama düşgücümüz öyle olduğunu hemen kabul ediveriyor. Aslında iki kişilik var; inatçı Bartleby ve onun inatçılığına boyun eğen, sonunda da onunla barışan, hatta onu sevmeye başlayan anlatıcı.

Billy Bud, adalet ve kanun arasındaki bitmez tükenmez çelişkinin tarihi olarak da özetlenebilir. Ama bu özetleme, asla bir insanın ölümüne sebep olan, buna rağmen de kitabın sonuna kadar neden yargılandığını ve mahkum edildiğini anlamayan kahramanın kişiliğinden daha önemli değildir.

Benito Cereno ile polemik yaratmaya devam eder Melville. Bu eserini, Melville'in ve de tüm edebiyat tarihinin en önemli eserlerinden biri olarak kabul edenler de vardır, bir hatalar zinciri olarak görenler de. Hatta, Melville'in kendisi de dahil olmak üzere, açıklanamaz olan bu dünyanın kusursuz bir sembolü olarak son derece tartışmalı, açıklanamaz bir edebiyat ortaya koyduğunu ileri sürenler bile vardır.

franz Kafka

Amerika
Kısa Öyküler

1883 ve 1924. Bu iki tarih Franz Kafka'nın yaşamını sınırlayan dönemi ifade ediyor. Bir yığın önemli olayın da bu tarihler arasında vuku bulduğunu kimse inkar edemez. I. Dünya Savaşı, Belçika'nın işgal edilişi, zaferler ve bozgunlar, İngiliz filolarının merkezi imparatorlukları ablukaya alması, açlık yılları, önceleri büyük umut kaynağı olup sonra bir tür çarizme dönüşen Rus Devrimi, yıkıntılar, İkinci Dünya Savaşı'na yol açan Brest-Litovsk ve Versailles anlaşmaları. Max Brod'un biyografisindeki içten saptamalar bu yıllara denk düşer; babasıyla olan çatışmaları, yalnızlık, hukuk öğrenimi, sabah sekizden akşam beşe kadar büro işleri, verem ve elyazmaları. Bir de edebiyatın engin, barok maceraları: Alman Dışavurumculuğu, Johannes Becher'in, Yeats'in ve James Joyce'un sözel yiğitlikleri. Kafka'nın kaderi hüznün, acının ve benzer durumların masalını yazmaktı. En iğrenç kabusları en temiz biçemle yazdı. Flaubert'in, Goethe'nin ve Swift'in en sadık okuyucusu olması boşuna değidi. Yahudiydi ama yahudi sözcüğünün eserlerinde geçtiğine ben hiç rastlamadım. Belki de zamanı değildi.

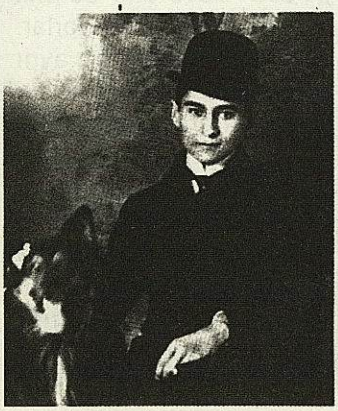

Kafka sıradışı ve acılarla dolu yüzyılımızın en büyük klasik yazarıdır. ⇦

derleyen: Cahit İnal

gümbür gümbür geliyor:

WHITE STRIPES

Detroit'li minimalist rock ikilisi (Abla ve kardeşi) White Stripes müzik camiasını sallamaya devam ediyor. Fell in Love With a Girl kliplerinin de etkisiyle ülkemizde de pek çok hayran kazanan bu leziz grubun sound'una, canlu ruhuna, detone vokallerine kayıtsız kalmak pek mümkün değil. Pek yakında yurdumuzu da saracak olan White Stripes ikliminin, röportajlarından bile The Strokes kadar abartıldıkları belli oluyor ama tıpkı The Strokes'taki kadar net bir şey var ki; o da müzikleri tek kelimeyle harika.

" Bu hayatımzda geçirdiğimiz en telaşlı, en haraketli yıldı ve kesinlikle bunu beklemiyorduk. İngiltereye birkaç ay önce geldik, küçük bir konser turu diye düşünüyorduk ama bittiğinde deliye döndük. Tamamen tükenmiş biletler, çevremizde bir ton dolusu basın mensubu ve benzer şeyler. Bizi birkaç Tv şovuna bile çıkarttılar bu sefer. Bu bana çok saçma geliyor. Ama tabi ki şikayetçi değiliz. Herhalde dünyada daha kötü problemler de vardır" diye başlıyor söze Jack. **Hiç spesifik bir an veya bir gün veya bir olay hatırlıyor musun: kendine "Wow, herşey harika gidiyor bizim için" dediğin?**

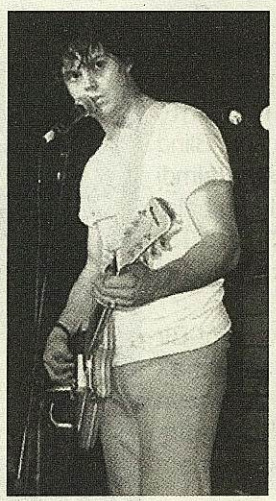

Jack: İngiltere'ye ilk geldiğimizde bir [John] Peel Session gerçekleştirdik (konserler başlamamıştı henüz). Bizim büyük bir hayranımız gibiydi ve bizi oldukça destekledi. O ana kadar Peel Session gerçekleştirmek sadece düşlerimi süsleyebilirdi, gerçekleşeceğini bile düşünemezdim. Zaten daha sonra bizim hayranımız olduğunu ve bizim kayıtlarımızı çaldığını öğrendik. Güzel bir sürprizdi.

Amerika Birleşik Devletleri'ne oranla İngiltere'de daha popülersiniz. Bu sizin için önemli mi—nerede başarılı olduğunuz--?

Jack: Aslında hayır. Konserlerimizde kimse olmasa bile. Sadece kayıt yapma ve albüm yayınlama şansına sahip olmak bile yetiyor, bu herşeyden daha iyi, bundan daha fazlasını bekleyemezsiniz. Bunun üstüne geçen şeyler sadece gereksiz ve anlamsız geyikler bence.

Peki US ve UK seyircisi arasında farklı bir elektrik hissediyor musun?

Jack: Bizim hakkımızda çok fazla abartma var, ve ilk kez çaldığımız çoğu yerde büyük bir tepkiden ziyade sessizlik ve oturan insanlar var; bizi sevip sevmeyeceğini düşünen insanlar. Hakkımızda çok fazla

büyütme/abartma duymuşlardır ve sevip sevmeyeceklerini öğrenmek için görmeye gelmişlerdir. Ancak İngiltere'ye ikinci kez geldiğimizde artık herkes albümümüze sahipti ve konserler çok daha eğlenceli geçti. Şimdi Avrupa'daki konserlerimizde de benzer bir başlangıç—sessiz dikilme—bekliyorum.

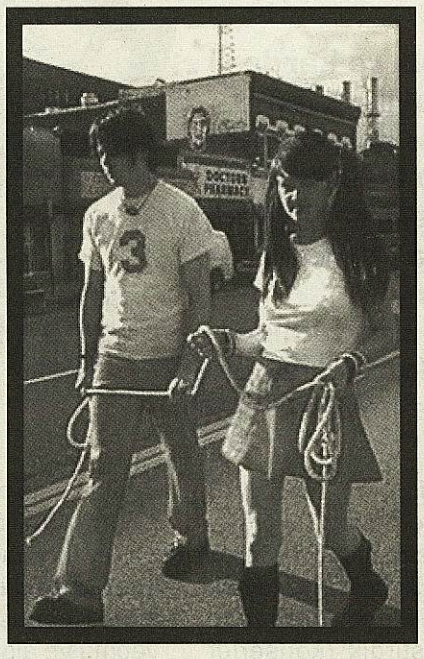

Geçen gece Hollanda'da, Groningen'de ilk konserinize çıktınız. Orada da benzer bir tepki var mıydı?

Jack: O konserde tüm biletler tükenmişti, ve Hollanda hakkında oradaki insanların yeni şeyleri ilk yakalayanlar olduğunu duymuştuk. Ama bizi uzun süredir dinleyen insanlar gelmedi konsere, genelde bir hafta önce duymuş kişiler vardı.

Yani sizi eskiden destekleyenler size arkasını mı döndü?

Jack: Evet. Bu hep olur, bu fikri hiç sevmem: "Hey bu bizim küçük sır grubumuz ve eğer başkaları da sevmeye başlarsa, biz artık sevmeyiz". Bu çok aksak bir düşünce. Ama yapılabilecek bir şey yok.

Özellikle de sizi medya-gazıyla seven insanlar sevmeye başlayınca herhalde..Düşünüyorum da temelde blues çalan bir grubu sevenler başka ne dinliyordur? Senin benim gibi 20li yaşlarda insanlar olsa gerek, Nu-Metal veya Brit-Pop falan dinlemeleri mi gerekiyor?

Jack: Evet bu çok ilginç, ama bu konuda bir açıklamam yok İngiltere'de bir konserimizde en önde 16 yaşlarında kızlar vardı ve biz "Son House"dan 'Death Letter'ı çaldığımızda bütün şarkıyı, tüm sözlerini bilerek söylediler. 16 yaşında bir kızı ezbere "Son House" söylerken görmek ilginçti. Bu harika!

Sen nasıl bu 'blues' olayının içinde buldun kendini?

Jack: Kazara oldu. Biri bana Son House dinletti, bana uyan dinlediğim ilk gerçek blues müzisyeniydi. Sonraları hiç vazgeçemedim. Robert Johnson, Blind Willie McTell üsüne yoğunlaştım, şimdi bunların hepsi benim favorilerim hala.

2 Yıla 3 single ve 3 albüm sığdırdınız. Bunun arkasındaki hikaye nedir?

Jack: Beklemeyi fazla sevmem! Bir sene boyunca boş boş oturmak istemem. Şarkılar yazmak ve ortaya çıkmalarını isterim. Bunlar benim gençlik yıllarım, harcamak istemem (güler..)

Yani daha popüler bir albüm yapıp konser turlarıyla uğraşmak, yaratıcı evrenin önüne geçiyor?

Jack: Evet, bu yüzden 4. albümü konserlerden önce kaydetmek istedik, ama program içine etti işte ve kaydedemedik. Bir şey için zaman bulamamaya daha alışamadık. Gerçi stüdoyada çalmaktansa canlı çalmayı tercih ederim. Kayıt yapmak yazdıklarını belgelemek gibi bir şey. Bir dahaki albümünüzde spektaküler değişiklikler bekleyelim mi?

Jack: Hayır. Gelecekte de değişmeyi ummuyorum(güler..)

Son soru: Gereğinden az değer verilmiş 5 albüm sayar mısınız?

Jack: The Stooges-Funhouse...Bence en iyi Rock'n'roll albümü..2-The Gun Club- Fire of love..ilk albümleri ve harika!

Meg: 3-Skip James- Today.....4- Karen Dalton- It's hard to tell who's going to love you the best..Bu onun tek albümü.

Jack: 5- Bob Dylan- Nashville Skyline...

derleyen: [Alkan Avcıoğlu]

KENDİN YAZ KENDİN OKU KÖŞESİ

dancer in the dark

Lars Von Trier, günümüzün, hakkında en çok konuşulan yönetmenlerinden biri. Sanatçı kimliğinin yanı sıra, bir düşünür, baş kaldıran bir asi, var olan sisteme karşı, bireyin insiyatifini sorgulayan alternatif bir ses. Yönetmenin kısa süre önce izlediğimiz son filmi "Karanlıkta Dans" ise, gözlerin değil, sağduyunun körlüğüne yakılmış bir ağıt adeta...

Lars Von Trier'i oldukça çarpıcı ve deyim yerindeyse rahatsız edici öykülerin anlatıcısı olarak tanımlamak mümkün. Din ve vicdan olgularını sorguladığı "Dalgaları Aşmak"tan, insanoğlunun her geçen gün daha da uzaklaştığı içgüdülerine dönüşünü ve yaradılışının hayvansal özünde bulduğu saflığı dile getiren "Geri Zekalılar"a kadar tüm filmlerinde gözlenebilir bu rahatsız edici üslup. Seyirciyi tedirgin eden düşünsel bir yapının yanı sıra, seyirciye tam bir tanıklık hissi getiren hareketli kamerası ve doğallıktan kopmayan görsel düzenlemeleri ile de, anlatmayı seçtiği içeriğe, biçimsel bir destek sağlamayı da başarıyor...

İster suç kavramını, ister kapitalist düzenin acımasız çarklarını sorgulasın, ister son derece gerçek, ister mistik bir hikayeden yola çıksın, Trier filmlerinin çıkış noktası, her zaman şu düşünceye dayanır; birey, içinde bulunduğu düzenin açmazları ile karşı karşıya geldiğinde nasıl tepkiler vermektedir? Önemli olan insani vicdan mıdır, toplumun yarattığı suni değerler mi? "Karanlıkta Dans" bu açıdan bakıldığında, Trier'in dünyaya karşı duruşunu en sağlam biçimde ortaya koyduğu ve düzenin eleştirilmesi açısından belki de en ileri gittiği filmi...

Bir doğu Avrupa ülkesinden, umutlar diyarı Amerika'ya göç eden, saflık derecesinde iyimser bir karakterdir filmin baş kahramanı Selma. Kördür ama körlükle yaşamayı öğrenmiştir. Tek amacı, oğlunun da kaderi olan bu genetik hastalığa bir çare bulmak, onu körlükten, simgesel anlamıyla ise, düzenin kendisinden kurtarmaktır. Ama düzen, Selma'ya şans tanımayacak, başına en ucuz melodramlarda bile bulunmayacak felaketleri ard arda getirecek, hikayenin sonlarına doğru onun iyi niyetini bile bir silaha dönüştürüp, kendisine doğrultacaktır. Nitekim her zaman olduğu gibi düzene karşı gelmek, eriyip gitmekle eş anlamlıdır. Selma, fakir, onurlu, sadık ve insancıl karakteriyle, zengin, çıkarcı ve kaypak bir kesim tarafından elinden her şeyi alınıp, ölüme gönderilen ve bu noktada kendini savunmaktan aciz mi, yoksa merhamet dilenemeyecek kadar gururlu mu olduğu anlaşılamayan bir küçük insandır ve dünyada durduğu yer, bizlerinki ile aynıdır. Trier, seyircisinin Selma'yla özdeşleşmesi aşamasında bu yüzden hiç zorluk çekmez. Seyirci, Selma'nın özelinde, kendi kaderine ağlar, içinde yaşadığı sisteme öfke duyar kolayca... Ama Trier'in çok iyi bildiği ve asıl olarak anlatmaya çalıştığı bir gerçek vardır ki; toplumu insanlar oluşturur ve düzen diye bahsettiğimiz ve uzaklaşmaya çabaladığımız bu 'şey', soyut bir oluşum değil, bizlerin desteği ile ayakta kalan bir canavardır. Ona göre dayatılan bu sistem içinde, iyi ya da kötü herkes kurbandır. Selma'nın parasını çalmak, polis olması itibarıyla, bir anlamda düzenin en güçlü koruyucularından biri olarak algılanabilecek Bill'in tek kurtuluş yoludur. Çünkü karısının - yani içinde yaşadığı toplumun- maddi taleplerini yerine getirmesi şarttır. Yeni koltuk takımını almazsa, karısı onu terk edecek, başka bir değişle toplum onu dışlayacaktır. Selma, Bill'i, kendi hayatı pahasına sırrını taşıyacak kadar değer verdiği arkadaşını öldürmeye mecburdur. Çünkü kendisi için kaçınılmaz olan kaderi, oğlu için değiştirmek zorundadır. Büyük bir suç da olsa, cinayet Selma'nın tek şansıdır. Bill'in lüks düşkünü eşi, olayın iç yüzünü öğrenmeye gerek duymadan, Selma'yı suçlamaktan çekinmez. Çünkü onun için önemli olan vicdani doğrular değil, kendi

yaşam düzenini sürdürmesini sağlayacak kurallardır. Toplum içinde var olması, bu kurallar ile uyum içinde yaşamasına bağlıdır ona göre... Tüm bunlara Selma'nın suçunu hafifletebilecekken, para alamayacağını anlayınca bundan kolaylıkla vazgeçen ve onu ölüme gönderen avukat, daha dün yakın bir dostluk ilişkisi içinde olduğu Selma'yı, kaşla göz arasında polise teslim eden ve bunun için onun masum zaaflarını sömürmekten kaçınmayan tiyatro yönetmeni gibi tiplemeler de eklenebilir.

Trier, bu noktada, pek çok filminde ele aldığı 'Suçun meşrulaştırılması', 'Hukuka karşı vicdani sorumluluk' temalarını, tekrar getirir gündeme. Hırsızlık, cinayet, iş birlikçilik hangi şartlar altında suçtur, hangi durumlarda affedilebilir? Trier, her bir kahramanın iç dünyasını gözlerimizin önüne serer ve onları bu şekilde affetmemizi sağlar. Bir anlamda toplumu ayakta tutan suç ve ceza kavramlarını anlamsızlaştırır. Aslında oldukça tehlikeli olan bu görüş, anarşik bir düşünce tarzını benimseyen Trier'in vazgeçemediği doğrulardan biri olarak durur karşımızda.

Tıpkı "Dalgaları Aşmak"ta olduğu gibi, "Karanlıkta Dans"ta da, Trier'in dine sığınma konusundaki düşüncesi iyimserdir. Dini düşünüş içinde yer alan teslimiyet duygusunu bir kurtuluş kapısı olarak sunar seyircisine. Dünyadan umudunu kesen Selma'nın dine sarılışını, idamı beklerken, hücresinin penceresinden dinlemeye çalıştığı ilahiler ile ortaya koyar. Filmin başından beri 'mantıklı düşünce' yi temsil eden Kathy'nin, finalde geçirdiği değişim de, bu dinsel yönelişi destekler niteliktedir.

"Böyle bir mesaj vermek için, müzikaller gibi, 'Hiçbir şeyin kötü gitmediği' bir dünyayı kullanmak da gerçekten dahice..."

Filmin üzerinde durduğu başka bir nokta da, insanın, egosunun isteklerine boyun eğişi ve bencillik ile ektiklerini, acı ile biçişidir. Selma'nın kendisi bu durumu en iyi biçimde ortaya koyan karakterdir. Kendi körlüğünün çocuğuna da geçeceğini bildiği halde, sadece yalnızlık hissinden kurtulmak için hamile kalmıştır. Bencilliğinin bedelini, kendi acılarını, hayatta en çok sevdiği varlığa, oğluna devrederek öder. Bu anne-çocuk ilişkisi, simgesel anlamda sonsuza dek devam edecek bir kısır döngünün göstergesi olarak algılanabilir. Sonuçta bencilliğimizin yarattığı acıları sadece kendimiz çekmez, başkalarına da çektiririz ister istemez.

Selma'nın seyirci ile kurduğu özdeşleşmeden bahsetmiştik. Trier, finalde, bu özdeşleşmenin yönünü değiştirir ustaca bir yöntemle. Bu durum, belki de filmin en önemli özelliklerinden birini oluşturur. Amacı, seyircinin Selma ile birlikte ölmesi değil, onun için bir çıkış yolu bulmaya çalışmasıdır. Bunun için de finalde toplumun vicdanını temsil eden gardiyan Brenda tiplemesini ön plana çıkarır. Brenda'nın otoriteye karşı gelişi, Selma'nın gözleri açık ölmesini sağlamaktan öteye gidemez gerçi ama, seyircinin yüzde yüz edilgen konumdan sıyrılmasına, Selma için küçük de olsa bir şey yaptığı duygusunu hissetmesine yol açar.

Von Trier

Trier' in zekice örülmüş senaryosunu, sığ bir bakış açısıyla 'İdam cezası karşıtı' olarak yorumlamak da mümkün olabilir ama, daha derinde sorgulananın, bir ceza şekli olarak idamdan öte, bireyi bu noktaya getiren sistem olduğu apaçık ortada! Böyle bir mesaj vermek için, müzikaller gibi, 'Hiçbir şeyin kötü gitmediği' bir dünyayı kullanmak da

Björk filmdeki performansıyla eleştirmenlerden tam not almıştı

gerçekten dahice...

Trier'in filmi için müzikal bir yapı seçmesinin en önemli nedenlerinden biridir müzikallerin iyimser kuruluş düzeni. Çünkü "Karanlıkta Dans"ta reklamlar ve sahte imajlarla ayakta kalan ve dışarıdan bakan insanlar için cenneti andıran bir dünyanın eleştirisini yapmaktır amacı. Söz konusu dünyanın gerçeğinde yatan acımasızlığı ön plana çıkarmak böylesi bir kontrastlık kullanıldığında şüphesiz daha kolaydır ve daha etkili bir sonuç yaratır. Trier, Selma'nın gerçek hayatı ve müzikal ritmindeki hayalleri için farklı görsel dünyalar kurar ve aradaki uçurumu belirginleştirir. Yerinde bir saniye bile duramayan kamerasını müzikal sahnelerde sabitler. Selma'nın hayattan kaçışını simgeleyen bu sahneleri, en zor anlarda kullanır ve acıyı göz ardı etmeye yarayan anlamını daha da güçlendirir. Ritmi kullanışında da simgesel anlamlar bulmak mümkündür. Trier için ritm, sadece müziğin değil, hayatın ritmi, ahengi anlamına gelir ve zaten anlattığı hikaye, sadece Selma'nın değil, maddecilik çılgınlığı içinde kıvranan, bu uğurda makineleşen ve hayatın ritmini fark etmekten git gide uzaklaşan bütün bir dünya içindir. Bu noktada körlüğün de önemli bir anlam taşıdığını belirtmekte fayda var. Herkesin bildiği gibi, bir duyu organı çalışmadığında, diğerleri daha fazla çalışarak, açığı kapatırlar. Körler çoğu zaman daha iyi duyar, daha iyi hissederler görebilen insanlara göre. Selma'nın körlüğü de, onu dünyaya küstürmemiş, tam aksine ondan duyarak daha fazla zevk almasını sağlamıştır. Hayatın ritmini yakalayabilmesini belki de bu körlüğe borçludur.

'Karanlıkta Dans' tan bahsedip, Björk' ü unutmak da olmaz elbet... 1990' ların başından beri ülkemizde de sadık hayranlar kazanan İzlandalı şarkıcının, kendine çok yakışan ve bir anlamda 'oynamasını' bile gerektirmeyen bu rolde başarılı olduğu söylenebilir. Ancak, asıl başarısı, filmin büyüleyici müziklerinde saklı. Sanatçının, filmde söylediği şarkıları "Selma's Songs" albümünde topladığını da hatırlatmakta fayda var.

Pınar Tınaz Gürmen
pgurmen@ixir.com

SCATTERHEART (Selma Songs)

Black night is falling
The sun is gone to bed
The innocent are dreaming
As you should sleepy-head
Sleepy-head, sleepy-head
All the love above
I send into you
Comfort and protection
I'll watch over you
But don't ask me
What's gonna happen next
I know the future
I'd love to lead you the way
Just to make it easier on you

You are gonna have to
find out for yourself

My Dearest
Scatterheart
There is comfort
Right in the eye
Of the hurricane
Just to make it easier on you

You are gonna have to
find out for yourself

All the hurt in the world
You know
There's nothing I'd love to do more
Than spare you from that burden
It's gonna be hard
If I only could
Shelter you
From that pain
Just to make it easier on you

You are gonna have to
find out for yourself

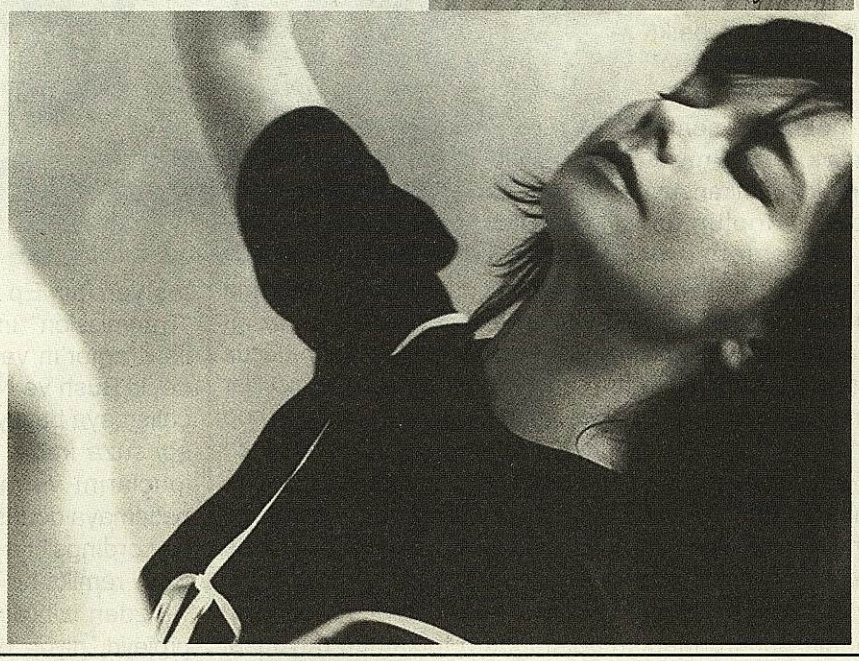

bilinesi gruplar

[Karanlığın Sessiz, Minimalizmin Çekici Yönü]

LOW

"Punk-Rock ve Post-Nırvana ekolündeki insanların karşısında Slowcore bir müzik yapma düşüncesi yıkıcı ve heyecan verici - diyor Low'un esas oğlanı Alan Sparhawk.Yazıda bu heyecana ortak oluyoruz..."

→ Slowcore son on yılda Ida, Redhouse Painters, Codeine gibi somut isimlerle küçümsenmeyecek ölçüde ivme kazanmış bir janr. Bir başka örnek; Norveçli grup "King Of Convenience" 'sa son albümü "Quiet Is The New Loud" 'la (sessizlik yeni gürültü) aslında bir yandan akıma isim de koyuyor. Low'un vokalisti Sparhawk, benzerlerinin olduğu bir dönemde kendi çıkış noktalarını anlatmak için abstract art'a ve 20. yüzyıl müziklerine doğru uzanıyor ve "Mark Rothko'nun bir tablosunun önünde otururken onun hava ile bütünleşmesi izlemek...Bunun benzerini müzikle yapmak harika olurdu..." diyor. "Şu an bunu yapmaktan uzağız ama içinde bulunduğu ortamla birleşen, aralarındaki boyut farkı ortadan kalkan böyle bir şey yapma fikri gerçekten heyecan verici" diye de ekliyor. Her ne kadar "slowcore" 'la Low bize günlük hayatın iniş çıkışlarını kabullenmekten çok daha fazla ve belki de "bize ait olmayan" bir acıyı tattırsa da bir noktadan sonra kulak tıkamak gerçekten imkansız. Modern toplumun karmaşasının ve

kompleksliğinin karşısında insanların düştüğü yabancılaşma buhranını, minimalizm tuvaline yansıtan ve bu yalnızlığı ince çizgilerle anlamlı kılan Low'un yavaşlığı onların düşük düzeyde enstrüman içeren şarkılar yapma ve sessiz çığlıklar atma isteklerinden kaynaklanıyor. Günümüzün klasik pop şarkılarının iyi ambalajlanmaya çalışılmış ama merkezinde bir şey olmayan kutular olduğu düşünürsek, Low için; ambalajı boş verdikleri ve her şeyden arınıp çekirdeğe yönelip onu üstün kılmaya çalıştıkları söylenebilir. Yine modern yaşam teorileri ekseninde bakıldığında Low'un içe dönüşü ve minimalliği, Aldous Huxley'in "Cesur Yeni Dünya" sındaki Benard Marx'ın postmodern toplumun duygusal yapaylığından premodern toplumun ruhsal bütünlüğüne doğru yönelişi ve bulunduğu yıkıcı yoğunluğun içinde çektiği acılar Low'un müzikal anlamda yaşadıkları ile özdeşleştirilebilir. Yavaş ve sessiz müzik yapmak, punk'ın 3 akortluk toz bulutlu gürültüsünü yaratmak için gerekenden bambaşka bir zekilik istiyor. 1994 Duluth, Minnesota'da, debutları "I Could Live On Hope" 'la yaptıkları başlangıçla Low, ilk zeka pırıltısını gösteriyor. Prodüktör Kramer'ın öncülüğünde Low, debut albümünde temiz, sade ve boşlukta yankılanan bir ses yakalıyor. Deneyimli prodüktör Kramer aynı şeyi Galaxie 500 ile de yapmıştı. Albümde Low'un geleceğini müjdeleyen "(You are My) Sunshine" ve "Words" şarkıları dikkat çekiyor. Bir sonraki adımları 1995'te "Long Division" oluyor ve artık grup farklı kıtalardaki sahnelerde "Soul Coughing" gibi isimlerin altında boy göstermeye başlıyor. Albümde bizi parçalara bölen üstün başyapıt "Violence" ın acı çeken- çektiren, ağlayacak - ağlatacak kadar duygulu gitar tonu bize dudak büktürtüyor. Aynı yıl, Joy Division'ın "Transmission " parçasının ismini taşıyan bir Ep ile tekrar karşımıza çıkıyorlar. Ep'de "Tranmission" 'ın yavaşlatılmış bir coverı yer alıyor. Bu Ep ile Kramer'ın yanında dönemin önemli ismi Steve Albini de, ki Bush ve Nirvana ile de çalışmaları olmuştu, Low'la çalışmaya başlıyor. 1996'da Prodüktör Steve Fisk'le Low, sonsuza kadar yumuşak, sessiz kalamayacağının ilk ipuçlarını vermeye başlıyor. Sessizlik fısıltıya, fısıltı patlamaya dönüşüyor. 1998'de plak şirketleri "Vernon Yard Recordings" ile anlaşmaları sona ermeden önce "Owl" isimli remiks bir albümün yayınlanışı hakkında Sparhawk " Bizden izin alınan ama hiçbirimizin dahil olmadığı bir projeydi" diyor. 1999 da "Secret Name" le (Kranky Records) bir kez daha ve bu sefer tam anlamıyla dümenin başına Steve Albini geçiyor. "Weight Of Water"'un kalp kırıcılığı,

"Two Step" 'in narinliği ve bulmaca gibi başlayan sözleri ile, (and the light burns your skin / ın a language you don't understand – ve ışık derini yakıyor / anlamadığın bir dilde) ki bu sözleri Sparhawk; "Müzikal anlamda çıplağız. Ama ruhlarımızı açmak konusunda aynı olduğumuz söylenemez" şeklinde açıklıyor, başımız dönmeye başlıyor. Aynı yıl yayınlanan "Christmas" Ep sindeki (albüm Low'un "20 derece aşağıda" isimi taktıkları, bodrumlarındaki stüdyoda kaydedilmiş) ironik şarkı "If You Were Born Today (Song for the Little Baby Jesus)" (eğer bugün doğmuş olsaydın / ufak bebek İsa için şarkı), "They'd kill you by age eight / Never get the chance to say / Joy to the world / And peace on the earth." (seni sekiz yaşındayken öldürürlerdi / hiçbir zaman söylemeye fırsat bulamazdın / dünyaya mutluluk / ve yer yüzünde barış) sözleri ile öne çıkıyor. Ve gelelim diskografinin son albümü "Things We Lost In The Fire" 'a...2001'de müzik dünyasında, Sebadoh'tan Lou Barrow, Radiohead'den Thom Yorke, Ryan Adams gibi bir çok ismin favorileri arasına girmiş olan albümde her nota sakince düşünülüp, büyük incelikle işlenmiş, tüm armoniler sessiz ve saygılı bir şekilde kulağımıza fısıldıyor. Ortaya çıkan büyülü bütünlük can yakıcı bir ağıttan, coşturan bir sevince kadar farklılık gösterebiliyor. "Medice Magazines", "July" gibi şarkılarda sözler arasındaki büyük boşluklarsa kurulacak düşler için süre tanıyor.. "Dinosaur Act" parçasındaki patlamalar zihnimizi daldığı uykudan uyandırıyor...Low geniş ve karanlık bir müzik yapıyor; kapana kısılmış bir vokal, ince bas tonları, azalıp yükselen gitar melodileri karşısında çaresizce gözlerimiz kararıyor... Low'un mahremlik ve kayboluşla sonuçlanan dünyasını gördükten sonra onlar için "slowcore" dan çok daha fazlasını söyleme ihtiyacı duyuyor insan.. soyut, ruhani bir varoluş onlarınki...

[Alper Bahçekapılı]

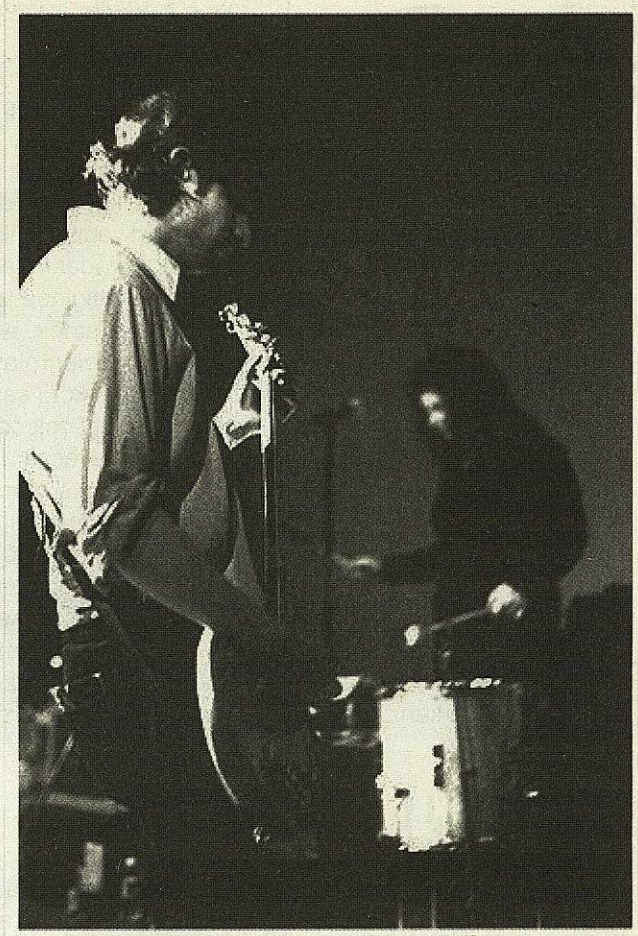

LOW
Alan Sparhawk (vokal, gitar,klavye)
Mimi Parke (vokal, perküsyon)
Zak Sally (klavye, bas)

Indie grup sarrafı Clark abiniz Low seven insanların Godspeed You Black Emperor, Mogwai, Silver Mount Zion, Nick Cave, sevebileceğini tespit etmiştir.

LULL-ZIN LARROUSSE

bilelim öğrenelim!

Cilt 10 sayfa 26

ALBERT CAMUS : "İnsanın egemen olmaktan yada hizmet görmekten vazgeçemeyeceğini biliyorum.Her insanın temiz hava gibi , kölelere gereksinimi vardır. Kumanda etmek soluk almak demektir , bu kanıdasınız değil mi? En nasipsizler bile soluk almayı başarır. Toplumsal merdivenin en altında bulunan bir kimsenin bile bir eşi ya da çocuğu vardır. Bekarsa bir köpeği vardır. Kısacası asıl olan , karşıdakinin yanıt verme hakkı olmaksızın insanın kızabilmesidir. 'Babaya yanıt verilmez' formülünü bilirsiniz , değil mi?Bir anlamda bu formül tuhaftır. Sevilen kişiye değil de kime yanıt verilir bu dünyada? Bir başka anlamda inandırıcıdır bu.Birinin son sözü söylemesi gerekir.Yoksa, her nedene karşı bir başka neden ileri sürülebilir : O zaman sonu gelmez bu işin.Güç ise , tersine , her şeyi keser atar. Epey zaman harcadık bunu anlamak için , ama sonunda anladık. Örneğin , dikkatinizi çekmiştir , bizim o ihtiyar Avrupa'mız artık iyi yolda felsefe yapıyor.İnsanların bön kafalı olduğu zamanlardaki gibi "Ben böyle düşünüyorum. Sizin itirazlarınız nelerdir?" demiyoruz artık.Aklımız başımıza geldi.Diyalog yerine bildiriyi koyduk."Doğru olan budur!" diyoruz , "Bu doğruyu tartışabilirsiniz dilerseniz bu bizi ilgilendirmez. Ama birkaç yıl içinde polis gelip haklı olduğumuzu size gösterecektir." Albert Camus'un Düşüş Kitabından

Arıza

RUN LOLA RUN:

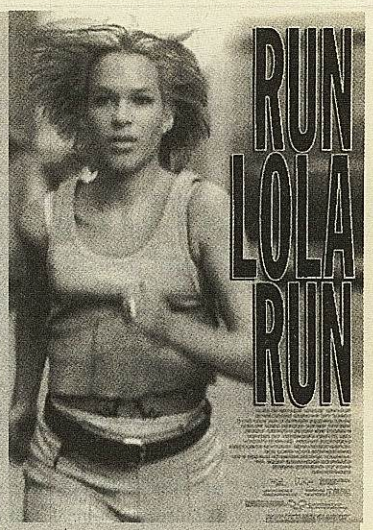

Kelimeler, gözünüzün önünden ışık hızıyla geçen bu alman yapımı filmi izlerken tadacağınız hazzı açıklayamaz. Yönetmen Tom Tykwer "Bir film için öncelikle her zaman kafamda bir imge oluştururum ve sonra onu filme dönüştürürüm" diyor ve "Run Lola Run'da bu koşan bir kadındı" diye ekliyor. 80 dakika boyunca yönetmenin deyişiyle film roller-coaster etkisi yapıyor. Film'de; Lola'nın (alman sinemasının yükselen yıldızı; Franka Portente) erkek arkadaşı Manni (Moritz Bleibtreau) mafyanın rutin "malı bırak parayı al" işini yapıyor. İşi bittiğinde tek yapması gereken, onu alması için kızıl saçlı punk kız arkadaşı Lola'yı beklemek. Ama o gün diğerlerinden farklıydı çünkü Lola markette sigara alırken başına gelen olay yüzünden buluşma yerine geç gitmişti ve Lola hiç geç kalmamıştı. Kötü şans kötü şansı takip ediyor ve bir süre sonra Manni, panik bir şekilde Lola'yı aradığında başı çok çok büyük bir beladaydı. 20 dakika sonra patronu ile buluşacaktı ve asla affedilmeyecek bir hata yapmıştı. Lola gelmeyince metro'ya binen Manni polisleri görünce refleks olarak inmesi gereken istasyondan erken indi ama içinde 100,000 mark'ın olduğu torbayı metroda unutmuştu. Ve şimdi Lola'dan sadece 20 dakika içinde bir şeyler yapmasını istiyordu. Ama bir dakika, filmi 80 dakika dememiş miydik? İşte filmin vurucu noktalarından biride bu. 3 ayrı senaryo ve 3 ayrı son var. Saniyeler çok ama çok önemli. Run Lola Run bunun üzerine kurulu ve hayatın küçük zaman farklılıkları sonucunda ne kadar değişebileceğini çok iyi vurguluyor. Gereksiz hiçbir repliğin olmadığı film aynı zamanda hemen hemen hiç kesilmeyen müzikleriyle sanki 80 dakikalık bir video klip. Önemsiz gözüken tercihleriniz, kararlarınız sadece sizin değil etrafınızda ki insanların yaşamlarını da tahmininizden çok daha fazla etkliyor. Bunun kanıtlarını Run Lola Run'da görebilirsiniz. [Alper Bahçekapılı]

my fake plastic lull

JUSTINE FRISCHMANN:

CaLculus'ta elastik eğrinin kısa adı olan *Elastica* ayrıca nefis bir grubun adıdır. Bu grubun vokalisti, gitaristi, söz ve şarkı yazarı uzun lafın kısası grubun %95'i Justine Frischmann'dır. Kendisi alternatif eğilimli vıcık sivilce dönemi oğlanlarının Gwen Stefani ve Shirley Manson'dan önce taptığı esas kadın kişi olayazmıştır. Coolluk kat sayısı sonsuza ıraksayan bir insandır. Birçoklarına göre de itici derecede erkeksidir aslında, kara gözlü, kalın kaşlı, iç gıcıklayıcı sesli feci bir hatun işte. Arıza olmak onun kanında var, çünkü dünyanın en arıza iki ırkından gelen bir ebeveyne sahiptir. Babası Macar, annesi ise İskoç asıllı! Varlıklı bir aile. Baba ünlü bir mimar. Justine'de öyle olma yolundayken, mezuniyete 8 ay kala okulu bırakmış ailesine haber etmeden, bir gece ansızıverin. Suede'in esas oğlanı Brett Anderson'la çıkmaya ve grupta çalmaya başlamış gayet pastel. Hatta gruba Suede ismini kazandıran Justine'dir. Gel gelelim efemine, eksik etek diyeceğimiz Brett'in delikanlılığı tutmuş, grupta Justine'in fikirlerine hiç önem vermez olmuş sonradan. Hatun geri planda kalmasın mı öyle besleme gibi. Alın size Suede'den nefret etmek için bir sebep daha. Fakat dedim ya kim başedebilir bir iskoç+macarla, caart diye boynuzlamış Brett'i Justine. Hem de o dönem Brit-pop'un kralı olarak tahtta oturan Blur'un solisti Damon Albarn'la. Bu dönem Justine'in Elastica'yı kurduğu vakte tekabül ediyor. Yani artık Elastica, Blur'un zevcesi olunca İngiltere'nin dillere destan tabloidleri, Justine'i "Queen Of Brit-pop" diye adlandıragelmişler.

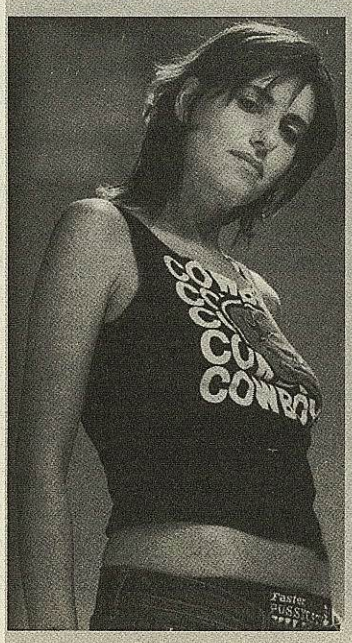

Röportajlarda Elastica'nın müziği ile ilgili konuşmaktansa, "ee Damon'la hayat nasıl gidiyor?" sorularına çark etmişler. Bu nefis spekülasyonlar Elastica'nın debut albümünü İngiltere'nin en hızlı satan debutu yapmış olsa da, zamanla bu sorular Justine'i bir kez daha delirtmiş. Öyle ki grup üzerinde "Elastica is playin' no britpop shit, Elastica is playing all the PUNK you need" yazan t-shirtler falan sürmüş piyasaya. Yine de bu kez Justine ve Damon ilişkisi daha güçlüymüş ki, öyle hemen ayrılamamışlar, Justine'in babası tarafından inşa edilen bir şatomsuda yaşıyorlarmış, Notting Hill, Londra'da. Hatta bu yüzden gene şu adi tabloidler Justine'e "Blur Indoors" adını takmışlar. Zaten takma isim konusunda da epeyce zengin Justine. Elastica'da da çok otoriter olduğundan grup arkadaşları da ona "The Führer" derler imiş. Her rüya bitermiş işte 1998'de ayrılmış çiftimiz, Blur "13" albümünü yayınladıktan hemen sonra. Bu albümde Damon, Justine'le ilişkisi üstüne birkaç şarkı da yazmıştır, dikkatli dinleyen seçeceklerdir *(Lord i need to find, someone who can heal my mind)*. Ayrılmışlar dost olarak, hatta Damon Elastica'nın 2.albümüne oldukça yardımcı olmuş, "Da Da Da" adlı şarkıda keyboardunun başına geçmiş falan. Daha sonra Justine'in Neil Stewart (Londralı fotoğrafçı), Stephen Malkmus (Pavement grubundan) ve Bobby Gillespie(Primal Scream vokalisti) ile dedikoduları çıktı, çıkacaktır da, bir tek dileğimiz var mutlu olsun yeter. 10 sene sonunda Elastica'da dağıldı artık, nedense Türkiye'de bulmanın çok zor olduğu bir "best of" albümü bırakarak geride. Şu anda grubun bütün üyeleri gibi Justine de solo projeler üstüne çalışıyor, heyecanla bekleyelim. (fati)

the climb
principia

15 Nisan'da
Tüm müzik Marketlerde

ZİHNİ
Zihni Müzik
Caferağa Mah. Mühürdar Cad. Akmar Pasajı 70/13
Kadıköy /İSTANBUL
Tel: 0 216 336 50 09
info@zihnimusic.com

Rembrandt

"FIGÜRLERİNİN DETAYLARINI ZENGİNLEŞTİRMELİ VE ONLARI DAHA GERÇEKÇİ BİR HAVAYA SOKMALISIN"

→ 15 Temmuz 1606'da Leiden'de değirmenci bir baba ve annenin oğlu olarak dünyaya geldi. Rembrandt'ın resme olan ilgisini genç yaşlarda fark eden babası, onu bu yeteneğini geliştirmesi için ünlü ressam Jacob van Swanenburch'un yanına yerleştirdi. Hocasının yanında geçirdiği 3 yıl boyunca mesleğinin kurallarını iyice öğrenip, çizim tekniğini ilerletene kadar yüzlerce resim ve eskiz yaptı. 21 yaşına geldiğinde Amsterdam'a gidip 6 ay kadar ressam Lastman'ın yanında çalıştıktan sonra da Leiden'e dönüp kendine bir atölye açtı. Sabah erkenden yatağından kalkıyor, büyük bir hırsla akşama kadar hiç durmadan çalışıyordu. Ressam bir arkadaşının, "tablolarını satmak için, figürlerinin detaylarını zenginleştirmeli ve onları daha gerçekçi bir havaya sokmalısın" önerisi üzerine Rembrandt, onların üzerinde ışık oyunları yaratmaya başlamıştı. Genellikle ailesinin ya da aynanın karşısında, her defasında farklı kıyafetler deneyerek kendi portrelerini yapardı.Rembrandt, daha sonraki yıllarında da herbiri farklı anlamı ifade eden, içinde ışık ve gölge detaylarıyla değişik bir etki yarattığı kendi portrelerini yapmaya devam etti. Özellikle tablolarına derinlik vermek için, renkli bölgeleri kalın boya tabakaları ve koyu bölgeleri ise daha az renklendirerek, tuvalin mümkün olduğunca anlaşılır olmasını sağlıyordu. 1632 yılında Amsterdam'a tekrar giden Rembrandt, bu yıl içinde büyük eseri olan "Doktor Tulp'un Anotomi Dersi" adlı yapıtını bitirdi. Sürekli çalışıyordu ve yavaş yavaş büyük bir çevreyi etkisi altına alan ünü sayesinde, tabloları artık satılıyordu. Herkes resimlerini alıyordu, bir portresi ortalama 500 ila 1000 florin civarında satılıyordu.Çalışma temposunu iyice hızlandıran ressam bir süre sonra kendisine yetmemeye başladığını fark etti, bir dosta ihtiyacı vardı. Ardından adı Saskia olan güzel, genç bir bayanla tanıştı ve 1 yıl sonra evlendiler. Rembrandt, güzel ve eski şeylere sahip olmaktan büyük bir haz alırdı ve bunun için kazandığı paranın büyük kısmını sanat galerilerinde ve satışlarda bulduğu bu eski eserleri alarak değerlendiriyordu. Evinde yüzlerce eşya olmuştu, değişik akımlara ait resimler, antika tablolar, halılar, silahlar, değerli kumaşlar ve eskizler. İşleri iyice yoğunlaşmıştı, her yerden sipariş alıyor ve bunları yetiştirmek için evini ve eşini ihmal etmek pahasına sabah akşam demeden sürekli çalışıyordu. Saskia ise büyük bir sabır ve olgunlukla bunu kabul ediyor ve kocasını destekliyordu. Bunu, ona verdiği pozlarla da fazlasıyla gösteriyordu. Mutlu bir yaşamın hakim olduğu bu aile, 1639 yılında, yarısı peşin, yarısı taksit olmak üzere 12.500 florine büyük ve güzel bir ev sahibi oldu. Gerçi bu borç hiçbir zaman tam olarak ödenemediği gibi, sanatçının daha sonraki yaşantısını da değiştirdi. Şansızlıklar daha sonraki yıllarda da sanatçıyı takip etti, 1642 kötü bir yıldı, ünlü "Gece Devriyesi" adlı eserini bitirdiği sırada eşi Saskia öldü. Ressam, "Gece Devriyesi" adlı eserinden beklediği ilgiyi de görememişti, müşterilerinin bu eser için yaptığı yorum "portre geleneğini bozan farklı bir parça" şeklinde olmuştu ve haklıydılar. Durağan portrelerine tezat bir şekilde hareketli, akıcılığı olan ve yaşanmış bir eser ortaya koyması herkesi şaşırtmıştı. Bu onların hoşuna gitmediği gibi, ısmarlanan eserlerinde geri çevrilmesiyle işleri giderek kötüleşti. Ekonomik zorlukların getirdiği bu kötü dönem daha yeni başlamıştı.., İlk önce tefecilere başvurdu, daha sonra Hindistan'a deniz ticareti yapmayı denediyse de pek başarılı olamadı. Rembrandt'ın diğer ressamlar gibi dönem içinde yaşamış büyük insanlar yerine, halktan, hatta yoksul insanları ve ihtiyarları model olarak kullanması da hoş karşılanmıyordu. 1656'da ikinci büyük eseri olan "Anatomi Dersi"ni bitirdiği esnada, alacaklıları çoktan kapısına dayanmıştı. Kısa bir süre sonra tüm malları, sevdiği tüm eşyaları ve tabloları satılarak, başka bir yere taşınmak zorunda bırakıldı. Bütün bunlar olurken, Hendrickje isminde genç bir bayanla birlikte yaşayan Rembrandt, bu üzücü olaylardan dolayı çok yorulmuştu. Tek istediği her şeyi unutmak ve yeniden çalışıp tablolar yaratmaktı. Birbiri üzerine tablolar yapmaya başlamıştı, eski huzurunu bulmuştu ama bu da çok uzun sürmedi. Hendrickje ölmüştü, ardından da Saskia'dan olan oğlu Titus. Artık yaşlı ressamın etrafında kimse kalmamıştı, o yine de yılmadı...Sanat aşkıyla yanan bir kalbi ve kocaman bir fırçası olan bu adam hala istediği işi yapıyordu. Tuvalleri üzerinde ki o göz alıcı parlaklığın masalsı bir havası vardı, uykudan önce gözlerimizin üzerindeki ağırlık gibi...15 Ekim 1669'da öldüğü sırada son tuvalini yapıyordu...

[Utku Bahçekapılı]

trip v2.0 @HERA

NiSAN PROGRAM 2002

bir	pazartesi	trip
iki	salı	aşırı doz, Mete Avunduk
üç	çarşamba	trip
dört	perşembe	coppacabana by Şahin Uruk
beş	cuma	3 Wishes by Gino
altı	cumartesi	trip
yedi	pazar	LULL
sekiz	pazartesi	progressive, Ergun Vatan
dokuz	salı	Vertigo-go, Hilmi Tezgör
on	çarşamba	focus:New Model Army
on bir	perşembe	trip top40
on iki	cuma	Burak Çetindağ
on üç	cumartesi	trip
on dört	pazar	Cenk Daniel's, by Cenk Taner (vinyl only)
on beş	pazartesi	Cappuccino Kid
on altı	salı	aşırı doz, Mete Avunduk
on yedi	çarşamba	Zihni
on sekiz	perşembe	trip
on dokuz	cuma	bu gece barda, ECE
yirmi	cumartesi	trip
yirmi bir	pazar	70's Turkish Pub by Dr. Moog
yirmi iki	pazartesi	organik
yirmi üç	salı	focus:tajan müzikleri Mete Avunduk
yirmi dört	çarşamba	trip
yirmi beş	perşembe	Kaybedenler Kulübü, Yalnızlar Partisi
yirmi altı	cuma	Burak Çetindağ
yirmi yedi	cumartesi	trip
yirmi sekiz	pazar	Alman, Hakan Seyrek
yirmi dokuz	pazartesi	Cheep Thrills
otuz	salı	KTM, Kaan Çaydamlı

Kadife Sokak No: 10/1 Kadıköy 0216 346 04 13

Miller
GENUINE DRAFT

LEFTFIELD

90'lı yılların en göze çarpan albümlerinden birini ilk albümünüz olarak yapmak sinir bozucu olabilir. Neil Barnes ve Paul Daley 1995 tarihli "Leftism" kadar ilgi çekici bir albüm yapmak için 4 sene saçlarını başlarını çektiler. Neil'e göre de 99 tarihli "Rhythm and Stealth" başardıklarını kanıtlayan bir albümdü. Kaliteli müzik yaptığı su götürmez olan Leftfield'den kesitler.

ORİJİNAL veya FİYASKO

Müzik yapmanın kuralları çok uzun zaman önce yeniden yazıldı. Artık listeleri alt üst eden bir hit yapmak için bir enstrüman çalmanıza gerek olmadığını söylememe gerek bile yok, değil mi?

- Zaten bizler müzisyen değiliz diyor Neil. Biz sadece müzikseveriz. Müziği çok seviyoruz ve müziğin nasıl kullanılacağını biliyoruz.

Bunları zaten biliyorduk, öyle değil mi? Evimizdeki bilgisayarlarımızda yarattığımız elektronik tempoları yayınlamayı gizlice hayal etmişizdir hep. Ancak bu sahnede, her seferinde yeni ve orijinal şeyler getirmek gerekir.

- Devamlı bir şekilde yeni birşeyler bulmalıydık. Ve bence bunu beceremeseydik, çoktan kaybolmuş, silinmiş olurduk. Bana göre orijinalite kalıcılık sağlıyor. Ama kesinlikle bizim her şarkımızda yakalayabileceğiniz bir Leftfield soundu mevcut. Demek istediğim mesela "Leftism" albümünde daha sert ve rockımsı vokalistler kullandık, karşılığında ise yumuşak fon müzikleri. "Rhythm and Stealth" albümünde ise yumuşak vokaller ve daha sert arka müzikler kullandık. Birbirini tutan bir sound yakaladık ama sonuçta. Fusion veya jazz veya başka birşey yapmaya başlamayacağız.

BİRLİKTE ÇALIŞMAK

Leftfield stüdyoya ilgi çekici insanları sokma özelliği ile ün yaptı. Leftism albümünde Curve grubundan Toni Halliday bu yakalanmış şarkıcılar arasından iyi bir örnek. Rhythm and Stealth albümünde ise Afrika Bambaataa ve rapçi Roots Manuva çarpıcı örnekler.

> ...Eğer müzik tahmin edilebilir gibi olursa onu kesinlikle yeniden yapıyoruz. Ne kadar zaman alırsa alsın...

- Biz özgün işler yapabilen orijinal şahsiyetler arıyoruz. Hepsi bu. Vokalist liriklerini kendi yazıyor. Afrika Bambaataa'a daha karanlık mesajlar istediğimizi söyledik, ve buna uygun liriklere sahipti ve biz de bu şekilde çalıştık. Onun gibi ya da John Lydon gibi kişilere ne söyleyeceğini söyleyemezsiniz. Onlar ne yapacaklarını kendileri biliyor. Sadece ortaya sağlam birşey çıkması gerekiyor sonuçta, ve genelde çıkıyor.

GUINNESS REKLAMI

"Phat Planet"tan bir bölüm Guinness reklamında kullanılmıştı, ve İngiltere'de büyük beğeni kazandı. Bu sayede Guinness'in inceliği sonucu "Rhythm ve Stealth"in tanıtımı bedavaya geldi.

- Ben müziğimizin reklamlarda kullanılmasına karşı değilim, diyor Neil. Reklamcılık da bir sanat formu ve çoğu zaman televizyondaki reklamlar programlardan daha iyi oluyor. Bu Jonathan Glaser'in hazırladığı reklam ise tek kelimeyle olağanüstü birşey, anlatılamaz, harikulade. Müziğimiz, ses ve görüntüler harika bir kombinasyon oluşturmuş. Ve müziğimizin bu şekilde kullanılmasında negatif bir şey göremiyorum.

PERFEKSİYONİZMİN TEHLİKELERİ

Dusted ve Afrika Shox gibi şarkılar defaca yeniden yapıldı. Saplantılı mükemmeliyetçilik stüdyoya stresi taşıdığı gibi albümün çıkışını da sürekli erteleyebiliyor.

- Eğer müzik tahmin edilebilir gibi olursa onu kesinlikle yeniden yapıyoruz. Ne kadar zaman alırsa alsın.

Peki yenilerken, oluşumda birşeyleri kaybetmekten korkmuyor musunuz?

- Evet, ama denemeden neler olabileceğini asla bilemezsiniz. Bu şekilde çalışmaya başladıktan sonra yeni şeyler oluşmaya başlar, bunu farkedersiniz ama tam olarak oraya ulaşmadıkça ne olduğunu anlayamazsınız. Şansımızı genelde zorlarız. Kafamızdaki duyduğumuz müziğe ulaşana kadar çalışırız.

derleyen:[Alkan Avcıoğlu]

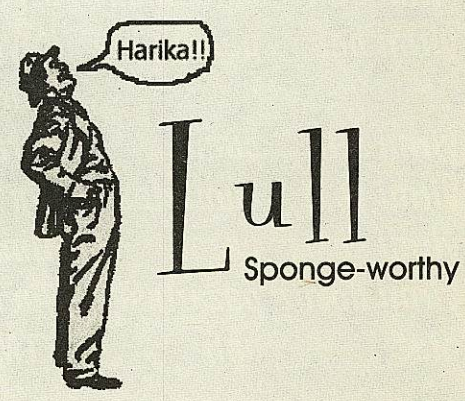

SAYI 1 (tükendi)

SAYI 2

SAYI 3

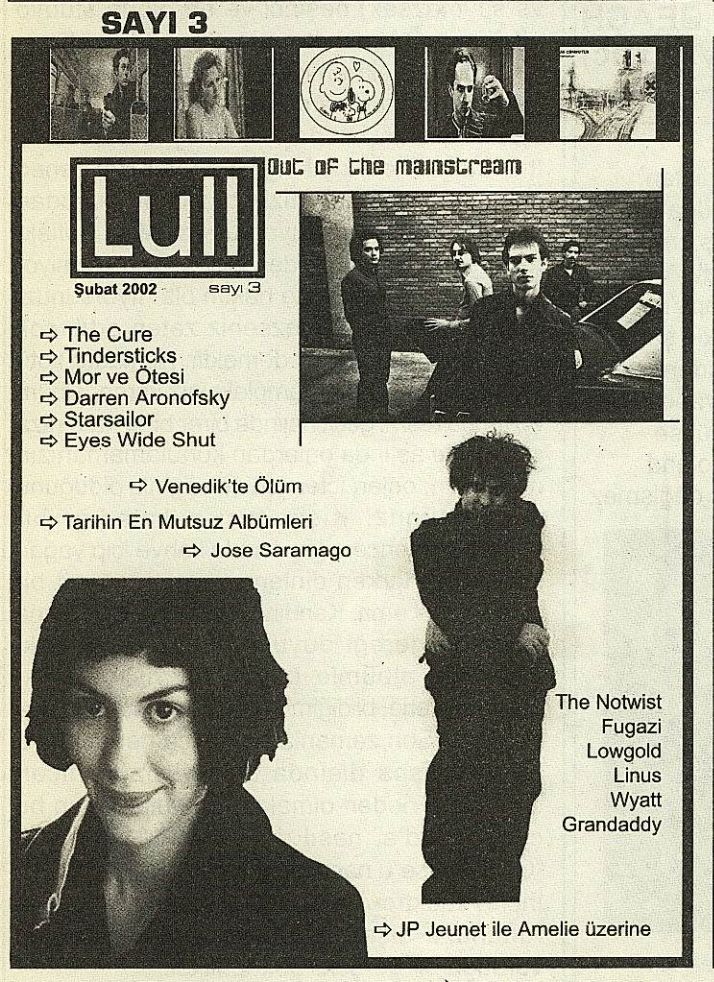

SAYI 4

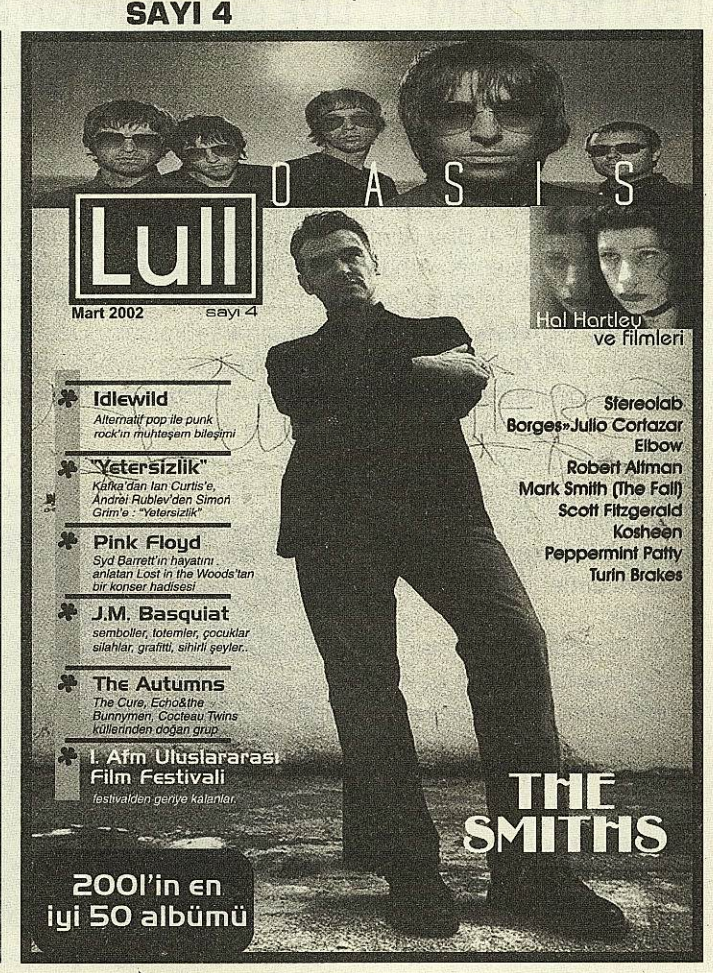

Eski sayılara ulaşamıyorsanız → lullmail@yahoo.com → 0535 227 49 48(Alper Bahçekapılı)
veya

OCEAN'S ELEVEN SOUNDTRACK

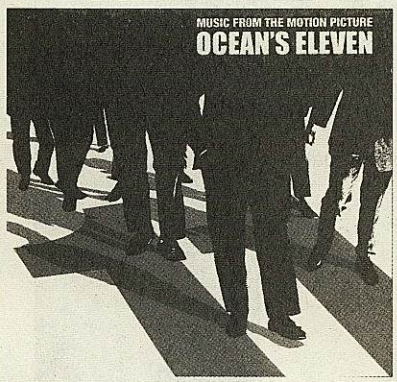

Son derece sürükleyici bir film olan Ocean's Eleven'ın soundtrack'i de bir o kadar akıcı ve dinlemesi eğlenceli. Out of Sight'da çalıştığı gibi bu filmin soundtrack'i için de İrlanda doğumlu David Holmes ile çalışmış. Albümdeki şarkıların çoğu filmde arkada duyduklarımızdan oluşuyor fakat yine de bazı eksikler var filmde olup da albümde olmayan. Örneğin George Clooney hapisten çıkarken filmde kullanılan müzik soundtrack'te yer almamış. Vokalsiz şarkılarda filmden diyaloglar kullanılmış ki bu bize hem filmi hatırlatıyor hem de filmin moduna tekrar girmemizi sağlıyor. Vokalsiz şarkıların dışında çeşitli müzik türlerine yer verilmiş,müzik ırkçılığı yapılmamış.Hip-hop'tan tutun da Rock'n Roll'a,klasik müzikten blues'a kadar farklı tarzların aynı soundtrack'te yer alması belki de her zevke uygun bir şeylerin olması istenmesindendir. Uzun yolda dinlenebilitesi yüksek bir soundtrack. (Vanilla Sky'ınki kadar olmasa da) Filmi sevenler albümden de haz alacaktır.

Bora Şimşek 5/10

FAT BOY SLIM LIVE ON BRIGHTON BEACH (Sony Music)

İngilterenin nefis sahil kentlerinden biri olan Brighton'da gerçekleştirilen Fat Boy Slim konseri hadisesi Sony Müzik'ten beğenimize albüm olarak sunuluyor. Elektronik müziğin duayen gruplarından Fat Boy Slimkonserde pek çok önemli dans grubunun şarkılarını mixlemiş. Albümde Basement Jaxx'i , Leftfield'ı, kısa bir sample ile de olsa Underworld'u, Santos'u, The Clumps'ı Fat Boy Slim farkıyla dinleme şansına sahipsiniz. Özellikle şarkı aralarındaki geçişler sizin dans ritminizi bozmayacak.Underworld'ün Born Slippy'si ile başlayan albümün A yüzü, seyircilere yapılan bir uyarının ardından Basement Jaxx ile son buluyor. B yüzü ise Jack Prongo'nun Rocket Bass'ı ile başlıyor. Son şarkı Roland Clark'tan. Speak Lord. Haftasonlarınızın ve partilerinizin değişmez albümlerinden biri olmaya aday bir toplama albüm. Dans etmek isteyenler ve tabi ki Fat Boy Slim hayranlarının kaçırmaması lazım gelen bir albüm. Dikkati çeken parçalar Raven Maiza-The Real Life, Santos - Pray, Basement JAxx - Where's Your Head At?, Leftfield - Phat Planet

Bora Şimşek 7/10

COLD HOUSE HOOD

Tam da, artık modern rock müziği içinde yapabilinecek her şey yapıldı, denenmemiş deney, girilmemiş gizli nokta kalmadı diye düşünüyor, sevdiğiniz grubun yeni albümünü dinlediğinizde bir şeyler hissediyor ama çok da heyecanlan(a)mıyorsanız, tanrım, Hood sizi sarsmaya geliyor.

Chris ve Richard Adams kardeşler, 1992 tarihinde henüz ergenliklerini yeni yeni terk ederken, odalarındaki minik stüdyovari bir tesisatla başladıkları müzik maceralarını, her albümle farklı yerlere taşıdılar. "Cold House" Hood'un (arada yayınladıkları mini albümleri vs saymazsak) beşinci ve en olgun stüdyo albümü. Önceki kayıtlarda belli belirsiz hissedilen elektronikler, bu albümde akustik kardeşleriyle artık tam olarak kaynağıyor. Açılış şarkısı, muhteşem başlıklı 'They Removed All the Trace That Anything Had Ever Happened Here'la birlikte son hızla dipsiz bir kuyudan aşağı düşmeye başlıyorsunuz. Allak bullak, nereye gittiğinizi bilmeden, bir yandan istemiyor ama yine de kendinize hakim olamıyorsunuz. Bu şarkıda dur demezseniz zaten artık çok geç, kapana kısıldınız demektir. Ne kadar kötü anınız, korkunuz ve kompleksiniz varsa, albüm boyunca resmi geçit halinde birer birer karşınıza çıkıyor ve aslında onlardan kurtulamamanızın nedeninin, onları içten içe sevdiğiniz olduğunu anlıyorsunuz. Kışın feci yakaladığı bir dönemde, pencere kenarında kahve içip yağan karı seyrederken dinlemeye pek müsait bir albüm değil ama. Kendinizi battaniyelerin altına saklama gereği duyuyorsunuz daha çok. Hood bu albümle büyük bir risk alarak; elektroniklerle, bildiğimiz rock formunu bir araya getiriyor. Son zamanlarda çokça denenen ve bir iki istisna dışında beceriksiz ve ticari sonuçlara neden olmaktan kurtulamayan bu çaba Hood'a, nasıl derler, "cuk" oturuyor. "Cold House"u nasıl tanımlayalım; elektronika? Indie? Elektronika vs Indie? Bilmiyorum, ama ruhunuza nişan aldığı ve tam ortasından vurduğu bir gerçek. Çok tehlikeli.

8/10 Pınar Üzeltüzenci

STARSAILOR — LOVE IS HERE

2001 yılının ilginç bir özelliği bir space oddysea yaşatmasından ziyade çok sağlam debutlara sahne olması. Saymakla bitmeyecek bu iyi debutların arasında Starsailor'ın Love is Here'ı bahsedilmesi gereken, ancak sayılmaması gereken bir albüm. Albümün akustik atmosferindeki klasik bir gitar-davul-bas üçlemesinin yanında sürekli bir piyano var. İngiliz gruplarındaki görüntüyü kotarmak adına kullanılan piyanolara veya yaylılara çok alıştık zaten. Ancak bunun bu kadar ucuz kullanıldığına ilk kez rastlıyorum. Ne yazık ki ilham perileri Tim Buckley, Neil Young gibi isimlerin sahip olduğu derinliğin yanına yaklaşamıyor Starsailor. Piyanonun bu amaçla kullanılışı da bu yüzden bir derinlik yaratamıyor olsa gerek. Travis, Coldplay türevi melankolik radio-rock gruplarının artık İngiltere'de otomatik olarak Q dergisi tarafından desteklendiğine alışmak gerekir. Bu melankoli bir "düşüş" şeklinde sürekli albümün liriklerinde öne çıkıyor. Bu o kadar basit ve zorlama bir şekilde oluyor ki grubun sığlığını örtmek için 5. bir grup elemanı, yani prodüktör devreye giriyor. Happy Mondays'ten Curve'e, Paul Oakenfold'a kadar tecrübeler yaşamış olan Steve Osbourne, verimli bir radyo-hiti sound'uyla bu işi çok iyi becermiş. Albüm "Tie My Hands Up" gibi iyi bir şarkı ile açılıyor. Love is Here albümündeki iyi şarkılardaki formül de benzerlik tadı veriyor, akustik başlangıçlı şarkılar, şarkı sonlarına doğru hızını alan klavyeler ve büyük zillerle destekleniyor. Sonuçta ortaya 90'lar rock müziğinin formülüne uyan ancak ortaya zekice bir fikir dökemeyen basının şişirdiği bir balon çıkıyor. Ancak grubun çok genç olduğunu ve gelişecek büyük bir alanları olduğunu unutmamak gerekir. Her ne kadar müzikal olarak iyi olsa da "Tie My Hands Up" da "Men who ran the company ran your life" gibi çocuk analizleri ile dolu bir şarkı. Sonlarına doğru ise Muse'un "Muscle Museum" şarkısı ile bağlantılı olarak bir deja vu yaşayabilirsiniz. Bu şarkı dışındaki iyi anlar "Poor Misguided Fool" ve "Talk Her Down" sayılabilir. Diğer şarkılarda ise, her yerde Starsailor'a (ki Q'nun arka kapağında tam sayfa bir reklamları vardı zamanında) rastlayarak birkaç prodüksiyon hilesine aldanmazsanız bu grubun herhangi bir brit-pop grubundan farkı ne diye ciddi ciddi düşünmeye başlıyorsunuz. Sözde en vurucu şarkılardan "Alcoholic" "Don't you know you've got your daddy's eyes/ your daddy was an alcoholic/ But your mother kept it all inside/ And she threw it all away." gibi lirikleriyle 3.sınıf bir Türk filminden bile daha ucuz bir duygusallık içeriyor. Şarkı başındaki keskin piyano sound'u ve zorlama melodram vokaller yine bu şarkının özelliklerinden. Starsailor orta karar bir zekaya sahip her İngiliz gencinin kurabileceği bir grup. Ama şans onlara kondu işte. Enstrümanları bir süs eşyası olarak kullanan grupları desteklemekten hiç hoşlanmam, ve bu yüzden Starsailor, bir mağazaya gidip alabileceğiniz herhangi bir albümden daha fazla bir şey barındıramıyor. Ooo ama baktım ki medyadan, etraftan aldığınız gazla bu albüm sizi uçuruyor...Ne güzeel... 5.5/10 [Alkan Avcıoğlu]

WEEZER — THE GREEN ALBUM

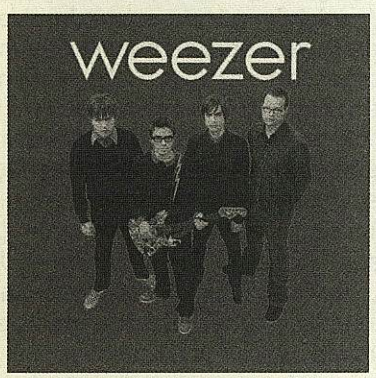

Weezer.Weezer.Weezer.Weezer.Weezer. Bütün bir paragrafı Weezer yazarak geçirebilirim. Çünkü Weezer-The Green Album hakkında birşey söylenemeyecek kadar boş bir albüm. Günümüzde müziğin artık kendini teslim ettiği akım; MTV akımı, sonunda Weezer'ı da peşinden sürüklemeyi başardı. Bunca yıldır kazanılması gereken tecrübe gerçekte ters tepkiyaratmış durumda. Lirikler, müzikler, ruh ve hatta vokal için en uygun kelime "berbat". Albümdebulunan şarkılardan "Hash Pipe", "O Girlfriend" ve "Glorious Day" edinilmiş suni duyguların yanı sıra iyimser özellik taşımaya çalışmış uyumsuzluklarla dolu... "Smile" mesela; orjinallikten yoksun, kalitesiz. Demek istediğim bu albüm Weezer'ın ilk çıkışından uzak bir albüm.
başarısından sonra izinde gittiği rockstarlıktan uzaklaştığının farkına varmış, kendini bir yıllığına odasına kilitlemiş, dışarıyla ilişkisini kesmiş ve bunun sonucunda dışarı çıktığı zaman bu yeni çalışması hiç bir duygusal bağ kuramamış. Her şeye rağmen belki günün birinde Weezer tekrar iyi bir çalışmayla dönebilir diye düşünüyorum. Zaten yeni albümleri "Maladroit" yoldaymış. Şarkıları kısa olduğu gibi çıkardıkları 2 albüm arasındaki zaman farkı da kısa. Eğer paranızı neye harcadığınız umurunuzda değilse veya kötü bir albüm alma gibi bir zevkiniz varsa karışmam.

3/10 [Devin Komar]

1998 tarihli, kendi adını taşıyan debut albümünden bir sene sonra, yani 1999'da Rufus Wainwright bir sonraki albümünün "müthiş" olacağını söylüyordu. Bu tür iddiaların çok yaşandığı bir iklimde, üstelik de babasının -ünlü Kanadalı folk şarkıcısı Loudon Wainwright- çevresinden faydalanarak kolaylıkla albüm çıkarmış bir gencin kibirli iddialarını iplemek kolay değildi. Basın da öyle yaptı(Aslında bazı yerler onu oldukça övmüştü: Rolling Stone onu yılın en iyi yeni müzisyeni seçerken, Michael Stipe da koyu bir hayranı olmuştu), ki zaten bir çok yerde Rufus Wainwright'ın "one hit wonder" olduğu yazılıyordu. Ancak Wainwright, nasılsa abartmamıştı...

RUFUS WAINWRIGHT

POSES

Sayısız kıyıyı birleştirmeye çalışan bir müzikal vizyonla, yaşıt şarkıyazarlarının sahip olmadığı rafine edilmiş uzsözlülüğü ile Wainwright benzerine ender rastlanan bir albüm ile geri dönmüştü. Rufus Wainwright Montreal'de annesi tarafından büyütülmüş, annesi ile babası Rufus küçük yaştayken boşanmıştır. Rufus daha 6 yaşındayken piyano dersleri almaya başlar. 14 yaşında yaptığı müziklerle çeşitli ödüllere aday gösterilir. Genç yaşta homoseksüelliğe eğilim göstermesiyle dünyadan soyutlamak zorunda kalır kendisini. O da kendini operalara verir. Bu arada Edith Piaf, Al Jolson ve Judy Garland'a inanılmaz hayranlık duymaya başlar. Babasının çevresinden yararlanarak demolarını çeşitli insanlara ulaştırır ve Dreamworks ile anlaşarak 1998 yılında debut albümünü yayınlar. Bahis konumuz son albümü "Poses" ise çok güçlü 13 şarkıdan oluşuyor. Vokalin başrol oynadığı ve ince ama sıkı örülmüş bir orkestrasyonla sahnelenen, Tin Pan Alley pop'u ile Broadway melodisinin olağanüstü kaynaşımı. Bu albüme yardımı dokunan isimler listesi de kabarık. Baterist Jim Keltner(Elvis Costello, Ry Cooder) ve ona yardım eden Victor Indrizzo(Chris Cornell, Redd Kross). Paul Weller'dan hatırlayabileceğimiz Pete Wilson, trompetlerde ise Dennis Farias sayılması gereken isimlerden. Prodüksiyon aşamasında da mühim isimlerin parmağı var: Propellerheads'ten Alex Gifford, Ethan Johns(Ryan Adams, Robyn Hitchcock) ve Damian LeGassick(Blur). Poses albümün en iyilerinden olan "Cigarettes and Chocolate Milk" ile açılıyor. Albüm yine bu Divine Comedy'i biraz çağrıştıran Tin Pan Alley tribütüyle kapanıyor. "If I should buy jellybeans/I have to eat them all in just one sitting" gibi akılda kalan tatlı lirikleri kadar sürükleyen piyano ve gitar melodileriyle de öne çıkan bir şarkı. Rufus Wainwright bilindiği gibi bir gay, ve bu özelliğinin bestelerini etkilediğini, tıpkı bir gitaristin solak olması kadar etkilediğini söylüyor. Arzular hakkındaki şarkının kapanış versiyonu ise biraz daha underground hip hop beat'leri eşliğinde ilerliyor. 2.şarkı "Greek Song" ise çok süslü bir müzikal yapıya sahip. Egzotik kemanlardan, piyano, harmonika ve farklı perküsyonlara akışı ile Rufus'un harika vokalini destekleyen favori şarkılarımdan biri. Yolculuğun romantik imgelemleri üzerinde duran bu şarkıdan sonra albümün adını taşıyan şarkı "Poses" geliyor. Piyano ile başlayan şarkı ilk 2 şarkıdaki çekici absürdlükten karanlığa doğru kayıyor. Yalın ve çok güçlü bir şarkı Poses. Sıradan piyano ezgisine hüzünlü bir vokal eşlik ediyor. Sesini kullanma tekniğinin debut albümünden bu yana ne kadar geliştiğini en net gösteren şarkılardan biri. Aradan geçen yıllarda Wainwright'ın ifade gücünün arttığı aşikar. "Shadows" temelini funk'a oturtan bir şarkı, ancak ince katmanlı vokallerin ahengi çok iyi ve yaylıların orkestrasyona dahil olduğu noktalarda yine tiyatrallaşıyor müzik. "California" ışıltılı piyano melodileri ile biraz daha hızı arttırıyor. Wainwright'ın vokal hızını çok iyi ayarladığı, The Byrds-vari gitarlara yer verilmiş bu parçanın hemen ardından,"The Tower of Learning"te Wainwright'ın çıplak vokali insanı yeniden vuruyor. "I really do fear that I'm dying" gibi liriklerle duygusal yapının derinleştirildiği narsist ve dramatik bir parça bu. Statikleşen drum machine vuruşları yumuşak bir gitarla birleşiyor. Albüm boyunca şarkı sözlerinin zenginliği insanı şaşırtıyor. Kabare havasının başarısını oluşturmada başat faktör oynayan lirikler, Wainwright'ın vokali ile inşa edilen dramatik yapının zenginliğini ortaya çıkartıyor. Wainwright'ın sesini kullanışı bazen Beck'i hatırlatıyor. (Şaşılcak gibi gelse de kulağa özellikle Beck'in "Deadweight" parçası müzikal amaç olarak bile Rufus Wainwright'ın tarzı ile kesişiyor). Yine "The Tower of Learning"te "all the sights of Paris inside your iris." akıldan çıkmayan sözlerden. "Grey Gardens" albümün en etkileyici şarkılarından. Johns'un bu şarkıya eklediği sıkı beat'ler *Death in Venice* kinayesi taşır nitelikte. Ayrıca vokalin multi-layer kullanımları çok başarılı. "Rebel Prince" ve "The Consort" benzer ayarda romantik yapı oluşturan şarkılar. "The Consort" roman söz sanatları ile bezenmiş lirikleriyle hayal gücü daha zengin bir şarkı. Jeff Buckley'nin hayaletini rahatlıkla hissedebiliyoruz. "One Man Guy" ise babası Loudon Wainwright'ın bir şarkısının cover'ı. Saf ve iyi bir cover olmuş sade akustik gitarıyla. Normal olarak da albümdeki folk etkilerinin en yükseğe çıktığı parça. "Evil Angel" en iyi stilize edilmiş Rufus Wainwright şarkısı. Sadece piyano eşliğinde söylenen şiirimsi "In a Graveyard" öncesinde daha karanlık bir enstrümantal yapıya ve daha karanlık liriklere sahip. 53 dakikalık Poses ile Rufus Wainwright majör bir firma olan Dreamworks'de sağlam bir yer ediniyor. Aynı zamanda orada olmayı her türlü hakettiğini de kanıtlıyor. En çok da Wainwright'ın güçlü sesiyle doruklara çıkan Poses, benzeri bulunamayacak tarzda bir albüm. En önemli özelliklerinden biri de Rufus Wainwright'ın kendine olan güveninin hissedilir olması. Tamamen geçmişte kalan, müziğe kabare ve opera etkilerini taşımayı yeniden hortlatan bir albüm Poses. Üstelik de bunu Nick Cave, Jeff Buckley, Tom Waits, Mick Harvey tarzı ne yapacağını bilen klasik adam figürüyle birleştiriyor. Kısacası, aşk ve hayat üzerine narsist ezgiler içeren pek rastlanmayan bir tarzda tiyatral bir müzik. Bazılarına itici gelse de Rufus Wainwright-Poses tek kelimeyle; görkemli.

[Alkan Avcıoğlu]

İDİOTEQUE

Her Eve Lazım 4 Şarkı

Experimental Pop Band - Bang Bang you're dead
Slowdive-Some Velvet Morning
Ryan Adams - Nobody Girl
Scianka - Trans Atlantyk

Ingiltere Indie Single

1. Lostprophets - The Fake Sound of ...
2. Bjork - Cocoon
3. Cornershop - Lessons Learned from Rocky I to Rocky III
4. Timo Maas - To Get Down
5. White Stripes - Fell in Love With a Girl
6. Streophonics - Handbags and Glad Rags
7. Buff Seeds - Barricade
8. DJ Shred Da - Chain Saw
9. Dave Holmes - Devotion
10. Facedown - Lost/Thing About Me

Ingiltere Indie Albüm

1.JUST ENOUGH EDUCATION..-STEREOPHONICS
2.IS THIS IT-STROKES
3.YOUR NEW FAVOURITE BAND-HIVES
4.THE FAKE SOUND OF ..-LOSTPROPHETS
5.LOUD-TIMO MAAS
6.SIMPLE THINGS-ZERO 7
7.WHITE BLOOD CELLS-WHITE STRIPES
8.GEOGADDI-BOARDS OF CANADA
9.BETWEEN THE SENSES-HAVEN
10.MELODY AM-ROYKSOPP

Bursa Cd Bank

1. Booth and the Bad Angel-Booth and the..
2. Buddha Bar 4
3. Travis - Invisible Band
4. Sparklehorse - Its a Wonderful Life
5. Tindersticks - Can Our Love...
6. Zero 7 - Simple Things
7. Fatboy Slim - Live on Brighton Beach
8. Gotan Project- La Revancha del Tango
9. Starsailor - Love is Here
10. Dream Theatre - Siz Degrees on Inner Turubulunce

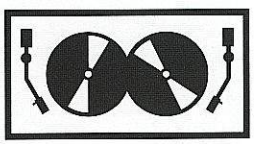

Loser Top 5

Derginizin official Loser'ı Murat Bey bu ay sizler için kendini Don Kişot sandı, yeldeğirmenleriyle savaştı, çöle gitti susuz kaldı, Galatasaray tribününde Fener diye bağırdı.

1. Tindersticks - Can our love...
2. Cocteau Twins - Serpentskirt
3. James - Runaground
4. The Cure - Homesick
5. The Strokes - Trying your luck

- Bu Ay Neler Dinledik ? -

Devin Hanim

Karate - In Place Of Real Insight
Blur - Parklife
Ed Harcourt - Here Be Monsters
Björk - Homogenic
The Cure - Disintegration

Bora Bey

Black Heart Procession - Three
Ryan Adams - Gold
The Notwist - Neon Golden
Gene - Libertine
Pulp - Different Class

Alper Bey

south - from here on in
elbow - asleep in the back
divine comedy - regeneration
laika - sound of the satellites
white stripes - white blood cells

Alkan Bey

Electrelane-Rock it to the Moon
Joy Division-Substance
Aphex Twin-I Care Bevause You Do
Strokes - Is This it
The Notwist-Neon Golden

Lull

Nisan 2002 sayı 5

Shakira buradaydı!

Alien Ant Farm

Babasının Oğlu Enrique Iglesias

Barbara Streisand Uzaylı mı?

Titanic

Linkin Park

Kadınları Elde Etmenin 47 Yolu

BBG Evinden Son Dedikodular

TEST: Yatakta Ne Kadar Yaratıcısınız?

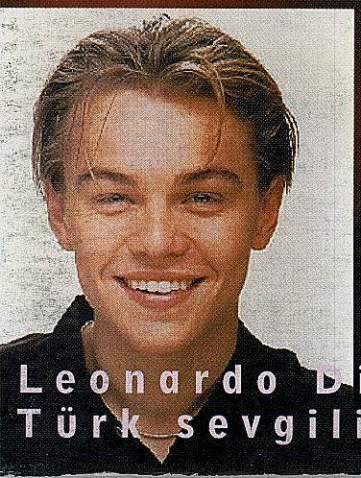

Leonardo DiCaprio'nun Türk sevgilisi kim?

BRITNEY

Seksapelin Gücü

1 2 3 3 2 4 5 4 3 2